

GENERAL DISCUSSION OF THE BUDGET.

MR. S. CHATTANATHA KARAYALAR (*Pathanapuram cum Shencottah*)
 [Deputy President]: Sir, the Financial Secretary certainly deserves the warmest congratulations of this House on the excellent budget estimates he has presented to us for the coming year and for the very sound financial position disclosed to us in the estimates and in the statement that he has made before this House. We are also indebted to him for the noval departure that he has made in cutting short his speech to a very considerable extent by omitting all minor details which do not interest us very much.

Looking into the budget estimates, we find that the revenue for the coming year is placed at Rs. 385.53 lakhs, a figure which the people as well as the Government may be legitimately proud of, as being very close to the four crore limit.

PRESIDENT: As a matter of fact, I am afraid it is going to be four crores.

MR. S. CHATTANATHA KARAYALAR: We are all the more proud, Sir. The budget estimates anticipate a surplus of Rs. 57.75 lakhs for the coming year, while the revised estimates for the current year are expected to yield a surplus of Rs. 80.84 lakhs making a total of Rs. 138.59 lakhs for 1118 and 1119. Sir, it is proposed to allocate a sum of Rs. 9 lakhs out of the total surplus to the general reserve fund and the balance of Rs. 129.9 lakhs to what is known as the 'Post-War Reconstruction Fund'. Before dealing with the idea of constituting a Post-War Reconstruction Fund, I shall make a few remarks about the figures of revenue and expenditure. Sir, it is found that the improvement in our revenues is due to a betterment of revenues under Excise, Stamps, Forests and Registration and also under Income-tax. It will be seen by honourable members that the improvement under these heads, Excise, Stamps etc., is only a temporary phenomenon brought about by the conditions of inflation and by the conditions of the War. We have, therefore, to be rather guarded in regard to the fixing of our expenditure on administration. It will be seen from the budget memorandum that the cost of administration has been keeping pace with the growth of revenue. It has more or less been standing at 50 per cent of the revenues of the State, so that we have to consider whether the cost of administration should be allowed to remain at 50 per cent of the increased revenue that we are now enjoying. I am mentioning this for the purpose of drawing the specific attention of the Government to the fact that if we continue to keep the cost of administration at as high a level as the current revenue would warrant, when the period of depression sets in, as it inevitably will, during the post-war days, it will be very difficult for us to balance our budget properly. Therefore, Sir, this point may be carefully borne in mind in fixing the salaries when the time comes for the revision of salaries.

Now, coming to the constitution of the Post-War Reconstruction Fund, Sir, it has already been stated by you that we are now passing through a period of inflation, and high prices, and it is well known

that a period of boom and of high prices is sure to be followed by a period of depression and of low prices. Deflation and depression will affect the economic system of the country during the post-war period. So this idea of creating a Post-War Reconstruction Fund is a very wise one. I have only to say that the idea with which this Fund is constituted should be constantly kept in mind, so that when the time comes for the administration of the Fund, the object with which the Fund was constituted may be borne in mind and the money may not be diverted for purposes other than for solving the problems of Post-War reconstruction.

I shall now come to the proposals for new taxation. The proposals are set out at page 7 of the Financial Secretary's speech introducing the budget estimates. These proposals comprise the levy of a surcharge of 50 per cent on income-tax and super-tax rates and a levy of income-tax on agricultural incomes of above Rs. 5,000 and raising the rates of Anchal covers and cards. The case for the levy of the surcharge on income-tax and super-tax and the tax on agricultural incomes is stated thus by the Financial Secretary.

The spending power thus has been greatly enhanced with the availability of consumable goods being however, limited. Steps have been taken in British India to check the consequential high level of prices by introducing measures to relieve the pressure of the greater volume of purchasing power on the limited supplies of consumable goods. These have taken the forms of stepping up of the Income-tax and Super-tax and the levy of Excess Profits and other taxes."

In other words, it is in order to counteract the effects of inflation and of high prices that the Government of India thought it necessary to introduce measures designed to step up the income-tax and super-tax. That is a strong case for adopting a similar line of action in Travancore and for the imposition of a surcharge of 50 per cent. But the only thing that I want to point out in this connection is whether, a surcharge of 50 per cent on the rates of income-tax and super-tax would be justified in the case of people who are in receipt of fixed salaries. I wonder whether the money value of salaries has been increased by an increase in the prices of foodstuffs and other article. I am afraid it is not. I wish to draw the attention of Government and this House to this aspect of the matter.

PRESIDENT : This Government, as I have said, have to keep pace with the Government of India. The Government of India have circularised the details—I am not at liberty to reveal them—to every unit in India that they should step up taxation, so that there might be no great disparity between unit and unit. It may be remembered that even after this surcharge, our income tax and super tax rates will be less than that of British India and it will be remembered also that no Excess Profits Duty is to be introduced. The reason why this has not been introduced is, that there are not, in the first place, many establishments here which can pay the Excess Profits Duty. But such as they are, are paying a tremendous amount of that duty to other Governments, and although from one point of view, it might be as well to make them

pay to this Government also, it was considered that from the larger point of view viz., that we should not do anything to hinder the growth of industries in this country by making it more difficult with the excess duty, such a tax has not been introduced. It may become necessary later on to alter the scheme of taxation. For the moment we have to keep pace with the rest of India in regard to this matter and be at a slight distance behind British India.

MR. S. CHATTANATHA KARAYALAR : I was just pointing out that there is a strong case for the imposition of surcharge of 50 per cent. But it will work hardship to a certain set of people.

PRESIDENT : Government fully realise that in the case of lower paid officers, such as the teachers, such a tax will work hardship.

MR. S. CHATTANATHA KARAYALAR : That is what I want to impress on the Government and the House.

Coming to the proposal to levy incometax on agricultural income, the case is stated as follows :—

"The prices of agricultural produce have risen to phenomenally high levels due to war conditions and it is anomalous that the land tax should remain at the pre-war level reckoned in terms of money."

That is one of the arguments advanced for the imposition of incometax on agricultural income. Let me point out that this is only a temporary phenomenon and it has been in existence for a very short period, less than a year. I ask whether on the ground of this temporary phenomenon a real tax on agricultural income can be imposed. That is the first point which I want to urge on the attention of the House. Then the second argument advanced in favour of levy of incometax is

"Opinion all over the world has now crystallised itself in favour of assimilating the profits from land with other profits and income and the case is even stronger in the case of what may be termed money-crops produced on large scale by mass production or factory labour as applied to agricultural or semi-agricultural activities."

I admit that opinion has been crystallising itself in favour of such a position. But this is an argument for changing the system of taxation and not for the levy of the tax as a temporary expedient. I wish to draw the attention of this House to these aspects. The first argument advanced is that as a temporary expedient, as a temporary measure of taxation, such a levy may be made. The second argument is for a change in the system of taxation from land tax to incometax on agricultural incomes. One argument cuts against the other. Now Sir, let me state my own view of the matter. I think levy of incometax on agricultural income is open to reasonable objections. My objections are these. In the first place, it amounts to double taxation on land. What cannot be done by Government by way of enhancing the tax on land cannot be achieved by means of a tax on agricultural income. I would suggest therefore that the land holders who are assessed to incometax on agricultural income should legitimately be exempted from the tax on land. My second objection against the imposition of incometax on agricultural income is that it is unnecessary. We have

been told that we have got a large surplus and this tax is not required for fiscal purposes. A third objection to the imposition of such a tax is that this taxation will drive capital, at least to some extent, out of the country. I shall make my position clear. Suppose, for instance, a person has got lands which will yield an income of about Rs. 5,000, and that he wants to invest some more capital on land. Under this taxation, he will not be tempted to invest that capital on land. This is particularly true of persons living on the frontier say, Shencotta or Tovala. They will invest their surplus funds on British Indian soil which is very easily accessible to them. That is why I say that it will tend to drive capital out of the country to some extent. The next objection is that it will encourage fragmentation of holdings to some extent. People holding large tracts of land will be tempted to sub divide them so that the income from agricultural land may be as low as possible in order that they may not come under the operation of the new tax. Sir, the subject of taxation on agricultural income has been closely studied by an expert committee constituted by the Government of India viz., the Taxation Enquiry Committee. After a very elaborate enquiry they have come to the conclusion that it is not desirable or opportune to impose an income tax on agricultural income. I shall state briefly what they have said on this question. They say at page 356 of their Report:

"On the question of an income-tax on agricultural incomes some members of the Committee, while agreeing that there may be no historical basis for the exemption, are of opinion that such a tax is only justifiable as a temporary measure at a time of national emergency such as war or a widespread calamity either due to pestilence or drought. Other members take the view that, even in normal times, in view of the abolition of the cesses, there is no theoretical justification for the exclusion of agricultural incomes from the operation of the income-tax. All are, however, agreed that under present conditions, for administrative and other reasons, the abolition of an exemption which has been in existence for so many years is inopportune and undesirable."

Sir, I feel that the case for the exemption of agricultural income is even stronger in Travancore where there is no historical basis for such an imposition. I do not propose to deal with the other measure of taxation because, it has been explained by Government that it is not their idea to double the rates on Anchal covers and cards.

Now, Sir I want to say a few words about the food problem. Sir, the most vital problem with which we are now confronted is the problem of food supply. We have been depending for a very long time on imports from outside to the extent of 60 per cent. of our requirements, and we have depended on Burma for that import. This source having been cut off, we are now necessarily obliged to look to the Government of India for relief. That is the only source from which we can get supplies and we are very happy to find that our Government are taking all possible steps to secure as much supply as possible from the Government of India. They have already financed the entire purchase of paddy and other food supplies and they are even prepared to finance

[Mr. S. Chattanatha Karayalar.]

to a greater extent. They have already invested Rs. 2 crores in this business and they have also openly said that it is not their intention to make any profit out of these transactions. Sir, we cannot be sufficiently grateful to the Government for this declaration of their intention. Sir, the position with regard to foodstuffs in the country is this. We have now got about 6 lakhs of acres under paddy cultivation in the whole of Travancore, and the population being about 61 lakhs, the average extent of paddy land available per head is only 1/10 of an acre. Obviously that has been found to be absolutely insufficient for our needs. The war situation has emphasised the need for aiming at self-sufficiency in the matter of food supplies. There is however a limit to the expansion of our cultivation. We are therefore driven to the necessity of resorting to intensive cultivation by all possible means. This will be a very important problem to be taken up immediately and continued on a very big scale during the post-war period, so that, we may achieve self-sufficiency at least during that period and that we may not have to depend upon other sources hereafter. Sir, Government have taken a long range view in this matter and as a result, they have already started encouraging ventures which engage themselves in producing artificial manures and fertilisers. I only wish to suggest that this problem should receive better attention during the post-war period. They may take up the question even of the big scheme of the fixation of nitrogen if that is a feasible one. They should not stint expending any amount on that ground. In this connection I may state for the information of the House that scientific research has demonstrated the possibility of what is called 'tray cultivation', that is cultivation not on soil but in tanks containing nutrient solutions. If it is possible to translate it into practice and make it a practical proposition, it is worth while for the Scientific Research Department to take it up and demonstrate it to the people at large.

PRESIDENT: Except in Russia it is done on a very small scale. The University Laboratory here is doing that. Honourable members will be interested in seeing that.

MR. S. CHATTANATHA KARAYALAR: I wish that the University will pursue the matter and make it a practical proposition.

While at the question of food problem I wish to speak a few words on the food situation in the Shencotta taluk. I stated a little while ago that the average extent of paddy land available to an individual in Travancore is one-tenth of an acre. What is the position in Shencotta taluk? We have got about 6,500 acres under paddy cultivation in the Shencotta taluk and the population there is about 60,000 so that the extent of land available to a single individual is about one-tenth of an acre. The position in Shencotta is the same as in Travancore as a whole. I wonder how our responsible officers estimated that Shencotta was capable of producing an enormous surplus and how they came to the conclusion that that surplus could be transported to other centres.

Now what is the position? People there are starving without being able to get food materials. They are obliged to go to the adjoining British Indian district of Tinnevely. They go to Tenkasi, purchase rice and because they are unable to bring the rice to Shencotta, cook the rice into food and try to bring it as such to Shencotta. But the guards posted by the Madras Government at the frontier who are over-zealous in the discharge of their duties prevent even cooked rice being brought over to Travancore. They even go to the extent of putting a rod into the cooked food and finding out whether there is any uncooked rice underneath. This is the sort of treatment that the people of Shencotta are subjected to by the guards at the frontier.

PRESIDENT : I find that the number of the guards at Tenkasi has been increased.

MR. S. CHATTANATHA KARAYALAR : The position is getting worse from day to day and the people of Shencotta who are obliged to bring cooked food from Tenkasi are subjected to all kinds of humiliating treatment by the British Indian guards. The people of Shencotta are treated as worse than alien enemies. This is a matter which should receive the attention of the Government and they should bring the fact to the notice of the Madras Government through the proper channel and see if any remedy could not be found for this very unsatisfactory state of things. I am pointing out this fact to emphasise that Shencotta, after all, is not a surplus area and the people there should not be reduced to the necessity of going out of Shencotta for food, on account of the wrong estimates made by the officers with regard to paddy yield without making any provision for the requirements of the taluk. As a matter of fact, the present policy of taking over the surplus paddy from Shencotta has tended to create a sense of frustration in the minds of the land holders and cultivators and a number of these have complained to me that they would rather leave the lands uncultivated and go to the adjoining British Indian town of Tenkasi than suffer hardships under the system. All that they want is ample provision for their requirements. That should be the policy of the Government not only with regard to Shencotta but also with regard to all other taluks. The policy should be so shaped as to encourage cultivators to cultivate more and produce more rather than to leave them to despair.

Closely connected with the problem of food supply is the problem of irrigation. Government have recognised the need for improving the system of irrigation in Travancore. They have now very wisely reconstituted the Irrigation Division of the Public Works Department. I hope that better attention will be paid not only to the major irrigation works but also to the minor irrigation works, for, after all it is the minor irrigation works that preponderate and yield much more than the major irrigation works on the whole. In this connection I would suggest that, at least as a temporary measure, the distinction between the major irrigation and the minor irrigation works for the purpose of maintenance should be done away with, so that minor irrigation works may receive as good and as adequate attention as the major irrigation works.

PRESIDENT : The honourable member has three minutes more.

MR. S. CHATTANATHA KARAYALAR : That is a point which may be kept in mind at least during this period of crisis so that the lands available may produce as much as possible and play a part in alleviating the effects of the situation which is already very bad.

I do not want to take up more time of the House. I wish to mention only one or two things. I wish to draw the attention of the House to the statement of assets and liabilities on page 13 of the Budget. It will be found that we have got three reserves, namely the General Reserve fund, the Revenue Reserve Fund and the Post War Reconstruction Fund which together will amount to Rs. 2 crores and 61 lakhs at the end of 1119. As against the liability of this 2 crores and 61 lakhs of rupees, I am very glad to note that we have got liquid assets to the extent of Rs. 231 lakhs in the form of surplus investments in gilt edged securities and general reserve investments and in the form of short-term deposits in banks. I hope that these liquid assets will not be converted into any other form and that they will continue to be kept in that form so that we may have a corresponding provision in the assets as against the total reserve fund of Rs. 261 lakhs. I am very glad to find that the Government desire to finance the entire paddy purchase and that is all the more a reason why the liquid assets should continue to be kept in that form. I hope that the remarks that I have made will receive due attention at the hands of Government.

SADASYATILAKA T. K. VELU PILLAI (Trivandrum) : Sir, the policy which is going to be adopted by the Travancore Government seems to me a very wise one in the circumstances of the present day. I have to offer some remarks both as regards the revenue and expenditure. But before I do so I propose to say few words on the most important question, the burning question of the day, the supply of food to the people who are half-starved by the operation of various natural and other forces. The ideas are well known to all of us in this country and the difficulty which the Government find in getting adequate supplies, the difficulties of transportation and more than all, the difficulties of an equitable distribution free from the corruption and the inefficiency of officers, high and low, who are charged to do this important public work. As I am sure, there are several other honourable members who will speak on this aspect of the question and I do not propose to dilate on that. May I however, Sir, take this opportunity of requesting the Government of Travancore and you, Sir, to place before the Government of India and the Government of Madras, our case with your usual energy and your foresightedness and also in the light of one or two ideas which may have already been noticed and which I propose to place before you. It is this. During this war time when our country is threatened with famine more than any other part of India, if there is any part of India which deserve assistance it is the people of Travancore, for, it was Travancore who defended the British from the earliest times and in times of danger, Travancore was the only power in the South who stood by them. Secondly this land which has been long enjoying the reputation of Dharmarajyam, whatever be the meaning of the word

"Dharmam" because it means charity, large numbers of people who suffered from famine in the neighbouring district of British India were permitted to come here and they were given food and assistance by the distinguished Sovereign who ruled over this country and their trusted advisers who gave them advice and co-operation. More than all that it is the water which ought to have gone to the people of Travancore especially to those inhabiting the northern districts *viz.*, Parur, Alwaye, Kunnatnad and Muvattupuzha, who have been getting good produce from the natural deposits of the Periyar river, it is to the prejudice of this people but in the interests of British India and the neighbouring districts of Madura that Travancore Government agreed to give permission for the construction of Periyar dam. At that time one of the arguments advanced by the British Government was that if the concession was given, lands near Periyar would be allowed to be cultivated and made easier for such cultivation. I have studied the papers very carefully and that knowledge of mine, I hope, will not be challenged by anybody. I am saying this so that honourable members may take notice of these well ascertained and historic facts. Now Sir, waterless tracks outside Travancore are yielding very good produce and places which were once producing very good yield have been subjected to enundation and to several other difficulties. Sir, as the Dewan of the State and as one whose words are entitled to carry weight even with regard to other matters, I wish that these things will be placed before the British Government with that energy of feeling and enthusiasm which I know the head of the administration is capable. The British Government is essentially a just Government and if we approach them in the proper manner and if we request them to consider not only the present but also the past, if we remind them of their moral and ethical duty to the people of Travancore, they will be persuaded and I am sure they will agree to our request. After getting this done, a better and more efficient method of distribution should be devised. To me Sir, what fell from Mr. Karayalar has great force. I know that in Shencotta there are only 6,000 acres of cultivable paddy lands. I do not know which department has collected the figures. I do not know from where the Government got the information that the yield of Shencotta taluk is 70000 paras of paddy.

In olden days when paddy was brought to Quilon through Shencotta there was no control and the paddy was sold in Quilon. So in imagining the situation in which there is plenty of paddy in a particular locality, if there is no restriction, a great deal of that paddy is taken away partly on account of wrong figures and partly on account of necessity. At the same time there is no provision to supply the deficit and Mr. Karayalar for example, is one who never goes afield to express opinion contrary to facts.

With regard to the taxation Sir, as the matter has been specially mentioned that Government expect that views will be placed before them by the members, I have certain things to say. I just quote Sir, sentences from one of the books which I have read and which supports

[Sadasyatilaka T. K. Velu Pillai.]

the position which you have taken. The Government should not only go to every individual landlord but also to the sleeping partner in every enterprise. Therefore, Sir, at a time of difficulty the utmost resources of the State have to be taxed. Taxes in a manner warranted by the well accepted terms of taxation taking from the rich as much as it could and taking from the poor no more than it should—that is the policy which I am sure Government will pursue.

Now there are certain matters with regard to land tax, super tax and income-tax. It is wrong, Sir, to have different methods of taxation. But that question does not arise in view of what you have said. Sir, I am very happy to remember the case of the income-tax for the imposition of which I was the first Advocate in 1080. A question was put to me. I said that lawyers and merchants should pay. Then, "Mr. Velu Pillai" said the then Dewan, "will you think that they will pay that gladly." I said that it was a compulsory contribution. Next year another member of the Assembly took up the question. I am glad, Sir, the administration is controlled by one who has got that idea which was almost thrown out or at any rate prevented from operating and which has now been recognised, and independently the present Government have come to that conclusion. I am only saying this Sir, that this is a question of abolition of land tax. I am referring to page 539 Vol. IV of the Legislative Council Proceedings of 1924.

"With reference to the irrigation facilities here, Government have spent lakhs of rupees on the Kodayar Project and they propose to spend a good amount in the development of irrigation throughout the State. Now, Sir, the Government seek the welfare of the agricultural classes. But if we have a permanent revenue settlement, Government will not spend enough on irrigation.

Secondly, there are possibilities of remission of land tax under the present rules. If a permanent settlement is effected, the Government are not going to allow any remission. The deterioration of land also will adversely affect the landholders. I may mention one instance. In the case of lands improved, i. e., *Pudupal* lands, the surrounding lands become useless. In the case of paddy fields, under the Jenmi Kudiyan Regulation, we find that when the land has deteriorated the tenant is entitled to a reduction of rent. Land, paying a revenue to Government may also deteriorate. Therefore, in view of these circumstances, I may observe that the question should be seriously considered by the House. So far as I am concerned, it is not the question of permanent settlement, but the question of no settlement that ought to weigh with us.

Then again, there are difficulties with regard to tree-tax. I do not mean the tree-tax under the Abkari Regulation. I mean the taxing of the cocoanut, Jack and other trees. It will have to be abolished at no distant date. My suggestion, therefore, is that, in order to avoid these numerous difficulties, on account of the tree-tax question, and on account of the further classification of the soil, all of which means a good deal of money and time and energy, it is better to have no settlement at all in the near future. The tendency in European countries is also towards the abolition of land tax. I know R. C. Dutt and others have been quoted. Munro has been misquoted. I also find that Mr. Srinivasaraghava Aiyangar has been quoted. All of them are really great names. But, Sir, to talk of the astronomical problem and to depend upon the opinion of Sir Isaac Newton and Galileo, I do not think, would be correct. In economic questions I do not like to depend upon the testimony of any particular individual. R. C. Dutt's opinion has been questioned in the Government

of India resolution on the subject, passed in 1902. I am one of those who think that the present distribution of taxation is a burden to the poor agriculturists, whereas when settlement itself is done away with and when there is no revision of land-tax there will be better prosperity in the country. A permanent settlement will bind our posterity to the payment of some tax which we may cease to pay after some time. The settled policy of the Government seems to be to tap the resources of agriculturists. Mr. Madhava Variyar himself has quoted statistics to show that, while land-tax has only doubled itself, customs revenue has gone up four or five times within a definite period. That clearly shows that it is time that we do not trench upon resources of agriculturists. A sufficient revenue could be obtained from other sources. That will be the best thing to do. Some of us might know that King Prithu said that he would fight with the earth and break her up in order to rescue humanity by liberating the food supply which she withheld within her own bosom. But that is no reason to put up a perennial bar against the humble agriculturists.

This clears the term and therefore land tax will have to be abolished. I am glad Sir, that Government seriously considers the question. The details are not for me to say.

With regard to the enhancement of income tax there are certain difficulties which are to be kept in view in framing the rules on the subject and appointing authorities. They had, for example, from 1916 to 1921, paid only 25 per cent. of the total revenue in England. It was afterwards that the rate rose to 80 per cent. The imposition of this excess profit had difficulties because of stocks which had to be reckoned with instead of profits. Government have put forward various plans and complaints are made by associations or firms. They agreed that the profit of the four years should be reckoned and 80 per cent. of the deficiency must be paid. In all countries experience shows that the difficulty of assessing on excess profits is very great.

The nett income of the companies that are going to be taxed should be treated in the same way as to income tax as in regard to super tax, as regards income, business expenses, interest paid or accrued, etc. A reasonable allowance for depreciation should be made. And there must be a reasonable allowance for depreciation of wages. Now, Sir, they are all concerned with the rules. I have no doubt, Sir, that when the principles are entertained by the Government of Travancore the rules passed should guide the policy as admitted by the Financial Secretary. We have nothing to fear but as a member of the Assembly, I have to place certain ideas before you. The next thing I want to mention before you is this. The utter lack of enthusiasm on the part of some of the officers of the State to implement schemes which are explained by the Government. Year after year Sir, we come here and we listen to the instructions. But at the same time when we go through the Administration Report all that we find is the working of the Department in an attempt to withhold figures. Tell us what was done with regard to the provision. Tell us what was done with industry. The Financial Secretary and the departmental reports are no better. I say that these people must be told. All officers who are obliged to follow the instructions are expected to implement them. If that is done I have no doubt that this will be very useful.

[Saddsyatilaka T. K. Velu Pillai.]

Next is with regard to shipping. We have been considering this for the last 200 years. And it requires special care to do this now. But in working it, though foreign companies and foreign people are called upon, opportunities should be given to the people of Travancore in every direction, and particularly to the people in the coastal region. They may be made fit to do that work.

I am one who always stood for real democracy. I am not in sympathy with any movement, subversive to law and order, particularly at this time. All the same, when Government are prepared to do in any manner for the good of the country and Government, for reasons which are well known to them, have released the political prisoners in the country in a legitimate manner, that attitude of the Government deserves congratulation.

MR. PULIYOOR T. P. VELAYUDHAN PILLAI: Sir, this is the fourth war-time budget that has been presented to this House and I heartily welcome it. The Financial Secretary may not deserve special praise for presenting a surplus budget of 57.75 lakhs of Rupees in the face of his candid admission contained in paragraph 37 of his speech introducing the budget, that there is a progressive growth of revenue from year to year and that the surpluses for the successive years from 1946 onward are very considerable. But Sir, the Financial Secretary deserves our sincere congratulation on his endeavour to make the necessary provision in the Budget to meet the various direct and indirect, actual and possible, reactions of the present perilous war and also to present an accurate picture of the financial position of the State in as concise a manner as possible. Sir, it is really a matter of sincere gratification and pride to find that the Government have been able to pursue a steady and systematic policy of building up various kinds of reserve funds, according to which our Post-war Reconstruction Fund and the Revenue Reserve Fund are expected to be 129.59 lakhs and 56.23 lakhs of Rupees respectively towards the close of the next year. This is indeed a sound financial policy that merits commendation from all concerned.

Sir, before adverting to the benefits that may result from the inauguration of various schemes, and apart from all bright features of your successful and progressive administration, I may be permitted in this connection to express my sincere feelings of profound gratitude for your unceasing and meritorious efforts to secure for the people of this country as much supply of food materials as possible from outside the State. Sir, when we are dealing with an important document like the Budget, it is not correct to shut our eyes against the new proposals for additional taxation contained therein. It is seen from the Financial Secretary's speech that Government propose two methods of additional taxation viz., levying tax on agricultural income of Rs. 5,000 and above and doubling the rates on Anchal cards and covers.

With regard to the first point, namely, the levy of tax on agricultural income, I am glad to lend my support to the proposal, as it does not in any way affect the poor ryot and the small land-holders. From the reasons alleged in para 17 of the Financial Secretary's speech it would appear that this measure is intended for the post-war benefit by way of improvement of agriculture and also to relieve against agricultural distress. In this connection, I may be permitted to submit that when it comes to the actual application of the money realised from this source, our past experience has been thoroughly disappointing. The market toll was originally introduced under the pretext that the whole amount thus collected would be utilised for the improvement of public markets in the State. A reading of the Administration Report of the Land Revenue Department for the year 1117 would show that out of Rs. 1,160,12 collected by way of market toll, only an amount of Rs. 6,377 (about 5 per cent.) was utilised for the improvement of the market and wages of watchmen etc. I am therefore constrained to record a note of warning that similar results should not be allowed to ensue in this case also. Then again another point I wish to urge in this connection is that so long as Act VIII of 1096, Section 3 clause (2) Sub-clause 8 is in force it is obviously illegal to levy tax on agricultural income. I am therefore, at a loss to understand how the new proposal can be brought into effect without amending the law on the subject. With regard to the second proposal, namely, the doubling of the rates on Anchal cards and covers, I wish to enter my emphatic protest against the proposal. In the first place it affects, in these days of trunk telephone and all the rest of it, more the poor than the rich and is therefore bad in principle. In the second place, there is no justification or necessity for increasing the rates on Anchal cards and covers, especially during this period when there is progressive growth in revenue as the Financial Secretary would put it. Sir, the rates on Anchal cards and covers in this State have never exceeded $\frac{1}{3}$ of the value of the post cards and covers. Today the value of a post-cover is only $1\frac{1}{2}$ annas which will be of service throughout India. In this matter the area of service ought to be the main criterion for the fixation of the value. If so the present rates are more than sufficient. So my submission is that, the Government may be pleased to drop the proposal forthwith.

Having said so much about the budget in general, I wish to make a few observations with regard to the policy of Government. Travancore will ever be grateful to you Sir, for the meritorious services you have been rendering with a view to promote the agricultural and industrial advancement of this country and thus to improve its economic condition to the utmost possible extent. This laudable object, I may be permitted to submit, can be achieved only by the co-ordinated, sustained, continuous and skilful efforts of the three departments, namely, the agriculture, the industry and the co-operation all acting in furtherance of a definite policy decided upon by Government. In spite of the soundness of decision, timely encouragement and the valuable advice,

[Mr. Puliyoor T. P. Velayudhan Pillai.]

the success will considerably depend upon the scientific and technical learning, past experience, expert execution and the ultimate responsibility of the heads of these three departments. With this idea in mind let us consider for a moment the policy that has been pursued by Government in relation to these three departments for the last one decade. Sir, we are all aware that the heads of the departments of industry and agriculture were persons duly qualified from foreign Universities. We are also aware that the Co-operative Registrars used to be sent for special training before assuming charge of the department. But what is the present position. The Director of Agriculture was first appointed the Land Revenue Commissioner and then the Chief Secretary. Another Director of Agriculture was appointed Additional Secretary to Government. In the same way, the Director of Industries was first appointed the Director of Registration and another Director of Industries was appointed as Secretary to Government. Co-operative Registrars are appointed very often as Anchal Superintendents and Secretaries to Government. Now the post itself has been practically abolished. So much so these positions are now treated as stepping stones for higher appointments. Consequently, nobody would take any real interest in the improvement of the working of those departments. This policy is not at all conducive to the better and efficient administration of these departments and we are now experiencing the evil consequences of the absence of a continuity of policy. Everything may go on well under your able guidance and efficient control.

PRESIDENT: The whole administration should not depend upon one single individual. At the same time, the honourable member may realise if I may refer to a very distinguished occupant of this particular chair, Mr. V. P. Madhava Rao. He started as a Munsiff, became a Police Inspector and thereafter Inspector-General, then Plague Commissioner, and then became the Dewan of Travancore, and then went again as Inspector-General of Police, then he was member of Council, then Dewan of Mysore, and finally was one of the leaders of the Indian National Congress.

MR. PULIYOOR T. P. VELAYUDHAN PILLAI: I fully concede the position. There are certain departments, the heads of which may be given inter-departmental transfers and promotions. Such is the case with the Judicial, Land Revenue, Excise, Registration or Police Departments. But there are certain departments which are technical and the heads of which should not be given inter-departmental transfers or promotions. For example, the Surgeon-General cannot be appointed as the High Court Judge. The Advocate-General cannot be appointed as Surgeon-General nor the Excise Commissioner as the Chief Engineer. Similarly the Industries Department and the Agricultural Department are scientific departments and so there should not be such changes. These changes will not be conducive to the better and efficient administration of these departments. I wish to make it perfectly clear that these officers, while being compelled to continue as the heads of the

same departments at all times, should never be deprived of their rights and privileges which they are likely to enjoy by the change of departments. I have no objection to their being given fat salaries.

Another matter which I wish to refer to is about the present working of the various advisory committees. These committees have been constituted by Government with a view to advise them on questions of policies relating to certain branches of administration of Government. But instances are many in which even the existence of these committees has been completely neglected by Government. There are several instances in which these responsible committees are not even consulted on important matters which would legitimately come within the object with which these committees are constituted. Instances are not few in which the recommendations made by these responsible bodies have not been given due consideration by Government. Just to clarify my position, I may specify certain instances of the kind. We find from the list of demands for the grants supplied to us that a demand for grant of two items, Rs. 2 lakhs and Rs. 2,60,100 respectively is going to be moved here in relation to the coastal transport. I do not know whether the Economic Development Board or the Transport Advisory Committee was consulted at any time on this important matter. A perusal of the minutes of the proceedings of the former Economic Development Board will show that even the Pallivasal Hydro Electric Scheme was referred to the board and that their advice was taken before the Hydro-Electric Scheme was launched upon.

MR. K. C. KARUNAKARAN (Nominated): Is the member aware that better experts were not consulted in regard to transport?

MR. PULIYOOR T. P. VELAYUDHAN PILLAI: I do not know. If that be the case, then why should there be any advisory committee? I have no objection to Government obtaining expert opinion from all available sources. My only complaint is that so long as these responsible public bodies exist they should be at least formally consulted before any decision is arrived at on such matters. The very nomenclature of the Transport Advisory Committee would unmistakably show that any scheme on transport, whether road or coastal will come within the functions of the committee. It is then surprising to find why these responsible committees were not previously consulted on the subject.

MR. T. C. KESAVA PILLAI (Kalkulam cum Vilavancode): പൊതുവാൾ മേലോട്ടു ഒഴുകണമെന്നാണ് അഡ്വൈസറിക്കമ്മറ്റിയുടെ പക്ഷം ശമെങ്കിൽ അത് ഗവണ്മെന്റ് അംഗീകരിക്കണമെന്നാണ്?

MR. PULIYOOR T. P. VELAYUDHAN PILLAI: Sir, fortunately for us there are no such members on these boards at present. (Laughter.)

Similarly several questions connected with the purchase, control, transport, price and the scale of payment of paddy have been decided by Government from time to time. The only competent body to advise Government on these matters is the Economic Development Board. The board was not consulted on the matter.

SADASYATILAKA T. K. VELU PILLAI: Is the Economic Development Board an Advisory Committee?

MR. PULIYOOR T. P. VELAYUDHAN PILLAI: It is an advisory body. Even when the Central Food Advisory Committee was recently constituted by Government, the Economic Development Board was neither consulted nor given representation. These are only few instances which, I believe, would suffice my present purpose.

So I would request you Sir, to be pleased to safeguard the prestige and privileges of these committees which are your own creation and sure index of your desire to satisfy the legitimate aspiration of the people of this country.

Sir, the administration of the department of Fisheries has gone to such a hopeless condition as would demand our serious consideration for an immediate change. Ever since the administration of the department of Fisheries was taken over by the University, it has ceased to be a department of production and is going undeveloped and unexploited. This is a matter which would to a very great extent solve the very serious food problem with which we are confronted at present. Let the Professor of Marine Biology and Fisheries draw his fat salary and do the research work or remain quite in the college without depriving the people of the country of the possibilities of exploitation and large-scale production of fish, on account of his inefficient and hopeless administration of the departments. Many honourable members of this House like Mr. S. Krishna Aiyar have been urging upon the attention of Government, the indispensable necessity for separating the administrative side of the Department of Fisheries from the University and placing it on a sound and satisfactory footing. It is regrettable to find that nothing has been done in the matter so far. May I hope that this legitimate demand of the people will be given the immediate attention of Government.

One word about my adjournment motion and I am done. We have had unprecedented and continuous rains from the third week of Medom this year and consequently there were constant floods, both in Central and North Travancore. I can personally bear testimony to the fact that the paddy cultivation in certain places in the taluks of Tiruvalla, Ambalapuzha and Changanacherry, and also in Edapally was destroyed by floods. I am not at present concerned with the Government's decision to commandeer all the paddy produced in the land, but I am concerned with the question of granting suitable relief to the Agriculturist whose cultivation has been destroyed by the floods. With these words I resume my seat.

SADASYATILAKA T. K. VELU PILLAI: May I know whether the honourable member is in favour of the continuance of these Advisory Committees as they are functioning at present?

MR. PULIYOOR T. P. VELAYUDHAN PILLAI: Certainly. I am in favour. My only request is that they might be allowed to enjoy the prestige and privileges which Government have been pleased to confer upon them.

MR. K. C. KARUNAKARAN: In discussing this budget, I do not propose to traverse certain grounds, which my leader and friend Mr. Velayudhan Pillai has already covered. But at the same time, I must congratulate the Financial Secretary for the speech he has made introducing the budget and for its clarity, sincerity and brevity.

This is the 16th budget with which I am dealing and I must at once admit that I have not had the privilege of hearing a budget, the importance of which is undisputed. Representing as I do, the premier commercial institution of Travancore, I must say that this budget, or rather this balance sheet comes nearer in get up to the balance-sheet of a well-established Corporation. And you know, Sir, that it is very difficult for a well-established and well conducted corporation to hide anything from its share-holders, who always keep their eyes open and if they happen to be old, they use magnifying glasses on the facts and figures. Although it is a common feature among the budget-makers all over the world to camouflage their figures and facts while presenting their budget estimates, I must say that, excepting in two places where the Financial Secretary has attempted a little at camouflaging, on the whole, the budget represents the real and actual state of the financial affairs of the State.

When you were at Delhi and we read in the papers that the Finance Member of the Government of India at a certain meeting in which some representatives from the States were included, requested the States' Governments to follow the taxation methods of the Government of India, the commercial community here was a little disturbed on the probability of this State adopting those measures here. But on going through the Budget, the absence of the levy of Excess Profit Tax has given great relief and the commercial community is very grateful to the Government for not introducing that system of taxation which will really stand in the way of the industrial development of this State. I agree, Sir, that this Government should keep in line with the policy of the Government of India. But a distinction must always be drawn between the economic conditions as obtaining in this State and elsewhere. You have to see, for example, whether the present position of trade and industry within this State is on a par with the conditions existing in British India. We are well aware of the proposals of Sir Purushotham Takur Das and of Professors Wadia and Shaw and others contained in a joint memorandum submitted to the Government of India to arrest the widespreading inflation in this Country and we know very well, Sir, that these proposals are at present being examined, scrutinized and considered by the Government of India. The authors of these proposals belong to big cities, big businesses, heavy industries and high finances and the proposals which they have drawn up in the atmosphere of big businesses as obtaining in big cities like Bombay and Calcutta cannot be adopted by the State. As you are aware, Sir, we had only what we may call pauper, poor and unorganised cottage industries here. It is only after you came and after you began to take some interest in the matter, that heavy industries like the Aluminium

[Mr. K. C. Karunakaran.]

Cement, Chemicals have come to exist here. We had, till you came, absolutely no industry worth naming at all. Therefore unless and until we establish heavy industries here, we cannot blindly follow the heavy taxation policy of the Government of India, which will hit very hard at industry and commerce of this country. So, whatever these big magnates like Sir Takur Das, Professor Wadia and Professor K. T. Shaw and the rest of them may propose, it is up to you, Sir, and we have absolute faith in you, to put this aspect before the Government of India.

The most important thing with which my constituents and I are concerned is taxation. We are prepared, as a commercial community, to contribute to the general revenue of the State. But in regard to agricultural produce export duties, for years past my institution has been drawing the attention of Government to abolish export duties on agricultural produces and tree tax and to substitute them. Sir, economic laws like increasing returns and decreasing returns still apply in the agricultural and industrial fields. In industry there is a maximum limit of efficiency; there is also a minimum limit. Below the minimum limit of efficiency, no industry could be carried on and there is a maximum limit beyond which an industry cannot be developed. Human genius can control industry but that is not the case with agriculture. Agriculture is influenced and controlled by certain factors which are beyond human control. An unseasonal rain or an earlier or later monsoon may upset the whole agricultural programme of an year and hence in fixing the rate of income-tax on agriculture you have to bear in mind that you cannot put up the same rate as you can on industrial or commercial income.

Another point which I wish to touch upon is about the abolition of land tax. You have stated on several previous occasions and you have repeated today also with great force that the land tax of the country has to be revised. I agree with the view expounded by my friend, Mr. T. K. Velu Pillai on several occasions on the floor of this House on the evils of partition of Tarwads taking place among the Nairs, Vellalas and Ezhavas as a result of the three important social legislations affecting these communities. To-day we realise the bad effects of those social legislations. One of the important causes for these legislations was the differences existing between the Karanavans and the other members of a family. If proper accounts are kept and if every member of the tarawad knows what his share of the income of the tarawad would be, there cannot be any difference between the karanavan and the other members of the family. And that will help to put a stop to the tendency towards fragmentation of holdings.

A word about industries. Every year I see that some suggestion comes under new industries, in the Financial Secretary's proposals. In one year it was basket-making, in another it was durrie-making, in a third year it was carpet-making, then cane articles making and this year we find that the proposal is for paper-making. Every year we

are seeing these proposals, but there is no beginning or end of it. The Director of Industries, I know, is hardworking. But I feel that some kind of plan and some kind of organisation has to be set up. It would be useful if the Director of Industries and the Director of Co-operative Societies would read the highly useful book "China Builds for Democracy" by Nym Wales—Mrs. Edgar Snow—with a foreword by Jawaharlal Nehru. After reading the book the Director of Industries will know how to do his job.

The House adjourned at 2 p. m.

The House reassembled after lunch at 3 p. m.

Sir, another important matter to which I like to draw the attention of the House and the Government is about the work conducted by the Research Department of our University. The results of the experiments there have not been made available to the public of this country. I know—and my friend Mr. Janardanan Pillai will bear me out—that soon after the close of the last Great War, during the reconstruction period of Europe, the British Treasury financed very large imports of coir goods into England for consumption in Great Britain and in other devastated countries of Europe. We were then in a position to indirectly distribute mats and matting articles to various countries in Europe through the means of Export Credit Facilities Act in England. I mention this to emphasise the growing importance of our fibre in the fibre economy of the world. History does not record when retting or soaking of cocoanut husks began in this country, but very little or nothing has been done so far towards scientifically studying the properties of the various fibres obtained in the various soaking areas of Travancore.

The Government of the Dutch East Indies, where there are large cocoanut plantations, realised the importance of taking advantage of the development of coir industry soon after the last Great War. As we are the only monopolists in the matter of producing the best standard quality of coir yarn, they sent their expert over here to investigate and study the methods and means of soaking and extracting the best fibre. If I am not mistaken, I remember that the Travancore Government directed my honourable friend Mr. Janardanan Pillai as their friend and guide to help in the investigation referred to. It is a very well known fact that our country produces scientifically the best standard varieties of coir yarn. Sir, about 15 years ago, the Government of Madras deputed a specialist here to make scientific investigations in regard to that problem. Sir, so far as I know, the only officer, who had devoted his time and thought in this direction was late Dr. Kunjan Pillai. But his activities were confined to another sphere of departmental duty and hence he was not able to devote as much time and labour in such directions. He used to tell us that the waters of Anjengo yields the best soaking results because of the presence of certain bacteria which are not present in other waters of Travancore. The quality of fibre produced from such waters in such a manner would be 50 to 60 per cent. more than that of the rest of the parts in Travancore. In the backwaters of Vaikom also if such a property is found, the production of the finest coir yarn fibre could be swelled enormously.

[Mr. K. C. Karunakaran.]

Sir, I ask could not the conditions existing in Anjengo backwaters be produced in the sphere in and around Vaikom? Then what will be our economic position? During the past very many years, we have lost a good deal economically. Every day, we are losing economically. I have brought this aspect of the matter to Government many a time, long before the creation of the Research Section in our University. Last year also, I drew the attention by means of a quotation published in one of the authoritative publications issued by the British Marketing Board that aspect of the matter. I also pointed out the importance that coir fibre is going to occupy in the fibre economy of the world and the extent of economic loss incurred by us day by day.

Sir, with the loss of the Phillipines and Dutch Indies, at the present time, the Allies and the United Nations depend for the supply of their requirements of fibre mostly on Mexico, East Africa and on Travancore.

Another question that I want to bring to the notice of Government is about the position of sisal fibre. I have interviewed the Dewan of Travancore; I have discussed with the Chief Secretary to Government; I have approached the Director of Agriculture, many a time in connection with this subject. I have documentary evidence to show the importance of sisal fibres and the part played by them in the economic world. Enquiries in this line have come from the United States of America, England and Delhi. Sir, Mr. Quin Rope, Adviser to the Government of India, told me the other day that he had recommended to the Government of India to put under immediate cultivation a very large acreage of land for the purpose of developing this industry. The climate of Tanganyika and East Africa is on a par with Travancore for all practical purposes. I may assure you, Sir, that very good results can be achieved in this direction. Some two years ago, I approached you, Sir, with the mature experience acquired in this industry both in the line of production and export, to go into that problem and allocate about 500 acres of land towards that object as an experiment.

Again, Sir, coming to the real point, I do not want to shower praises on any one and I will not. But I take the House into my confidence and say that had it not been for the personal initiative taken by the Head of the Administration, the whole of our country would have been in stark starvation, and, coupled with the difficulty of procuring food, we would have economically collapsed.

Fortunately, the coir industry has been placed on stable foundation by the indefatigable efforts of our Dewan. The Government of India had no alternative; they could not get a substitute for coir on a large scale. That way, our coir importance has been established in the Supply Department and it has come to stay. But there are great difficulties from interested quarters. Very many vested interests are in our way. The Rope Industry of Calcutta is

putting obstacles in the development of our coir in so far as the rope manufacture is concerned. That industry is to-day run by a very powerfully constituted firm in Calcutta and it almost monopolizes the production and supply of rope; it is one of the biggest war industries. The gentleman who is in charge of this powerful manufactory is the present Rope Adviser to the Government of India. I can boldly say here and now that he is not very much pleased with the endeavours of this Government and the industry of this country in developing the rope industry of this State. He is trying to plan out a post-war programme of monopolizing the rope industry by this powerful Corporation. When every country is concerned with the general problem of the post-war reconstruction in a wider national outlook, Mr. Quin, the present Rope Adviser to the Government of India, is busily engaged in the above particular job.

PRESIDENT: Mr. Quin will be visiting Travancore on 8th August when the honourable member could see him.

MR. K. C. KARUNAKARAN: Yes, Sir.

In your opening address, you, Sir, had indicated that Government propose to take fresh steps in the matter of orders for coir and coir goods emanating from the Supply Department of the Government of India. In the matter of charcoal supply, our Government were the sole monopolists. Similar action has to be taken with regard to other articles. As has been pointed out in the Banking Enquiry Committee Report, the question of establishing licensed warehouses must be considered in the first instance. I have personally approached Government in this matter. The two Chambers of Commerce have also approached Government for the same purpose. At this juncture, I have to emphasise one aspect. Grading of articles is a very important item. The qualities produced have to be put on a standard basis. That alone will help in the furthering of our business. That way lies efficient business. As a result, labour troubles in factories could be minimised and they will be practically nil. To-day the position of factories is entirely different. There is the (A) factory which gives Rs. 2 for a particular type of work; the (B) factory gives Rs. 3 for the same work, the contention being that the materials are not of the standard quality or grade. In effect, no standard rate is possible under the present circumstances. To obviate such defects, we have to see to the establishment of licensed warehouses for which purpose legislation is necessary. That alone will facilitate the grading and financing of articles. The licenses issued by warehouses should be made negotiable just like cheques or bills of lading. We have in the great American and Canadian Terminal Houses, which have been established for the grading of Cotton, Wheat, etc., sufficient examples of what the American and Canadian Governments have done to enable the Agricultural Industry in the matter of grading and receiving finance with the Terminal Certificates which are negotiable.

[Mr. K. C. Karunakaran]

Lastly, a word about the labour condition in Travancore. Sir, the commercial and the industrial communities of Travancore are very grateful to you, for coming down to Alleppey to inaugurate the All Travancore Industrial Relations Conference. In consequence of such initiation as a person coming from Alleppey, I can say that there are no troubles since some time past. But I am disappointed in one respect. The other parts of Travancore have not come forward to join the scheme and encourage such Industrial Relations Committees in other parts of Travancore. You have rightly said in the opening speech that peace in the industrial sphere is a *sine quo non* for the prosperity of industries and that has to be brought about by patient working of this committee. Therefore, I make an appeal to the other industrial and commercial bodies all over Travancore through this House for establishing immediately Industrial Relations Committees so that industrial peace may reign in this country thereby assuring a new prosperity for a long time to come.

MR. S. KRISHNA AIYAR (*Nominated*): Before I proceed to offer my remarks on the Budget I should like to inform Mr. K. C. Karunakaran that the subject of retting of Anjengo and other yarns has been under investigation by a Research Committee of which I happen to be a member. It has been found that the Anjengo quality is due to the salinity of the waters and the concentration thereof and that the same conditions may be reproduced.

It is highly gratifying to see that our revenue is nearing the four crore mark. Possibly at the end of the year, when final accounts are made out we may even have passed the four crore mark. Budget estimates are always conservative in the forecast of revenue, and that is instanced in the present budget as well. The year is expected to close with a surplus of over 80 lakhs and that is more interesting than the final figures. Liberal allocations have been made to every department. Provision has been made for capital expenditure and further provision for sinking funds, General Reserves, Revenue Reserves, Insurance Reserves and Emergent Reserves. The review of the general financial position ends with a note that our present financial position is one of exceptional strength.

Under the circumstances and seeing that it is admitted that the State does not stand in need of additional revenue, it passes comprehension why fresh proposals for taxation should have been put forward. It is stated in paragraph 17 of the Financial Secretary's speech that these are to check if not to eliminate the process of inflation, on line with other parts of India, as also to check the high level of prices by relieving the pressure of the greater volume of purchasing power in the hands of the public. These are the two justifying causes put forward. Taking the subject of inflation first, I am afraid that the principles have not been correctly understood. Conditions are essentially different in Travancore from those of British India. The Central Government through the Reserve Bank can withdraw currency from

circulation, the currency being its own creation. We over here have no control over the volume of currency put into circulation or withdrawn by the Central Government. The Central Government had to finance purchases on behalf of the Allies. As against this outlay beyond a credit entry no payment is made by Britain. That made it incumbent on the Central Government to find finance by issuing fresh currency notes, until the amount of paper in circulation is now about 700 crores of Rupees. The value of the consumable goods in India may come up only to a fifth of this amount. It is this disparity that has created the inflation. This may be described as the depreciation of the Rupee. Inflation can be checked or stopped only in one of two ways.

- (1) Increase of goods and services to the amount of currency in circulation.
- (2) Withdrawal of surplus currency from circulation.

As regards the first course, production of goods and services have reached saturation point. As regards the second course various means have been tried in British India by war loans, increased taxes, super taxes E. P. T. etc. The amount of money that comes into the exchequer by these ways can be withdrawn from circulation though it is doubtful whether it is being done. Travancore, on the other hand can withdraw money in their hands, or hoard it without putting it into any use. These two alternatives are out of the question. The amounts secured by additional taxation will continue to be used through other channels. The problem of inflation or deflation will not be touched or affected in any way by levying additional taxes. This ground seems to be based on an economic fallacy.

PRESIDENT : To a person so well acquainted with the principles underlying this point, I need hardly point out that there are two prominent causes. One is the increase of paper currency which has undoubtedly led to an inflationary process. The other is the scarcity of consumers' goods and the consequent rise in prices. Price control, the discouragement of wasteful expenditure, the availability of necessary goods, the availability of gold and silver and the rigid correlation of production and distribution are necessary factors but there is also a lot of excess money which has to be canalized for checking inflation. This can only be by wisely regulated taxation.

MR. S. KRISHNA AIYAR : The quantity of goods and services cannot be increased in that way. In relation to depreciated money the quantity of service and goods may come to only one-fifth.

PRESIDENT : I hope the honourable member will bear this in mind. Supposing, I am using hypothetical figures, the total amount of paper currency in circulation is 700 crores at this moment against 189 crores backing. Am I correct? The difference is therefore 511 crores.

MR. S. KRISHNA AIYAR: The amount due from Britain is about 400 million pounds. There is a lack of co-ordination between the consumers' goods and the cash available. As to the second justifying cause, namely the lowering of present high prices, that again is not a matter that may be secured by extracting 20 lakhs of rupees or more from the well-to-do. I admit the principle of taxing the rich and not the poor. But all taxation must be to meet fiscal necessity and not for pastime. The present high prices in Travancore are only a reflection of high prices outside. The standard to measure prices with should not be the present depreciated rupee whose purchasing power is only about 6 annas, but food or rice which is the absolute requirement. Judged by this standard, every grower and vendor of produce has to raise his price by, about 250 %. Then again what can the rich buy and raise the prices of, not rice because it is under control, not cloth which is under control, not sugar which also under control, not luxury like motor cars, when petrol and tyres are under control. The only possible articles where the rich can outbid the poor are articles of consumption like vegetables or milk or ghee which latter two will not affect the poor, while the higher prices of vegetables benefit the poor growers inducing them to produce more. That is all to the good. As for higher prices of land the poor land holder is benefited by higher prices while the rich will lay out money for development. Then again if there are a thousand people with incomes over the 5,000 rupee limit of income there will be a hundred thousand with incomes ranging from 2500 to 4,900 who can more easily raise prices all over the State. I am afraid that the argument that the additional taxation will tend to lower the prices, has little or no foundation.

The justifying causes thus removed, we come to the ultimate declared objective of the impost i. e., post-war reconstruction. This phrase has not tangible meaning. 'It is smooth and slippery.' No edifice in Travancore has been destroyed or damaged to need the reconstruction after the war. The financial edifice is said to be very strong. On the industrial side there is no edifice at all. An edifice has yet to be constructed. As regards Agriculture there is more need for present construction than for post-war reconstruction. The edifice of foreign trade has got blasted and scattered. This can be reconstructed only on international lines. Nobody knows which political unit is going to live or emerge after the war. Nobody knows how long the war may be protracted. Schemes for an international clearing house have been put forward both by Britain and by America whether the American unit or the British Bancour, both are to have a good backing. The value of the currencies of member units have to be determined by the votes of the larger political power. India may be tied to the apron strings of Britain. Travancore will have no voice in the matter. What the international value of rupee paper is going to be nobody can say. A reference has been made in the Financial Secretary's speech to the cycle of expansion and contraction. The trade cycle was a child of the old international

competition, which has been blown to bits. The old Science of economics is getting out of date. Economics has got to be re-written on the lines of fresh principles deduced from present conditions.

Thus judged at in any light the proposal for fresh taxation can not be supported.

The food problem is an All-India one and not a provincial problem as it has been treated at Delhi at the recent conference. Paramountcy does not consist merely in protection against foreign aggression or internal commotion but extends to the maintenance of all the peoples coming within the orbit of paramountcy above want at least above starvation. This responsibility does not seem to have been realised by the representatives of the paramount power in New Delhi. It has to be brought home to them with sufficient force, and I believe the Central Government may not then think of abdicating its functions as it seems to have done recently. Sir Sultan Ahmed (Information Member) said in Patna this Monday (19th) that it is a monstrous delusion to believe that the food situation in India is due to any real shortage of food stuffs. He also repudiated the idea that India was being starved to feed the troops of the United Nations.

PRESIDENT : The theory is that there was a shortage of 3 per cent in India and that 97 per cent was produced. Apparently the information does not seem to be right when compared with many other reports. Utterances of individual members of the Government of India need not be taken seriously.

MR. S. KRISHNA AIYAR : If there is no real shortage of food in India, though provinces like Bengal, Behar, Assam and Bombay are claiming to be deficit provinces, somebody has to bear the responsibility at least for mal-administration. There is no purpose served in throwing the blame on a real or fancied body of hoarders. It is only a lift against wind mills as that imaginary body cannot retort. Accepting the statement of Sir Sultan Ahmed that there is no real shortage of food in India there are a few factors that at least reduce the quantity available for civilian consumption.

(1) The need for feeding in full, an ever-increasing army with its attendant and auxiliary services.

(2) The need for feeding a non-Indian Army on very high standards.

(3) The need for feeding the prisoners of war quartered in India on standards very much higher than that of the average Indian.

(4) Export of foodstuffs.

(5) Areas fit for food cultivation being utilised to grow export crops like jute and cotton. It may be borne in mind that a goodly percentage of jute and cotton textiles are ear-marked for export.

SADASYATILAKA T. K. VELU PILLAI : May I ask the Honourable Member whether it is possible for any power, Governmental or other, to put a stop to jute cultivation in Bengal and turn that land for other cultivation?

MR. S. KRISHNA AIYAR : Yes.

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

MR. N. NARAYANA KURUP (*Ambalapuzha cum Shertola*) : സർ,
 മ.മ.മ.ൻ-ലെ ബഡ്ജറ്റിന്റെ ഗുണവശങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രശംസ
 കേൾക്കുന്നതു സന്തോഷമാണ്. എന്നാൽ അതിന്റെ മറുവശം കൂടി
 അറിയാനുണ്ട്.

Page 25

വർദ്ധനവ് ഇവമൂലം; സ്റ്റാമ്പ്, രജിസ്ട്രേഷൻ ഇവയിൽ കൂടുതലായി ൨൦ ലക്ഷവും, തടി വിലവർദ്ധനവിൽ കൂടുതലായി ൭ ലക്ഷവും, ആഭ്യന്തര നികുതി, സൂപ്പർടാക്സ് ഇവയിൽ കൂടുതലായി ൭ ലക്ഷവും, റബ്ബർ ഫോററിയിൽ കൂടുതലായി ൭ ലക്ഷവും, ഓൻസ്പോർട്ടിൽ ൨ ലക്ഷവും, മറ്റു പല ഇനങ്ങളിലായി ഏകദേശം ൧൦ ലക്ഷവും ഉൾപ്പെടെ ൭൭ ലക്ഷം രൂപ പ്രതീക്ഷയിൽ കവിഞ്ഞു വന്നതുകൊണ്ടാണ് ൧൧൮.൯൦ ലക്ഷം പ്രതീക്ഷിച്ചത്, ൧൭൭.൯൦ ലക്ഷമായി വർദ്ധിച്ചത്. ചെലവു വന്നു ലക്ഷം പ്രതീക്ഷിച്ചത് ൨൯.൭൯ ലക്ഷം ആകുകയും ചെയ്തു. മേൽപറഞ്ഞ സംസ്ഥാന സർവ്വകലാശാലാ വസാനത്തിൽ മാറ്റമെന്നും, വരു കരയുമെന്നും ഓർക്കേണ്ടതാണ്. അപ്പോൾ ൧൧൮.൯൦ ലക്ഷം വരവായ ൨൭ ലക്ഷം രൂപയിൽ കവിഞ്ഞോ, കൂടുതലായി ൦.൦൦ ലക്ഷത്തിൽ അപ്പറമെ വരു ന്യായമായി കൂടുതലായി വിശദീകരിക്കാൻ തരമില്ല. അപ്പോൾ ചെലവു കരയ്ക്കാൻ പാടില്ലാതെ ൧൨.൭ ലക്ഷത്തിൽ ൧൧൯.൯൦ ലക്ഷം എന്നാൽ നാം കട്ടത്തിൽ കൂടിയ വലയകയും നികുതി വർദ്ധിപ്പിക്കാനും ജനങ്ങളെ ഭയപ്പെടുത്തിയും ഇടങ്ങളെ തുറന്നു വരികയും ചെയ്തു. ഇപ്രകാരം സംസ്ഥാന സർവ്വകലാശാലാ വരു വർദ്ധിച്ചതിൽ ആരും പ്രശ്നം സാർവ്വദേശ്യം വരുമെന്നുമായി അതിനെ അവഗണിച്ചു. ചെലവു വർദ്ധിച്ചതിൽ അവരോടുകൂടെയായിട്ടുണ്ടെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. ഏഴുകൊല്ലം മുമ്പ് നാലു ലക്ഷത്തിൽ ൧൦൦ ലക്ഷം വരുമായിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്നു ൧൦൦ രൂപ കൊടുക്കണം എന്നതെ നില ഇന്നു വരണമെങ്കിൽ മുതലെടുപ്പാ നൂലിരട്ടി വർദ്ധിച്ചു ൧൦൦ കോടിയുമാകണം. അങ്ങിനെ കണ്ടിടുന്നതിൽ ഫിനാൻഷ്യൽ സിക്വറിയെയും ഭരണസാധനിയെയും അനുമാനിക്കാൻ ആർക്കു തുറന്നാണ്? പക്ഷെ യുദ്ധം കഴിഞ്ഞു വരുവു കരയുണ്ടെന്നുള്ള വിശ്വാസത്തിലല്ലേ, മണിക്രോപ്പുകൾക്ക് എന്ന വ്യാജേന കർഷകാഭ്യാസങ്ങൾക്കു ആദായ നികുതി വയ്ക്കുന്നതെന്നും ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു. നാലുകോടിയുടെ മുതലെടുപ്പുണ്ടെന്നും എൻപതു ലക്ഷം വരെ കൂട്ടിച്ചേർക്കണമെന്നും അഭിമാനിക്കുന്ന പ്രോഗ്രസ്സീവ് ഗവണ്മെൻറിന് ഇന്നു നികുതി കൂട്ടേണ്ട ആവശ്യമെന്തു? കർഷകർ ആദായം കൂട്ടുന്നതിൽ കൂടുതൽ എന്തിന്? നേരേമറിച്ച്, കർഷകാഭ്യാസത്തിന്നു നികുതി വെച്ചാൽ, കണ്ടുകൊടുക്കുമോ ഇല്ലാത്ത കർഷകരെല്ലാം വിഷമിക്കും. കർഷകന്റെ ചെലവെന്തെന്നും വകവയ്ക്കുകയില്ലെന്നു വരും. ആദായം

[Mr. N. Narayana Kurup]

നക്ഷത്രകൂട്ടുന്നതിൽതന്നെ വൈഷമ്യങ്ങൾ ഉണ്ട്. ആദായനികുതിക്കായ്ക്കു താരിപ്പ് ചെലവിൽ കർഷകന്റെ ചെലവു നടക്കുകയില്ല. തെങ്ങുകൾ, കയർകൾ, കൊപ്രക്കൾ, വെളിച്ചെണ്ണക്കൾ, ഇവയും കുഴിഞ്ഞു, തേങ്ങയുടെ ആദായത്തിനുംകൂടി കർഷകൻ ആയാൽ കർഷകൻ വാങ്ങിക്കും. തെങ്ങുകൃഷിക്കാർക്കും തെങ്ങുകൃഷിക്കാർക്കും മദ്ധ്യത്തിൽവിതാംകൂറിലും ഉത്തരത്തിൽവിതാംകൂറിലും ഗവണ്മെൻറ് യാതൊരു ആനുകൂല്യങ്ങളും ചെയ്യുന്നതില്ല. ഏതായാലും കാർഷികാദായങ്ങൾക്ക് നികുതി ഏർപ്പെടുത്തുന്നതിനെ ഞാൻ അപലപിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. യാതൊരു കണക്കുംപരിശോധനയുമില്ലാത്തതരത്തിൽ ആളെണ്ണി നാലു കരം നിശ്ചയിക്കുന്നതുപോലും, സൗകര്യമെന്നു കരുതി, കൊടുക്കാൻ ജനങ്ങൾക്കു സമ്മതമായിരിക്കും. ഇതിൽഭേദം ആരീതിയാണ്. ഇതു കൂടാതെ അഞ്ചൽക്കൂലി വർദ്ധിപ്പിച്ചും ആദായം ഉണ്ടാക്കാൻ ഗവണ്മെൻറ് ശ്രമിക്കുന്നു. അതിനു പറയുന്ന കാരണങ്ങൾ ശരിയല്ല. ഇന്നു, പനലൂർ കടലാസിന് പ്രൈവററുവില്പനയിൽപോലും ഒരെണ്ണത്തിന് ഒരു ചക്രത്തിൽ കൂടുതൽ വിലയില്ല. സക്കാരിനു അർച്ചകൃത്തിനു അതു കിട്ടുകയും ചെയ്യും. ഒരു ചക്രമായാലും നാലുകവറിനു ഒരു ചക്രത്തിന്റെ കടലാസും, ഒരു ചക്രം അവയുണ്ടാക്കാനുള്ള ചെലവും കുഴിഞ്ഞാൽ ഇന്നത്തെ നിലയ്ക്കുതന്നെ ഒരു കവറിന് നാലുകാശ്ശി മാത്രമുണ്ട്. പഴയകാലത്തു ചക്രത്തിനു നാലു കടലാസു കിട്ടിയപ്പോൾ അമിതമാലം ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. സാധുവിനും സമ്പന്നനും ഒരുപോലെ ആവശ്യമായ ഇക്കാര്യത്തിൽ വിലകൂട്ടുന്നതു അഭിപ്രായണീയമല്ല. ഒരു പ്രോഗ്രസ്സീവ് ഗവണ്മെൻറിനു പ്രാപാരമനോഭാവം അനുഭവണീയമല്ല. കറച്ചുനാളായി അഞ്ചൽ ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറ് ലാഭനഷ്ടതത്വത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നു തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. അനേകായിരം ജനങ്ങൾ അധിവസിക്കുന്ന ഒരു ഭാഗത്തു അഞ്ചൽ ആഫീസ് വേണമെന്നു പറഞ്ഞാൽ നഷ്ടമാണെന്നാണ് ഉത്തരം. ഇങ്ങിനെയിരിക്കെ, കാർഡുകളും കവറുകളും വില കൂട്ടി വിറ്റ് ആദായം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതു ഉചിതമല്ലെന്നുതന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഭരണച്ചെലവിന്റെ വർദ്ധനയിൽ വിദേശീയരുടെ ഇറക്കുമതിയും കാരണമായിട്ടുണ്ട്. അദ്വൈതവിദ്യയായ തിരുവിതാംകൂർ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കു ൫൫ വയസ്സുകഴിഞ്ഞാൽ സക്കാർ ഉദ്യോഗത്തിൽ ഇന്നു കൂടെന്നും അവരുടെ തലച്ചോറു ഭ്രവിച്ചുയരുത്തമെന്നും വെളിയിൽനിന്നും

പെൻഷൻ പറ്റിയവർക്കും ൭൭ വയസ്സ് കഴിഞ്ഞവർക്കും തലച്ചോറ കൂടുതൽ പോഷിച്ചുവരുമെന്നുള്ള അർത്ഥത്തിൽ വിദേശീയർക്കു ഇവിടെ ഉദ്യോഗം കൊടുക്കുമെന്നുള്ള നയം മർമ്മഭേദകമാണ്. ഇവിടേയും ചില പ്രത്യേകക്കാരെ പെൻഷൻ പറ്റിയാൽ വേറെ പല കാരണവും പറഞ്ഞ് മറ്റു പല തുകകളിലും ഇരുത്തുന്നുണ്ട്. ഇതിനെല്ലാം പ്രാപ്തിയും യോഗ്യതയുമുള്ള യുവാക്കൾ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്ന് അങ്ങിനെയുള്ളവർ അനുസ്ഥാപനങ്ങളിൽ വലിയ ഉദ്യോഗങ്ങളിൽ പെൻഷൻ പറ്റാതെ ഇരിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് ഫലമില്ലെന്നു വിചാരിച്ചൊ പറഞ്ഞാൽ അപകടമുണ്ടെന്നു കരുതിയാൽ പ്രതിഷേധം പ്രകടിപ്പിക്കാത്തതാണെന്നു മാത്രമേ എനിക്കു പറയാവൂള്ളൂ.

സർ, ഇന്നു സകല സാധനങ്ങൾക്കും മൂന്നിരട്ടിയിൽ കവിഞ്ഞു വിലയായിട്ടുണ്ട്. ൨൦൦ രൂപയിൽ കീഴോട്ടുള്ള ശമ്പളക്കാരുടെ ജീവിതം വളരെ വൈഷമ്യമേറിയതായിട്ടുണ്ട്. ഒരു മുൻസിഫിനോ രണ്ടാം ക്ലാസ് മജിസ്ട്രേറ്റിനോ, തഹസീൽദാർക്കോ, ഇൻസ്പെക്ടർക്കോ അവരുടെ ശമ്പളംകൊണ്ട് സ്ഥിതിയനുസരിച്ചു ജീവിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല. ൮ രൂപ മുതൽ ശമ്പളമുള്ളവരുടെ കാര്യം പരുങ്ങലിലുമാണ്. അതിനാൽ കുറഞ്ഞശമ്പളം സ്കാർ വേതനം ൧൭ രൂപയാക്കുകയും ആ കൂമത്തിന് ൨൦൦ രൂപാവരെയുള്ള ശമ്പളക്കാർക്കു കൂടുതൽ കൊടുക്കുകയും ആവശ്യമാണ്. നാം കൊടുക്കുന്ന ഗ്രാന്റുകളും ൧൭ രൂപയിൽ കുറയാൻ പാടില്ല. മറ്റു ചെലവുകൾ കുറച്ചു ഈ പരിഷ്കാരം വരുത്തേണ്ടതാകുന്നു.

സർ, ആഹാരസാധനാവശ്യത്തിനായി ൨ കോടി രൂപവരെ സ്കാർഫിൽനിന്നും മുടക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നും മുടക്കുന്നുണ്ടെന്നും മനസ്സിലാകുന്നു. സാധനങ്ങൾ വാങ്ങിക്കുന്നതായി അറിയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ൧൧൧൮-ലെ ബഡ്ജറ്റിലെ ൧൧൧൯-ലെ ബഡ്ജറ്റിലെ അതിനുള്ള തുക നീക്കിവച്ചതായി കാണുന്നില്ല. ഇതുവരെ വിലയ്ക്കുവാങ്ങാൻ ഉപയോഗിച്ചതിന്റെ ചെലവോ വരവോ ഞങ്ങളെ അറിയിക്കരുതെന്നുള്ള മട്ടിൽ ബഡ്ജറ്റിൽ കാണിക്കാത്തതു് പലവിധ ശങ്കകൾക്കും കാരണമാകുന്നുണ്ട്. ഞങ്ങൾക്ക് ഇതിനെപ്പറ്റി നിരൂപണം ചെയ്യത്തക്കവിധം ബഡ്ജറ്റിൽ അതിന് ഒരു സ്ഥാനം കൽപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. സ്കാർഫിൽനിന്നും വാങ്ങിക്കുന്ന അരി വലിയ ലാഭത്തിൽ വിൽക്കുന്നതായി ജനങ്ങൾ ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ബസാധാര്യരിൽനിന്നും ൧൭ രൂപയിൽ കൂടാതെ ചാക്കോടുകൂടി ൧൩൨ റാത്തൽ തൂക്കത്തിനു റബ്ബർ എസ്റ്റേറ്റുകാർക്കു നല്ല പഴക്കമു

[Mr. N. Narayana Kurup]

കിട്ടിയിട്ടുണ്ടെന്നും അതു എസ്റ്റേറ്റിൽ മറ്റെ രൂപയ്ക്കു വിറ്റിട്ടുണ്ടെന്നും അതു സ്ഥലത്തുനിന്നും സർക്കാർ വിലയ്ക്കു വാങ്ങി ൨൦ മുക്കാൽ രൂപയ്ക്കു ചാക്കുകൾക്കായി മറ്റൊരു രാജ്യത്തു തുക്കത്തിലാണ് വിറ്റിട്ടെന്നും കേട്ടാൽ ജനങ്ങളുടെ സംസാരത്തിൽ അത്ഭുതമില്ലെ? ഇതിന്നും പറ്റമെ തിരുവിതാംകൂറിൽനിന്നും ഒന്നുകാൽ രൂപയ്ക്കു വാങ്ങിയ നെല്ല് മറ്റൊരു രൂപയ്ക്കു അന്നു വിലവെച്ചു കൊടുക്കുന്നു എന്നും അതു മുഴുവൻ ചെലവാണെന്നും പറഞ്ഞാൽ എങ്ങനെ സമാധാനപ്പെടും? എന്റെ വീട്ടിൽനിന്നും ഒന്നുകാൽ രൂപയ്ക്കു വാങ്ങിയ നെല്ല് എന്റെ തൊട്ടത്തുവീട്ടിലെ സാധുവിനു മറ്റൊരു രൂപയ്ക്കു അന്നു കൊടുക്കുന്നതായാ അനീതിയല്ലെ? അതിലും വിശേഷിച്ച് അമ്പലപ്പുഴയിലാകട്ടെ കട്ടനാടൻ പ്രദേശങ്ങളിലെ നെല്ലിൽ അധികവും ആ നാട്ടിൽ ഏവിയെഴുതുന്നതിന്നും ൧൦൦ പറ്റ നെല്ലിനു ൨൦ രൂപ ചെലവുവന്നിട്ടുണ്ട്. വിശേഷിച്ചും അവിടങ്ങളിൽ അധികഭാഗം നെല്ല് സ്റ്റോറുകളിൽ എത്തിച്ചിട്ടുള്ളതു വളരുകൂലി, അളവുകൂലി, ചുമട്ടുകൂലി മുതലായവ മുഴുവനും കർഷകർ തന്നെയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. അങ്ങനെ ചെലവാക്കിയവയുടെ നെല്ലു നന്നത്തുനാറിയിട്ടേ മാറ്റപ്പെട്ടിട്ടുള്ളൂ എന്നു നിശ്ചയമാണ്. ഏതു ചെലവായാലും ഇവിടത്തെ നെല്ലെടുപ്പിനു ചെലവായ തുക്കയെങ്കിലും ഇക്കാലത്തു സമീപം സാധുക്കൾക്കു ഒന്നുകാൽ രൂപയ്ക്കുതന്നെ കൊടുക്കുന്നതിന്നും അതല്ലാത്തപക്ഷം കർഷകനെക്കൊണ്ടുതന്നെ ചെലവുകൂട്ടി തെ കൊടുപ്പിച്ചും സഹായിക്കേണ്ടതാണ്. ഒരു പക്ഷേതിയിലെ നെല്ല് ള്ളസ്ഥലങ്ങളിൽ സ്റ്റോറുചെയ്ത് ആ ചെലവുണ്ടാക്കി അവിടെ നിന്നും വിതരണസ്ഥലമായ പകുതികളിൽ കൊണ്ടുപോയി കൂടുതൽ ചെലവു വരുത്തത്തക്കവണ്ണം വിതരണരീതിയുണ്ടാക്കുന്നതു വലിയ നഷ്ടമാണ്. മറ്റൊരു വശം, ഇന്നു നാട്ടൊട്ടു കള്ളറ, വ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ടു ഗസറ്റിൽ പരസ്യം ചെയ്തിട്ടുള്ള മരണസംഖ്യയും യഥാർത്ഥമരണസംഖ്യയും തമ്മിൽ യാതൊരു സാമ്യവുമില്ല. വീടുകൾ പോലും മരണംമൂലം ഉഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു ഒരു വീട്ടിൽ എട്ടും പത്തും മരണങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ആഹാരദുഷ്ടവും ആഹാരദുർലഭ്യവും അല്ലാതെ ഇതിനു കാരണം യാതൊന്നുമില്ല. മരണ കത്തിവയ്ക്കുന്നതും സമീകരണക്കുറവുമുള്ള ശരീരബലം പട്ടിണിമൂലം ഇന്നു സാധുക്കൾക്കില്ല. തിരുവനന്തപുരം പട്ടണത്തിലുള്ള ജനങ്ങൾക്കും ഒരുപക്ഷേ മറ്റു ഭാഗങ്ങളിലും മൂന്നുപേർക്കു നാഴിയുമില്ലാത്തതുള്ള

Page 30

[Mr. N. Narayana Kurup]

ചേർത്ത താലൂക്കിലേയ്ക്കും ഇന്ന് കൊടുക്കുന്നതു ദിവസം ൧൦൦ പാർക്ക് അരിയ്ക്കു സമമായ സാധനമാണ്. ഉദ്ദേശം തുല്യസംഖ്യയായ രണ്ടുലക്ഷത്തിൽ പരം ആളുകൾ അവിടെയുണ്ട്. ഇന്നത്തേതിന്റെ അഞ്ചിരട്ടി തുക അവിടെയും അനുവദിക്കേണ്ടതാണ്. ഏതായാലും ഉള്ള സാധനങ്ങൾ സർക്കാർ ഉദ്യോഗസ്ഥനും സാധുവിനും ഒരുപോലെ വിതരണം ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ ജനങ്ങൾ പട്ടിണി കിടന്ന് മരിക്കും. മുതലൊട്ടുപ്ല എത്ര വർദ്ധിച്ചതുകൊണ്ടും ഫലമില്ലാതെ വരും. പല സാധുക്കളും വലിയ വിലയ്ക്കു സാധനങ്ങൾ വാങ്ങാൻ പണമില്ലാതെ വിഷമിക്കുന്നുണ്ട്. സർക്കാരിൽനിന്നും നഷ്ടപ്പെട്ടും അവർക്കു കറഞ്ഞ വിലയ്ക്കു ആഹാരസാധനം കൊടുക്കണം. ഇന്നത്തെ ബ്രൂ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനു പാൽ, നെയ്യ് മുതലായവ ചേർക്കണമെന്നും പായസംവച്ചു കഴിച്ചാൽ അതു നല്ലതാണെന്നും പറയുന്നുണ്ട്. അരി വാങ്ങാൻതന്നെ പണിപ്പെട്ട് സാധുവിനു പാലും നെയ്യും ശക്കിയും എങ്ങിനെ വാങ്ങാം. മിക്കടങ്ങളിൽ ബ്രൂ അരിപായസം വയ്ക്കണമെങ്കിൽ മൂന്നാത്തൽ ശക്കിയേണം. അതിൽ ഇന്ന് ഒരു രൂപയുമാണ്. നാലു തേങ്ങായ്ക്കു എട്ടുതേങ്ങേണം. അപ്പോൾ പത്തുപകുത്തിന്റെ ബ്രൂയ്ക്കു ഒന്നര രൂപയെങ്കിലും വാങ്ങിയാൽ നല്ലതാണെന്നാണ് വിദഗ്ദ്ധാഭിപ്രായം. ഏതായാലും ഈ സുഖക്കേടുകൾ അവസാനിക്കുന്നതുവരെ കറഞ്ഞതു ഒരു മാസത്തേയ്ക്കു ബ്രൂ ഇന്നത്തെ ആയുർവ്വേദ ഡയറക്ടറന്മാർ തുടങ്ങിയ സർക്കാർ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കും വലിയ ധനാധ്വന്മാർക്കും മാത്രം കൊടുക്കുകയും ഇടത്തരക്കാർക്കെല്ലാം നാഴി അരി കണക്കിനു കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ ശ്രമിക്കേണ്ടതാണ്. അങ്ങിനെ കൊടുത്താൽ കാളറാ എന്ന ശബ്ദവും അതിനാലുള്ള മരണങ്ങളും ഇല്ലാതാകുമെന്നു നിസ്സംശയം പറയാവുന്നതാണ്. ഉദ്ദേശം ൧൦൦൦ പാർക്ക് അരിയ്ക്കു സമമായ സാധനമാണ്. ഇന്ന് കൊടുക്കുന്നതു ദിവസം ൧൦൦ പാർക്ക് അരിയ്ക്കു സമമായ സാധനമാണ്. ഉദ്ദേശം തുല്യസംഖ്യയായ രണ്ടുലക്ഷത്തിൽ പരം ആളുകൾ അവിടെയുണ്ട്. ഇന്നത്തേതിന്റെ അഞ്ചിരട്ടി തുക അവിടെയും അനുവദിക്കേണ്ടതാണ്. ഏതായാലും ഉള്ള സാധനങ്ങൾ സർക്കാർ ഉദ്യോഗസ്ഥനും സാധുവിനും ഒരുപോലെ വിതരണം ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ ജനങ്ങൾ പട്ടിണി കിടന്ന് മരിക്കും. മുതലൊട്ടുപ്ല എത്ര വർദ്ധിച്ചതുകൊണ്ടും ഫലമില്ലാതെ വരും. പല സാധുക്കളും വലിയ വിലയ്ക്കു സാധനങ്ങൾ വാങ്ങാൻ പണമില്ലാതെ വിഷമിക്കുന്നുണ്ട്. സർക്കാരിൽനിന്നും നഷ്ടപ്പെട്ടും അവർക്കു കറഞ്ഞ വിലയ്ക്കു ആഹാരസാധനം കൊടുക്കണം. ഇന്നത്തെ ബ്രൂ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനു പാൽ, നെയ്യ് മുതലായവ ചേർക്കണമെന്നും പായസംവച്ചു കഴിച്ചാൽ അതു നല്ലതാണെന്നും പറയുന്നുണ്ട്. അരി വാങ്ങാൻതന്നെ പണിപ്പെട്ട് സാധുവിനു പാലും നെയ്യും ശക്കിയും എങ്ങിനെ വാങ്ങാം. മിക്കടങ്ങളിൽ ബ്രൂ അരിപായസം വയ്ക്കണമെങ്കിൽ മൂന്നാത്തൽ ശക്കിയേണം. അതിൽ ഇന്ന് ഒരു രൂപയുമാണ്. നാലു തേങ്ങായ്ക്കു എട്ടുതേങ്ങേണം. അപ്പോൾ പത്തുപകുത്തിന്റെ ബ്രൂയ്ക്കു ഒന്നര രൂപയെങ്കിലും വാങ്ങിയാൽ നല്ലതാണെന്നാണ് വിദഗ്ദ്ധാഭിപ്രായം. ഏതായാലും ഈ സുഖക്കേടുകൾ അവസാനിക്കുന്നതുവരെ കറഞ്ഞതു ഒരു മാസത്തേയ്ക്കു ബ്രൂ ഇന്നത്തെ ആയുർവ്വേദ ഡയറക്ടറന്മാർ തുടങ്ങിയ സർക്കാർ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കും വലിയ ധനാധ്വന്മാർക്കും മാത്രം കൊടുക്കുകയും ഇടത്തരക്കാർക്കെല്ലാം നാഴി അരി കണക്കിനു കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ ശ്രമിക്കേണ്ടതാണ്. അങ്ങിനെ കൊടുത്താൽ കാളറാ എന്ന ശബ്ദവും അതിനാലുള്ള മരണങ്ങളും ഇല്ലാതാകുമെന്നു നിസ്സംശയം പറയാവുന്നതാണ്. ഉദ്ദേശം ൧൦൦൦ പാർക്ക് അരിയ്ക്കു സമമായ സാധനമാണ്. ഇന്ന് കൊടുക്കുന്നതു ദിവസം ൧൦൦ പാർക്ക് അരിയ്ക്കു സമമായ സാധനമാണ്. ഉദ്ദേശം തുല്യസംഖ്യയായ രണ്ടുലക്ഷത്തിൽ പരം ആളുകൾ അവിടെയുണ്ട്. ഇന്നത്തേതിന്റെ അഞ്ചിരട്ടി തുക അവിടെയും അനുവദിക്കേണ്ടതാണ്. ഏതായാലും ഉള്ള സാധനങ്ങൾ സർക്കാർ ഉദ്യോഗസ്ഥനും സാധുവിനും ഒരുപോലെ വിതരണം ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ ജനങ്ങൾ പട്ടിണി കിടന്ന് മരിക്കും. മുതലൊട്ടുപ്ല എത്ര വർദ്ധിച്ചതുകൊണ്ടും ഫലമില്ലാതെ വരും. പല സാധുക്കളും വലിയ വിലയ്ക്കു സാധനങ്ങൾ വാങ്ങാൻ പണമില്ലാതെ വിഷമിക്കുന്നുണ്ട്. സർക്കാരിൽനിന്നും നഷ്ടപ്പെട്ടും അവർക്കു കറഞ്ഞ വിലയ്ക്കു ആഹാരസാധനം കൊടുക്കണം. ഇന്നത്തെ ബ്രൂ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനു പാൽ, നെയ്യ് മുതലായവ ചേർക്കണമെന്നും പായസംവച്ചു കഴിച്ചാൽ അതു നല്ലതാണെന്നും പറയുന്നുണ്ട്. അരി വാങ്ങാൻതന്നെ പണിപ്പെട്ട് സാധുവിനു പാലും നെയ്യും ശക്കിയും എങ്ങിനെ വാങ്ങാം. മിക്കടങ്ങളിൽ ബ്രൂ അരിപായസം വയ്ക്കണമെങ്കിൽ മൂന്നാത്തൽ ശക്കിയേണം. അതിൽ ഇന്ന് ഒരു രൂപയുമാണ്. നാലു തേങ്ങായ്ക്കു എട്ടുതേങ്ങേണം. അപ്പോൾ പത്തുപകുത്തിന്റെ ബ്രൂയ്ക്കു ഒന്നര രൂപയെങ്കിലും വാങ്ങിയാൽ നല്ലതാണെന്നാണ് വിദഗ്ദ്ധാഭിപ്രായം. ഏതായാലും ഈ സുഖക്കേടുകൾ അവസാനിക്കുന്നതുവരെ കറഞ്ഞതു ഒരു മാസത്തേയ്ക്കു ബ്രൂ ഇന്നത്തെ ആയുർവ്വേദ ഡയറക്ടറന്മാർ തുടങ്ങിയ സർക്കാർ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കും വലിയ ധനാധ്വന്മാർക്കും മാത്രം കൊടുക്കുകയും ഇടത്തരക്കാർക്കെല്ലാം നാഴി അരി കണക്കിനു കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ ശ്രമിക്കേണ്ടതാണ്. അങ്ങിനെ കൊടുത്താൽ കാളറാ എന്ന ശബ്ദവും അതിനാലുള്ള മരണങ്ങളും ഇല്ലാതാകുമെന്നു നിസ്സംശയം പറയാവുന്നതാണ്.

ദിവസത്തെയും നെല്ല് അളന്നു മാറാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ വന്നു. വേറെ മാർഗ്ഗിയിടാനാണെങ്കിൽ കളത്തിൽ സ്ഥലവുമില്ലാതെ വന്നു. നെല്ല് മാറാനുള്ള താമസംകാരണം പായും പരമ്പുകളും ചിതലെടുത്തു നഷ്ടപ്പെട്ടു. വിളവെടുപ്പിന് കാലതാമസം വന്നു. മഴയും കാരും സമീപിച്ചുവെന്നതാമസമുണ്ടായി. വിളവിനനുസരണമല്ലാത്ത ദേറു നിശ്ചയിച്ചു തിന്നാൽ വിളവു തന്നെ പാർവത്യകാരെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തേണ്ടതായി വന്നു. ഇങ്ങനെ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ സാധിച്ചു ചെലവിന് കർഷകന് ഏക്കറിന് എട്ടു പാ നെല്ലെ കൊടുക്കു എന്നൊരു കിംവദന്തിയും ചില ഉത്തരവുകളും ഇടയ്ക്കു ഉണ്ടായി. അതു ഭയന്നു പാർവത്യകാരനേയും കൈയ്യിലാക്കി വിളവു കുറച്ചു കാണിക്കാനും കളവു ചെയ്യാനും കൃഷിക്കാർ നിർബന്ധിതരായി. ഇതെല്ലാം ഒരു വിധം സാധിച്ചു കോട്ടായം കൊടുത്തു നെല്ല് അറയിൽ ഇട്ടപ്പോൾ, അവിടെ വീണ്ടും ഉപദ്രവമായി. ഒരു മണിനെല്ലുപോലും വെളിക്കു കൊടുക്കാതെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ അറകൾ മുദ്ര വച്ചു തുടങ്ങി. അതു കാരണം പട്ടിണി കിടന്ന് കർഷകരും ഉണ്ടു്. വിവരം പറഞ്ഞു മേലധികാരിയെ കണ്ടു നെല്ല് കിട്ടാൻ താമസം നേരിട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ കർഷകർ ഉപദ്രവിച്ചാൽ അടുത്ത കൃഷി എങ്ങനെ നടക്കും. സകലതും ഗവണ്മെന്റുതന്നെ നടത്തി വസ്തുവിന്റെ കരവും എടുത്തു്, ഉടമസ്ഥന്റെ പ്രത്യേക ദേഹ്നം കൊടുക്കാൻ തയ്യാറാണെങ്കിൽ കർഷകർ തൃപ്തരാണ്. അവർ വേല ചെയ്തു ഉണ്ടാക്കുന്ന നെല്ല്, കഷ്ടപ്പെട്ടു വിളയിക്കുന്ന നെല്ലിൽ നിന്നും അവനും കുടുംബത്തിനും നിറച്ചു ഉണ്ണാൻ ഉയരുന്ന ഉയരം അനുവദിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അതിന് എന്തിനു ബലപ്പെടണം. അവൻ എന്തിന് കൃഷി ചെയ്യണമെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. ഗവണ്മെന്റിനാണെങ്കിൽ ആയിരപ്പറമ്പിലും കൃഷിയുള്ള കർഷകരെപ്പോലും ഇക്കാര്യത്തിൽ വിശ്വാസമില്ല. സർ, മുൻപ് ഞാൻ നിർദ്ദേശിച്ച രീതിയിൽ ഏക്കറിനു പൊതുവെ പതിനഞ്ച് പാ നെല്ലും ജന്മിമാരിൽനിന്നും കൂടുതൽ ഉള്ളതും തരാൻ ഏർപ്പാടു ചെയ്തതും കളക്ടർ മൊത്തക്കച്ചവടക്കാർ മുഖാന്തിരം നടത്തുകയും വിലയെപ്പറ്റി കർശനമായ ഉത്തരവു നടപ്പിൽ വരുത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ കഴപ്പങ്ങൾ ഇല്ലാതാകും. ഏതായാലും അധികാരികൾക്ക് അവരുടെ ഡിസ്ക്രീഷൻ ഉപയോഗിക്കാൻ വഴിയില്ലാത്ത ഒരു രീതി ഇക്കാര്യത്തിൽ ഏർപ്പെടുത്തണം. ഒൻകീൽ ശരിയായ ഒരു കൺട്രോൾ വേണം, അല്ലെങ്കിൽ കൺട്രോൾ മാറണം.

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

[Mr. N. Narayana Kurup] ഇന്നിയും പൊതുജനോപകാരമായിട്ടുള്ള ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റുകൾക്കുള്ള തുകകളുടെ കുറവിനെപ്പറ്റി രണ്ടുവാക്ക് പറഞ്ഞു എന്റെ പ്രസംഗം അവസാനിപ്പിക്കാം. പബ്ലിക് വർക്ക്സ് ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റുമൂലം ഗതാഗതസൗകര്യവും ജലസേചനസൗകര്യവും വർദ്ധിപ്പിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. അഡ്വൈസറി കമ്മറിയുടെ ശുപാർശകൾ അനുസരിച്ചുള്ള ജോലികൾപോലും നടത്തിയിട്ടില്ല. മ.മ.വ.യ്ക്ക് യാതൊരു പുതിയ ജോലികളും നടന്നിട്ടില്ല. അനുവദിച്ച തുകയിൽ അധികവും ചെലവാക്കാതെ ഉണ്ട്. സാധനങ്ങളുടെ വിലയും വേലക്കൂലിയും കാലോചിതമനുസരിച്ചു കൂടിയതിനാൽ ഗവണ്മെന്റു ചെലവും റേറ്റിനു ജോലി ചെയ്യാൻ ആളുകളില്ലാത്തതായി. ഈ അവസ്ഥയെപ്പറ്റി കഴിഞ്ഞ മേടത്തിൽ കോട്ടയം ടീബിയിൽ വെച്ച്, ഞാൻ ലിവാൻജി അമ്പർകളോട് പറയുകയും റേറ്റുകൂട്ടാൻ സന്നദ്ധത കാണിക്കുകയും ചെയ്തു. ധാരാളം മിച്ച് വന്നപ്പോൾ പൊതുജനോപകാരത്തിനും ചെലവു ചെയ്യാനുള്ളതായിരുന്നു. ഇതുപോലെ മേഡിക്കൽ വകുപ്പിനും പണം വളരെ കുറവാണ്. ഇവിടത്തെ ജനസംഖ്യ ന.മ. ലക്ഷമായി. രോഗങ്ങൾ വർദ്ധിച്ചു. മരുന്നു വില കൂന്നിരുന്നതായി. എന്നിട്ടും പഴയതുകയിൽ അധികം കൂടാത്ത ഒരു തുകയാണ് ഡിമാൻഡ്. നാടൊട്ടുക്കു പ്രചുരപ്രചാരത്തിലുള്ള ആയുർവേദത്തിന് അനുവദിച്ചിട്ടുള്ളത് ഒരു ലക്ഷത്തിൽപ്പരം രൂപയാണ്. ജയിൽ സംരക്ഷണത്തിനുപോലും രണ്ടു ലക്ഷം രൂപ അനുവദിക്കുന്നു. ഓരോ കറകളിലും ഓരോ ആയുർവേദ വൈദ്യന്മാർക്കും ധനസഹായം കൊടുത്തും സാധുക്കൾക്കു പ്രതിഫലംകൂടാതെ മരുന്നുകൊടുത്തും സഹായിക്കുന്നതിനും കൂടുതൽ തുക അനുവദിക്കേണ്ടതാണ്. ആയുർവേദ സാധുതകൾ കണ്ടുപിടിപ്പിക്കാൻ പരീക്ഷണ ഗവേഷണസൗകര്യം കൊടുക്കണം. സർ, ഡിമാൻഡ് അവശ്യപ്പെടുന്ന അധികൃതർക്കുതന്നെ തുക പോരെന്നു അറിയാം. എന്നാൽ ആവശ്യമുള്ളതു ചോദിക്കുന്നതിനും ന്യായമായ കാര്യങ്ങൾ മേലാക്കുമ്പോൾ പറഞ്ഞു വാങ്ങുന്നതിനും ഇന്നത്തെ വലിയ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കുപോലും യോഗ്യനെന്നും ഭരണസാധനത്തിൽ അപ്രകാരം ചോദിക്കുന്നതു അഹിതമാണെങ്കിലോ എന്നു കരുതി അവരവരുടെ അധികാര പരിധിയിലെ ആവശ്യത്തിനുപോലും പറയാൻ അവർ ഭയപ്പെടുന്നു എന്നും ഒരു വർത്തമാനമുണ്ട്.

PRESIDENT: My trouble generally is that people begin to know what I generally think on a matter and make their report along that line.

MR. N. NARAYANA KURUP : ഒരു അസിസ്റ്റന്റ് പേഷ്കാരോടു ആ മനുഷ്യന്റെ അധികാര പരിധിയിൽ അനുവദിച്ചിട്ടുള്ള അരി പോരെന്നു ഏഴുതണമെന്ന് ഞാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. അതിനു അധികാരമില്ലെന്നും മേലാവിലെ ഉത്തരവനുസരിച്ച് പ്രവൃത്തിക്കുന്നതിനെ അവകാശമുള്ളവെന്നും അംഗമം പറയുകയുണ്ടായി. ആനന്ദവികടനിലെ ഒരു കാരീക്കേച്ചരും രണ്ടുപേരുടെ സംഭാഷണവും ഉദാഹരിച്ചാൽ ഇന്നത്തെ ഉദ്യോഗസ്ഥലോകത്തിനു ഭരണസാഹചര്യമില്ലെന്നുള്ള സ്ഥാനാസ്ഥാനഭയം പ്രത്യക്ഷമാകും. മഹാത്മാഗാന്ധിയെ ഒരു അഴിക്രൂട്ടിൽ അടച്ചിരിക്കുന്ന കാരീക്കേച്ചരാണ്. ഒരാൾ പറയുന്നു അതു കടിക്കുന്ന മൃഗമാണ് എന്ന് മനുഷ്യനാണെന്നും മഹാത്മാഗാന്ധിയാണെന്നും മററയാൾ വാദിക്കുന്നു. കടിക്കുന്ന മൃഗമാണെന്നും അതിനാൽ അഴിക്രൂട്ടിൽ ആക്കിയതാണെന്നും ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെന്റ് പറയുന്നുവെന്നും മററയാൾ വാദിക്കുന്നു. അതു പോലെ ഉപദ്രവിക്കുന്ന ഒരു ഭരണസാഹചര്യമെന്നൊ മററാ ആണു അബലന്മാരായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ വാശിപാശം. അതിനാൽ ജനാവലിയുടെ ആവശ്യം ശരിയായി നിറവേറുന്നില്ല. എന്നാൽ നമ്മുടെ ഭരണസാഹചര്യം ന്യായമായ കാര്യത്തിൽ ശരിയായി പ്രവർത്തനം നടന്നു തയ്യുള്ള ആളാണെന്നാണ് അനുഭവം. അതിന് ഒരു ഉദാഹരണം പറയാം. ഈ ആണ്ടു ധനു ൨൨-ാം-നാളിൽ കഴിഞ്ഞു ൧൦൦൦ പറ നിലം മട വീണു. വരമ്പുറപ്പിച്ച് വെള്ളം വറ്റിച്ച് ഉടനെ വിതക്കണമെന്നു പേഷ്കാർ നിർബന്ധിച്ചു. അതെല്ലാം ശരിപ്പെടുത്തി വിതക്കുമ്പോൾ മകരം ൨൦-ാം-നാളിൽ ആകുമെന്നും, വിളവു രണ്ടുമേനി തന്നെ കീട്ടുകയില്ലെന്നും, വരുന്ന കൃഷിപോലും മോശമാണെന്നും പരിചയമുള്ള കൃഷിക്കാർ പറഞ്ഞു. പറഞ്ഞതു ശരിയാണെന്നു ആ പേഷ്കാർക്ക് അറിയാമായിരുന്നിട്ടും, നിലമെല്ലാം കൃഷിചെയ്യണമെന്നുള്ള ദിവാൻജിയുടെ നിശ്ചയത്തിനു വിപരീതമായി, നടപ്പില്ലാത്ത കാര്യത്തിൽപ്പോലും ഉത്തരവുകൊടുക്കാൻ ധൈര്യമില്ല. ഒടുവിൽ ദിവാൻജിയെ വിവരം ധരിപ്പിച്ചപ്പോൾ, കൃഷിക്കാർ പറയുന്നതു ന്യായമാണെന്നു പറഞ്ഞു കൃഷി വീണ്ടും ചെയ്യണമെന്നുത്തരവിട്ടു. ഏതായാലും ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റ് മേലദ്ധ്യക്ഷന്മാരും മററു ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും, അവരവരുടെ ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിന്റേതായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ അധികാരപരിധിയിലും ജനരക്ഷയ്ക്കാവശ്യമുള്ള സംഗതികൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നതിൽ മടിക്കേണ്ടെന്നും കാര്യങ്ങൾ തുറന്നു പറയുന്നതിൽ ദിവാൻജിക്കു വിരോധമില്ലെന്നും ഒരു പ്രഖ്യാപനം ഉണ്ടാകുന്നതുപോലും ജനരക്ഷയ്ക്കു ഉപകാരപ്രദമായിരിക്കും.

PRESIDENT : The honourable member has one minute more.

Vol. XXII, No. 3

MR. N. NARAYANA KURUP : നെല്ലെടുപ്പ് സംബന്ധിച്ച് ഏതാനും പേരെ സസ്പെൻഡ് ചെയ്തു. അതിനുള്ള കാരണം ആധാരം എഴുതിച്ചു താണു. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ സമ്പാദിക്കരുതെന്നു ഇതുവരെ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നു. ആധാരം എഴുതിച്ചതിനുള്ള പണം എവിടെനിന്നാണെന്ന് അപരരുടെ മേലാക്കുമാറൊടുകിലും ഒരു രഹസ്യാനുപേക്ഷണം നടത്താതെ, കാള പെററററ പരയുമ്പോൾ കട്ടിയെ കെട്ടാൻ കയറുമ്പോഴിരിക്കുന്ന നയത്തോടു സാമ്യമായ ഒരു നയം സർ സി. പി. യുടെ ഗവണ്മെൻറ് ഇക്കാര്യത്തിൽ അനുകരിച്ചത് ലജ്ജാകരമാണ്. എൻക്വയറി കമ്മീഷണർ തീർച്ച ചെയ്ത കേസുകളിൽനിന്നു കാണാം, ഗവണ്മെൻറിനു തെറ്റാ പറ്റിയെന്നത്. അവർ നിർദ്ദോഷികളെന്നു വിധി കല്പിച്ചാലും, അവർക്കു കിട്ടിയ ട്രഷ്യർ ഏങ്ങനെ മാറും? എന്തു നഷ്ടം ഗവണ്മെൻറ് അവർക്കു കൊടുക്കും. എന്നാൽ കെട്ടിടങ്ങൾ പണിമിച്ചവരെയോ തിരുവിതാംകൂറിലുവെളിയിൽ വസ്തു സമ്പാദിച്ചവരെയോ എന്തുകൊണ്ട് ഈ കേസുകളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയില്ല? കൈക്കൂലിവാങ്ങിച്ച് പണമായിട്ടു വച്ചവർക്കു കേസുമില്ല. കഴിഞ്ഞ അസംബ്ളി സമയത്തു നെല്ലെടുപ്പു തുടങ്ങിയിട്ടേയുള്ളൂ. അന്നത്തെ അസംബ്ളിയിൽ പ്രസിഡൻറ് അവർക്കു കൈക്കൂലിക്കാർ വസ്തു വാങ്ങുന്നുണ്ടോ എന്ന് അന്വേഷണം നടത്തുമെന്നു പറയുകയുണ്ടായി. ബുദ്ധിയുള്ള കൈക്കൂലിക്കാർ അതിനുശേഷം വസ്തു സമ്പാദിക്കുമെന്നു വിശ്വസിച്ചുതന്നെ അബദ്ധം. ഏതായാലും യാതൊരു നഷ്ടവും നടത്താതെ സർക്കാരുദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ സസ്പെൻഡ് ചെയ്തു അവമാനിക്കരുതെന്നു അപേക്ഷിക്കാനുള്ളൂ.

SADASYATILAKA T. K. VELU PILLAI : Supposing the whole quantity of paddy produced in the State is taken possession of by Government. Can the members say how many people will be required to collect the whole paddy in Kuttanad?

MR. N. NARAYANA KURUP : ഗവണ്മെൻറിൽനിന്നും, കൃഷിക്കാർ മുഴുവൻ വിളവും ഏർപ്പിക്കണമെന്ന് പറഞ്ഞാൽ കൃഷിക്കാർ തന്നെ, ഗവണ്മെൻറ് പറയുന്ന സ്ഥലത്തു് കൊണ്ടുചെന്ന് ഏർപ്പിക്കുമെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം. വിശേഷാൽ യാതൊരു ചിലവു സംഭവിക്കാത്തതു വേണ്ടിവരികയില്ല.

ഏതായാലും ഭരണ ചിലവുകൾ കുറയ്ക്കണമെന്നുള്ള അഭിപ്രായം പറഞ്ഞുകൊണ്ട് എന്റെ പ്രസംഗം അവസാനിപ്പിച്ചുകൊള്ളട്ടേ.

MR. M. SIVATHANU PILLAI., Sir, after listening to the very good speech of the honourable member, Mr. Krishna Aiyar, I am confirmed in my former opinion about the budget for 1119. I may say that the budget for 1119 is interesting for more than one reason. It has got a special feature about it, namely, a decent addition to the Revenue Reserve Fund and the institution of the Post-War Reconstruction Fund. That is really a good thing. But I was wondering as to how such a large surplus budget could be reconciled to a proposal for fresh taxation. I am one of those who has not got very much experience in judging a surplus budget coupled with additional taxation; but all the same I have heard it said that when there is a large surplus, there is absolutely no justification for embarking upon fresh taxation by any democratic Government or even by a benevolent autocracy. The other day when I heard you giving your explanation about this after the Financial Secretary's speech, when I found that you laboured very hard to tell us that fresh taxation is intended mainly and deliberately for post-war reconstruction scheme, and for the purpose of taking away the excess money in the hands of the people to avoid the result of deflation, I felt that even a bad case in your hands would carry conviction even to any hardened judge. Naturally, I accepted the position *in toto*. But when I listened to the very able speech of my honourable friend Mr. Krishna Aiyar, I thought he was almost dismantling the case put up by economic experts, in their representation before the Government of India as referred to by you that there is no justification for fresh taxation or to lay hands on the surplus money held by people. The honourable member Mr. S. Krishna Aiyar said that the value of currency issued, as per the report of the Reserve Bank of India is 700 lakhs and that the value of goods and services in the country amounts to about 189 lakhs, and that such a wide disparity cannot be appreciably minimised by a fresh taxation in our small State which may fetch about 10 or 12 lakhs, and as such, the fresh taxation proposal cannot stand on principles of economic or fiscal law. That appears to be a plausible case which requires further scrutiny. To avoid the disastrous effect of deflation, there is only one way out, and that is to remove the wide disparity between the value of currency and the value of goods and services. And this can only be done by augmenting goods and services which is not possible under the circumstances in which India has been placed. Hence it may be that the representation recently made by the economic experts of India suggested to the India Government to take the excess money away from the hands of the people by taxation for the purpose of avoiding future deflation. I leave it to more competent authorities to decide. But to say that 10 or 12 lakhs by way of fresh taxation that we might get here in our State may go to mitigate the errors of deflation, I, for one, cannot accept. But it was also suggested by the honourable member Mr. S. Krishna Iyer as to how the money derived from fresh taxation, which the Government would be able to get on Agricultural income and Anchal stamps could be utilised. He said he would be glad to pay even 50 per cent more than what the Government would demand of him, provided it is spent presently. I ask, Sir, why not spent this amount due from taxation in the next year itself and satisfy Mr. Krishna Iyer as he

[Mr. M. Sivathanu Pillai]

appears to have no objection to the proposal for fresh taxation but to its utilisation on a future date which may be far distant. Sir, the present generation should not be taxed to benefit posterity. In the Financial Secretary's statement on page 12 for both the reserve funds namely Post-war Reconstruction Fund and the Revenue Reserve Fund the amount set apart is Rs. 129.5 lakhs and 56.23 lakhs or 185 lakhs or nearly Rs. 2 crores (for both put together). The object by which the aimed at by the utilization of this fund is really laudable; namely to rehabilitate and improve agriculture; but I ask Sir, and I am one with Mr. S. Krishna Iyer here, why this Fund should not be utilized immediately for the said purpose.

PRESIDENT: The honourable member has no doubt observed page 8 of the Financial Secretary's speech, I suppose, the paragraph 8 reading "The taxation is not proposed with the special objective of betterment of the revenue position, but solely with the object of Post-war Reconstruction, and in the case of agriculture, for the post-war benefit by way of improvement of agriculture or to relieve agricultural distress."

MR. M. SIVATHANU PILLAI: The only point I wish to stress is that this amount should be presently spent on the selfsame purpose of agricultural encouragement. This naturally leads me to the consideration of the question of food supply in our State. I am saying this, subject to correction, that in no other part of India is there any maximum price fixed for paddy as in this State. Is it because paddy is grown in plenty so as to exceed the requirements of the people there? No. There are certain districts in British India which suffer worse than what we suffer here in Travancore. But there is no attempt in those parts to fix the maximum price of paddy. Paddy is selling just outside the border, where production of paddy far exceeds their requirements, at Rs 16½ per Nanjinad Kottah whereas Government have fixed the rate here at Rs. 13-12 per Kottah. I feel that it is because of this fixation of prices that the tendency has grown for resorting to black markets to meet other demands of purchase whose prices have risen abnormally.

In the Food Control Order which has been published and placed before us here, Government have fixed the quota of paddy to be collected from the land owners or their lessees. They have based the collection on the basis of the Settlement Pattom. Even though I happened to be one of the members of the Committee appointed to advise Government in regard to this matter, I have been unfortunate in not being able to attend it when the question was discussed. One or two members of the Committee, when I differed from the general opinion of the Committee, asked me what other possible basis could be suggested on which we could embark upon a scheme to collect as much paddy as possible from the land owners unless it be a reference to the Settlement Pattom for purposes of assessment; in other words only the total output is taken into consideration in the matter of assessment of land

tax. I concede that the position may be theoretically correct and easy of calculation but in practice it is found to be erroneous and grievous. In the case of Kayal lands and pazhanilams, the basis of Settlement Pattom is ignored and the previous G. O. is made applicable; whereas with regard to the rest of the lands in the State, the Settlement Pattom is applied in the matter of collecting paddy from land owners. In other words the argument suggested in the publication of the revised G. O. on the subject carries its own condemnation. Let me refer to the point and try to make it clear. In page 60 of the publication, namely Food Control in Travancore it is seen that with a view to encourage reclamation of Kayal lands for paddy cultivation the tharam and Settlement Pattom of such lands have been fixed very low even though they were known to be of high yielding capacity. Here it is stated that Kayal lands are assessed to a very low tharam and a consequential low taxation despite high yielding capacity. That is how the Government justifies itself in making a difference in the matter of not applying the principle of Settlement Pattom on Kayal lands and applying it on other lands. This differential treatment causes considerable hardship to Nanjinad land-owners, where tharams are fixed without any reference to the yielding capacity. By a casual reference to Nagamiah's State manual, it will be seen that Nanjinad lands when settled were assessed to tax not in accordance with Settlement Proclamation but over-riding it. In this connection I may hasten to assure that I am one with Government in thinking that every grain of paddy that is grown in Travancore should be taken by Government. But what is the justification of making a differentiation between Kayal lands and other lands? Let me make an application of this principle of collection of paddy to Nanjinad. Honourable members may remember how, at great pains, I, on more than one occasion, tried to show that in the days of the Settlement, Nanjinad came to be illegally and heavily taxed of all places in the State. I may not, for want of time, freely quote from the publication by Mr. Nagamiah in his State-Manual where it is seen that Nanjinad taluks being the earlier taluks where the Settlement operations were begun, the authorities then found that if the rules of Settlement were strictly adhered to, the tax from the area would be greatly reduced. That, they were not prepared to face. The uniformity of application of Settlement law was set at naught in Nanjinad and the Settlement authorities made their own law and decided that previous taxation should also be taken into consideration and therefore, by one reason or other, they arrived at this particular high rate of tax for those taluks, and when they just passed the boundary of Nanjinad to other taluks as Kalkulam, Eraniel and upwards to the rest of the State they changed the procedure and adopted Settlement procedure strictly. In Nagamiah's State Manual, in pages 405-411 you will find that the Nanjinad taluks are the most heavily taxed in the State. A major portion of the paddy lands in the Tovala taluk are assessed to heavy Pattom. The first class tharam lands are more in number than in any other taluk. The first class tharam lands do not yield

[Mr. M. Sivathanu Pillai]

even $\frac{3}{4}$ of the Settlement Pattom. And there, if you call for the list of lease deeds you will find that not even the tax at the Settlement rates in paddy could be realized by way of lease amounts. Suppose I possess three acres of first class tharam lands after partitioning from my Taraward according to the Nanjinad Vellalah Act. The Settlement Pattom collection of paddy is made by Government from me. I ask, what will be left for me and for my family to live upon. The result will be that I should give all the paddy in my hands and depend upon ration cards.

In some cases lands which are classed under the First Class yield less than lands in the 3rd or 4th class. Perhaps as a result of continuous cultivation twice in a year for the last sixty years after Settlement, the lands have become considerably deteriorated in fertility and could not now yield even $\frac{3}{4}$ or $\frac{1}{2}$ of the Settlement Pattom. To apply the principle of Settlement Pattom for collection of paddy from such lands, causes great hardship and suffering to the land owners.

My friend Mr. Kurup stated that it is dangerous to leave the matter of inspection of paddy lands and fixation of quantity of paddy to be collected from lands converted subsequently to Settlement days, to low paid officers. The dangers are so many and quite obvious. That is why I submit that if you must adopt a system, make it uniform and not leave it in the hands of lowpaid or even high paid officers. If it does not suit Kayal lands why should it be made to suit other lands? It is contended that the Kayal lands are assessed under very low tharam rates. But in Nanjinad; they are assessed to excessively and illegally high rates. When I contended that there is a difference between the quality of paddy to be obtained from Nanjinad and the quality of paddy to be obtained from Kuttanad for purposes of fixing the price of paddy, the Government held that there should be uniformity in the State as a whole. In order to remove this difficulty, one logical and scientific method that I would propose to Government is this. Allow the paddy to be sold freely in the market with this one restriction; that the Government should be zealously prepared to take the proper steps to see that no grain of paddy leaks out of the State. Let the Government go to the market and purchase the paddy at the higher price and make it available to the common man in the street at a lower rate. I ask why this surplus should not be spent on this transaction? The Dewan President himself envisaged, in the course of his remarks, supplementing the Financial Secretary's Speech that there will come a time, when Government may have to purchase paddy at a higher price and sell it to the people here at a lower price.

I quite seriously ask the benign Government why, in the nature of the present circumstances, they could not spend that huge surplus to rehabilitate the agricultural condition of Travancore. Wherein lies the need for reserving Rs. 2 crores in the manner suggested by the Financial Secretary? Why should Government go in for outside paddy at a higher price and sell it at lower rates? Why not

give all the impetus, encouragement in all directions to our paddy growers and make it possible to augment output of paddy as the English people have raised from 25% to 75% of their production of food-stuffs. There is absolutely no justification to lower the price of paddy in Travancore. There is no meaning in driving us to a helpless position when we have to buy at abnormally high rates various other essential commodities such as clothes, foreign manure etc. I can give you a list of a dozen other needs, indispensable to agriculturists. The assessment referred to by one honourable member is in existence for the past 100 years and owing to want of time, I do not propose to go in detail on that subject. But one matter I may mention in this connection. The present crop particularly in Nanjinad will not be half so much as the last crop, as paddy cultivation has got completely spoiled. In the circumstances, Government should think of giving more encouragement to the agricultural population of Travancore in various directions.

MR. TARIATHU KUNJITOMMEN (*Muvattupuzha cum Devicolum*): സർ, അടുത്തവർഷത്തെ ആയവ്യയഗണനപത്രപ്രകാരം ൮൦ ലക്ഷത്തോളം രൂപമിച്ചുണ്ടാകുമെന്നു കാണുന്നതു ആശ്വാസപ്രദമായ ഒരു കാര്യമാണ്. ഈ സംഖ്യയെല്ലാം ആഹാരം കിട്ടാതെ വിഷമിക്കുന്ന ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കായി വേണ്ടതുപോലെ വിനിയോഗിക്കണമെന്നാണ് എന്റെ വിനിതമായ അഭിപ്രായം. വേണ്ടിവന്നാൽ ഇതിനും പുറമെ കടമെടുത്തു ചെലവുചെയ്തും ജനങ്ങളെ ഈ ആപൽഘട്ടത്തിൽ രക്ഷിക്കേണ്ടതാണ്. വിവിധതരങ്ങളായ രാഷ്ട്രീയപ്രശ്നങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഇപ്പോൾ നമ്മെ ശക്തിയായി അഭിമുഖീകരിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രശ്നം ഭക്ഷണവിഷയകമായ പ്രശ്നമാണ്. ജീവിതധർമ്മങ്ങൾക്കെല്ലാം ആഹാരം ജീവിതമാണല്ലോ. എന്തു ഭക്ഷിക്കും, എങ്ങനെ ജീവിക്കും, എന്നാണ് ജനങ്ങൾ ഓരോരുത്തരും ആകലതയോടെ ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഗവണ്മെൻറും ജനപ്രതിനിധികളും കൂടെ ആലോചിച്ച് ഉചിതമായ ഒരു മാർഗ്ഗം ഈ വിഷയത്തിൽ കണ്ടുപിടിച്ചു ഉടനെ പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തേണ്ടത് ഏറ്റവും അത്യാവശ്യമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. പ്രായോഗികവും ഫലസിലിയുള്ളവയെന്നുമായ ഒരു മാർഗ്ഗം പണ്ടേതന്നെ എന്റെ ആലോചനയിൽ വരികയും, ഞാൻ അത് ഒന്നിലധികം തവണ ഈ സഭയുടെ ശ്രദ്ധയിൽ കൊണ്ടുവരികയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ആ വിഷയം ഞാൻ വീണ്ടും സവിസ്തരം ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കാം. സഭയുടെ ശ്രദ്ധയെ ഞാൻ ആ വിഷയത്തിലേക്ക് പ്രത്യേകം ക്ഷണിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

[Mr. Tariathu Kunjithommen]

നമ്മുടെ രാജ്യം ഇൻഡ്യയിലെ നാട്ടുരാജ്യങ്ങളുടെ ഇടയിൽ മുതലേപ്പിലും ജനസംഖ്യയിലും മൂന്നാമത്തെ സ്ഥാനത്തു നിൽക്കുന്നുവെങ്കിലും, വിസ്തീർണ്ണതയിൽ അതിനു പത്തൊൻപതാമത്തെ സ്ഥാനമേയുള്ളൂ. ആളാംപ്രതിയുള്ള ഭൂമി നമുക്കു വളരെ കുറവാണ്. പത്തുസെൻറുവീതം നെല്ലു വിളയുന്ന നിലവും മുപ്പത്തിരണ്ടു സെൻറുവീതം കരഭൂമിയുമേ ശരാശരി ഓരോരുത്തർക്കുള്ളൂ. നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ വിസ്തൃതമായ ഒരു കടുംബത്തോടുപമിച്ചാൽ, അറുപതുലക്ഷം ജനങ്ങൾക്കു ആളാംപ്രതിയുള്ള പത്തു സെൻറു നിലത്തിൽനിന്നും കൃഷിപ്പിഴ നീക്കി കിട്ടാവുന്ന കൂടുതൽ വിളവായ പത്തുപറനെല്ലാണ് ഓരോരുത്തർക്കും ഉള്ളത്. ഇത്, മൊളിന്റെ ഒരുവർഷത്തെ ആഹാരത്തിനു വേണ്ടതിൽ എത്രയോ കുറവാണ്. കരഭൂമിയിൽനിന്നും കിട്ടുന്ന മരച്ചീനിയും മറ്റു സസ്യങ്ങളും, മത്സ്യം മുതലായവയും കൂടിയാലും ആവശ്യമുള്ള ആഹാരസാധനത്തിൽ പകുതിപോലുമില്ല. ഇപ്പോഴുള്ള നിലങ്ങളിൽനിന്നു കൂടുതൽ വിളവുണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ കൃഷിഡിപ്പാർട്ട്മെൻറിന്റെ ഉപദേശവും പ്രവർത്തനവും നടക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും വലിയ ഫലസിലി കാണുന്നില്ല. 'ലിഫ്റ്റ്' ഇറിഗേഷൻ' മുതലായ മാർഗ്ഗങ്ങളിലും നമുക്ക് വളരെയൊന്നും വിളവു വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. ബർമ്മയരി വന്നിരുന്ന കാലത്തും ഇപ്പോഴും നമ്മുടെ പ്രധാന ഐശ്വര്യമാർഗ്ഗമായിരിക്കുന്നത് ആളാംപ്രതിയുള്ള മുപ്പത്തിരണ്ടു സെൻറു കരഭൂമികളിലെ കൃഷികളാണ്. അവയിൽനിന്നുള്ള വിളവുകൾകൊണ്ടാണ് പോരായ്മ വരുന്ന അരി, വസ്ത്രങ്ങൾ, കൃഷിയുപകരണങ്ങൾ മറ്റു ജീവിതോപകരണങ്ങൾ ഇവയെല്ലാം നാം സമ്പാദിച്ചുവന്നത്. നിലങ്ങളിൽനിന്നുള്ള വിളവു ആഹാരത്തിനു വേണ്ടതിൽ മുന്നിലൊന്നുപോലുമില്ലെങ്കിൽ പിന്നെ നാം ഐശ്വര്യത്തിലിരുന്നതു കരഭൂമിയിലെ വിളവുകൊണ്ടു മാത്രമാണെന്നു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. ആളാംപ്രതി മുപ്പത്തിരണ്ടു സെൻറുള്ള കരഭൂമിയിൽനിന്നും ഒരു ഭാഗം നിലമാക്കിത്തീർത്താലും വേണ്ടിടത്തോളം നെല്ല് അതിൽ നിന്നും കിട്ടുന്നതല്ല. വസ്ത്രാദികൾ വാങ്ങുന്നതിനുള്ള നമ്മുടെ ധനശക്തിയും കുറയിക്കും. രാജ്യത്തിന്റെ സകല ഐശ്വര്യത്തിനും അടിസ്ഥാനം ആ ആളാംപ്രതി മുപ്പത്തിരണ്ടു സെൻറുവായുള്ള കരഭൂമിയാണെന്നു ഖണ്ഡിച്ചു പറയാം. ചുക്ക്, പാക്ക്, കരുമുളക്, നാളികേരം, റബ്ബർ, ഏലം, തേയില മുതലായ കരഭൂമിയിലെ വിളവുകൾ കയറുമതി ചെയ്തു കിട്ടുന്ന പണം കൊണ്ടാണ് അരി, വസ്ത്രങ്ങൾ, ലോഹസാധന

അർദ്ധമുതലായ ഇറക്കുമതിസാധനങ്ങൾ നാം വാങ്ങിവരുന്നത്. ഇറക്കുമതികൊണ്ടു ഉണ്ടാകുന്ന നമ്മുടെ ധനനഷ്ടത്തെ കവിഞ്ഞു കയറ്റുമതികൊണ്ടു നാം ധനം ആർജിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണു നമ്മുടെ ഐശ്വര്യത്തെ ഈ വിധം പുലർത്തിപ്പോരുന്നത്. കരഭൂമിയിലെ കൃഷി വർദ്ധിപ്പിക്കുകയല്ലാതെ കറച്ചാൽ നാം സാമ്പത്തികമായി അധഃപതിക്കും. നിലങ്ങളിൽ കൂടുതൽ വിളവു വർദ്ധിപ്പിച്ചോ, കരഭൂമിയെ നിലമാക്കി വിളവു വർദ്ധിപ്പിച്ചോ ചേണ്ടടത്തോളം ആഹാരസാധനം സമ്പാദിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ലെന്നു മേൽ പ്രസ്താവിച്ചതിൽനിന്നു സ്പഷ്ടമാണ്. പന്നെയുള്ള മാർഗ്ഗം പുത്തനായി സ്ഥലമെടുത്തു കൃഷി ചെയ്യുക മാത്രമാണ്. അതിലേക്കു റിസർവ്വവനത്തിനു പുറത്തു ഇനി സ്ഥലങ്ങളില്ലെന്നു കണെ പറയാം. അല്പമായ ചില പുറമ്പോക്കു സ്ഥലങ്ങളോ ചില കന്നുകാലി മേച്ചിൽസ്ഥലങ്ങളോ അല്ലാതെ കൃഷിക്കുപയുക്തമായ യാതൊരു സ്ഥലങ്ങളും നമ്മുടെ രാജ്യത്തിലില്ലെന്നു രാജ്യത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിലും പലതവണ സഞ്ചരിച്ചിട്ടുള്ള എനിക്ക് ഉറപ്പു പറയുവാൻ സാധിക്കും. ജനപ്രതിനിധിസഭയിൽ നവ വർഷത്തോളം മെമ്പർ ആയിരുന്നു. പ്രതിനിധിസഭയിലെ മെമ്പറന്മാരുടെ പ്രസ്താവനകളിൽ നിന്നും ഗവണ്മെൻറഭാഗത്തുള്ള മറുപടികളിൽ നിന്നും മറ്റും ഞാൻ രാജ്യസ്ഥിതിയെപ്പറ്റി ഒരുവിധം അറിവു സമ്പാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഓരോ കമ്മിറ്റികളിൽ മെമ്പറായിരുന്നു രാജ്യത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽ പലതവണ സഞ്ചരിച്ച് അതതു സ്ഥലത്തുള്ള പരമ്പരാഗാതീകളുമായി കണ്ടുമുട്ടി അഭിമുഖസംഭാഷണം നടത്തിയും മറ്റും നമ്മുടെ ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങൾ, അഭിപ്രായങ്ങൾ, തൊഴിലുകൾ, ജീവിതരീതികൾ ഇവയെപ്പറ്റി സാമാന്യമായ അറിവു എനിക്ക് സമ്പാദിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. ഈ വിധമായുള്ള അറിവിൽനിന്നും എനിക്കുള്ള അഭിപ്രായം, റിസർവ്വവനങ്ങളിൽ സാരമായ ഒരു ഭാഗം ജനങ്ങൾക്കുകൊടുത്തു കൃഷിചെയ്യിക്കാതെ നമുക്കു ക്ഷേമമായി കഴിഞ്ഞു കൂടുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നതന്നെയാണ്.

നമ്മുടെ കയറ്റുമതികളുടെയും മുഴുവൻ നമ്മുടെ കരകൃഷിയെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും ഇറക്കുമതി സാധനങ്ങളെല്ലാം കാർഷികാദായംകൊണ്ടു വാങ്ങേണ്ടതാണെന്നും ഞാൻ മുമ്പു വ്യക്തമാക്കിയല്ലോ. നമ്മുടെ വ്യവസായങ്ങളാകട്ടെ എല്ലാംതന്നെ നമ്മുടെ കരകൃഷിയിലെ ഉൽപ്പന്നങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നവയാണ്. എല്ലാത്തരത്തിലുള്ള തൊഴിൽക്കാരും കാഷ്ടികോൽപ്പന്നങ്ങളുടെ ആദായത്തെ പ്രത്യക്ഷമായോ

പ്രഭാതകാലം ആശ്രയിച്ചാണ് തൊഴിൽ നടത്തി ക്ഷേമമായി കഴിഞ്ഞുവരുന്നത്. ഒരു ഉറവയിലെ വിവിധ പാലുകളിൽ കൂടി ഒഴുകുന്ന ജലത്താൽ പലജാതി വൃക്ഷങ്ങളും ചെടികളും ലതകളും നനക്കപ്പെട്ട് വളരുകയും വിവിധ തരത്തിലുള്ള പച്ചക്കറികളും ഫലങ്ങളും അവ പറച്ചെടുവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുപോലെയാണ് കാർഷികരായ ഉറവയിൽനിന്ന് വിവിധ നിലകളിലുള്ള ജനങ്ങൾ പലപ്രകാരത്തിലുള്ള തൊഴിലുകൾ വിജയപ്രദമായി നടത്തി കാലക്ഷേപം ചെയ്യുവരുന്നത്. നമുക്കു കരകൃഷിയെ ക്ഷയിപ്പിക്കാതെ വർദ്ധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു പോകേണ്ടതത്യാവശ്യമാണ്. എന്നതാണ് അതുമാത്രമാണ് നമ്മുടെ ഐശ്വര്യത്തിന്റെ അസ്ഥിവാഹം. എന്നാൽ നമ്മുടെ നെൽകൃഷിയെ വർദ്ധിപ്പിക്കാതെ ഇക്കാലത്തു നമുക്കു ജീവിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല. ഖർമ്മായിൽ നിന്നു വരുന്ന അരി നമ്മുടെ ഉൽപ്പന്നങ്ങളുടെ വിലയായി കിട്ടുന്ന പണം കൊണ്ടു വാങ്ങാമെന്നുവെച്ച് പശ്ചിമാഭിമുഖമായി കപ്പൽ പ്രതീക്ഷിച്ച് കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്ന കാലം പോയി. അതിനു പകരം ഇപ്പോൾ പൂർവാഭിമുഖമായി റിസർവ്വ് ഫാറസ്റ്റിനെ സമീപിക്കുകയും നമുക്കു അവലംബമായുള്ള നമ്മുടെ മനോഹരങ്ങളായ വനങ്ങളെ നശിപ്പിച്ചു കളയുന്നത് ഒരിക്കലും ഗുണകരമോ അഭിമാനകരമോ അല്ല. നമ്മുടെ റിസർവ്വ് ഫാറസ്റ്റിനു ആപൽക്കാലത്തു ഉതകവാനുള്ള റിസർവ്വ് ഫണ്ടായിരിക്കണം. അക്ഷയപാത്രംപോലെ എടുത്താൽ കുറയാത്തതായിരിക്കു മാത്രമല്ല എടുക്കുമ്പോൾ അനവധിമടക്കു വർദ്ധിക്കുന്ന ഫണ്ടാക്കി നമ്മുടെ റിസർവ്വ് വനത്തെ നമുക്കു പരിരക്ഷിക്കുവാൻ കഴിയും. അതിനു മാർഗ്ഗമുണ്ട്. അതു പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തുന്നതോടുകൂടി നമ്മുടെ പ്രയോജനസാധന ദൈർഘ്യവും നീക്കുന്നതാണ്; ഇതു പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തുവാൻ വലിയ പ്രയാസവുമില്ല. പതിനേഴലക്ഷത്തിലധികം ഏക്കർ സ്ഥലം—അതായതു നമ്മുടെ രാജ്യത്തിലെ കരഭൂമിയുടെ മൂന്നിലൊന്നു ശതമാനം റിസർവ്വ് വനമാണ്. ജനവാസഭൂമി തെക്കുവടക്കായി നീണ്ടു കിടക്കുന്നതുപോലെ അതിനു സമാന്തരമായി തെക്കുവടക്കായിത്തന്നെ റിസർവ്വ് വനവും കിടക്കുന്നു. ആർക്കും കിഴക്കോട്ടു പോയാൽ റിസർവ്വ് വനത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കാം. പതിനേഴലക്ഷം ഏക്കറോളമുള്ള നമ്മുടെ റിസർവ്വ് വനത്തിൽ നിന്നും സാധാരണക്കാരുടെ

ശുദ്ധദായം (Net income) അഞ്ചോ ആറോ ലക്ഷം രൂപമാത്രമാണ്. ഇതിലധികപങ്കു തടികൾ മുറിച്ചു കിട്ടുന്നവയുമാണ്. ഏതാനും വർഷങ്ങളായി കടിപ്പരയിടങ്ങളിലെ തേക്കു തടികൾ പാടേ ഫാറസ്റ്റർ വകുപ്പിൽനിന്നു മുറിച്ചു വിറുവണിയിക്കുന്നതുകൊണ്ട് കറെ കൂടുതൽ ഞായം കാണിക്കുവാൻ കഴിയുമായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ യുദ്ധപരിസ്ഥിതിയിൽ എല്ലാത്തരം തടികൾക്കും വലിയ വിലയുള്ളതുകൊണ്ടും, ഏതെല്ലാം തടികൾ എവടെയെല്ലാം ശേഖരിച്ചു വിറാൽ കൂടുതൽ മുതലെടുപ്പു വരുത്താമെന്ന് അറിഞ്ഞു പ്രവർത്തിക്കുവാൻ തക്ക അറിവും സാമർത്ഥ്യവുമുള്ള പുതിയ 'കൺസർവേററുടെ പരിശ്രമംകൊണ്ടും ഇതാണ് വലിയൊരു മുതലെടുപ്പ് തടിയിനത്തിൽ കാണാം. എന്നാൽ കടിപ്പരയിടങ്ങളിലെ തേക്കു തടികൾ അവസാനിക്കുകയും, യുദ്ധം അവസാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതോടുകൂടി റിസർവിൽ നിന്നുള്ള മുതലെടുപ്പു വളരെ കുറഞ്ഞുപോകുമെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. 'റോയൽ ടീ കമ്മററി'യിലും 'സപ്ലൈ ഏരിയ കമ്മററി'യിലും മറ്റും മെമ്പറായിരുന്നത് ഞാൻ നമ്മുടെ വനത്തന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും ഫാറസ്റ്ററിയുടെ രോടുകൂടി സഞ്ചരിച്ചിട്ടുണ്ട്. റോഡുകൾ, ആറുകൾ ഇവയ്ക്കും ജനവാസസ്ഥലങ്ങൾക്കും അടുത്തുനിന്നാണ് അനവധി കാലങ്ങളായി തടികൾ വെട്ടിയിറക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നത്. ആ പ്രദേശങ്ങളിലെ നല്ല തടികൾ മിക്കവാറും മുറിച്ചുതീർന്നു. എന്നാൽ റോഡുകളുടേയും ആറുകളുടേയും തീരങ്ങളിൽനിന്ന് മൂന്നോ നാലോ മൈൽ അപ്പുറത്തുള്ള തടികളെ ശിശിനിരകൾ കടത്തിക്കൊണ്ടു വരികയെന്നതു സാധ്യവുമല്ല. അതുകൊണ്ടാണ് മേലിൽ തടിയിനത്തിലുള്ള മുതലെടുപ്പു താരതമ്യേന കുറയുമെന്ന് ഞാൻ പറയുന്നത്. ഈ സ്ഥിതിക്കു റിസർവ്വിൽനിന്ന് മേലിലും ആദായം കിട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കണമെങ്കിൽ തടികൾ മുറിച്ചുകൊണ്ടുപോയവർ സൗകര്യമുള്ള മേൽ പ്രസ്താവിച്ചവയുമുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ നല്ലയിനം മരങ്ങൾ വെച്ചുപിടിപ്പിക്കണം. തേക്കു വൃക്ഷങ്ങൾ വെച്ചുപിടിപ്പിക്കുന്ന ഒരു സംബ്രദായം അനവധികാലങ്ങളായി ഫാറസ്റ്റർ ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റുകാർ തുടന്നുവരുന്നുണ്ട്. "ടോക്കിയാ" സിസ്റ്റമെന്നാണ് അതിനിപ്പോൾ പേരു പറയുന്നത്. ആറുകളുടെയും റോഡുകളുടെയും ജനവാസസ്ഥലങ്ങളുടെയും സമീപത്തുള്ള ഭൂമികളെ നെൽകൃഷിക്കായി ജനങ്ങൾക്കു കൊടുക്കുകയും അവർ കാടുവെട്ടി നെൽകൃഷി ചെയ്യുന്നതോടുകൂടി ഫാറസ്റ്റർ ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റുകാർ കൊടുക്കുന്ന തേക്കു തൈകൾ വെച്ചു പിടിപ്പിക്കുമാണ് ചെയ്തുവരുന്നത്. ഈ സംബ്രദായമാണ് 'ടോക്കിയോ' സിസ്റ്റം. പ്രതിവത്സരം ആയിരവും രണ്ടായിരവും ഏക്കർ വീതം ഈ

[Mr. T. V. K. Kunjuthommen]

വിധി കൃഷി നടത്തുന്നുണ്ട്. ഇപ്പോൾ പതിനേഴായിരം ഏക്കറോളം സ്ഥലത്തു് ഈ വിധി തേക്കു പിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ സംബ്രദായം നല്ലതാണെന്ന് ഫാറസ് റുഹിപ്പാർട്ട്മെന്റും ഗവണ്മെന്റും നിശ്ചയിച്ച് വളരെ നാളായി തുടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണല്ലോ. ഇതിനെ ഇപ്പോൾ കാണാൻ സൗകര്യം വിപുലപ്പെടുത്തിയാൽ മാത്രം മതി. നാലുലക്ഷത്തോളം ഏക്കർ ഭൂമി ഈ വിധി കൃഷിക്ക് കൊടുത്താൽ നാലുകോടിപ്പറനെല്ലു് ഇവിടെ വിളയിക്കാം. തേക്കു വടക്കായി പല താലൂക്കുകളിലും പല ഫാറസ് റുഹി റെയിഞ്ചുകളിലും ഉൾപ്പെട്ടു കിടക്കുന്ന ഈ സ്ഥലങ്ങളെ അതാതു് അതൃത്തികളിലെ തഹശീൽദാർമാരും ഫാറസ് റുഹി റെയിഞ്ചർമാരും കൂടി കൃഷി ചെയ്യാൻ പ്രാപ്തരെന്നുതോന്നുന്നവർക്ക് വീതിച്ചു കൊടുക്കണം. കരക്കമ്മറുകളുടെ സ്ഥായസമകരണങ്ങളും ഇക്കാര്യത്തിൽ സ്വീകരിക്കാവുന്നതാണ്. കന്നുകാലികളും നിലക്കളും ഉള്ളവർക്ക് കൊടുക്കേണ്ട. വെട്ടുകുത്തിയും മൺവെട്ടിയും മാത്രം മതി ഇ കൃഷി നടത്തുവാൻ. കൃഷി നടത്തുവാൻ പ്രാപ്തരെന്നുതോന്നുന്ന സാധാരണ വേലക്കാക്കു കൊടുത്താൽ മതി. വളവൽ മൂന്നിലൊന്നു കൂടുതൽ വിളിച്ചു തന്ന ഫാറസ് റുഹി കാരും റവന്യൂക്കാരും കൂടെ വാരമായി എടുക്കണം. കൃഷിക്ക് കൊടുക്കുന്ന ഭൂമി ശേഖരമായി കൊടുക്കണം. റിസർവ്വിൻ്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ അല്പമായി കൊടുത്താൽ റിസർവിനു നഷ്ടവും വിളവിനു കൂടുതലുള്ളതിൽനിന്നു ശല്യവും മറ്റും ഉണ്ടാകും. തേക്കുവടക്കു് ഒന്നു് നൂറ്റാണ്ടു് ജനവാസസ്ഥലത്തിനടുത്തുള്ള റിസർവ്വ് ബൗണ്ടറിയിൽനിന്നും രണ്ടു് മൈൽ ദൂരം വരെയുള്ള സ്ഥലവും റിസർവ്വ് കളിൽകൂടെ കഴുകുന്ന ആറുകളുടെയും റിസർവിൽകൂടി വെട്ടിയട്ടുള്ള റോഡുകളുടെയും രണ്ടു് വശങ്ങളിലും ഇവരണ്ടു് മൈൽ വിസ്താരത്തിലുള്ള സ്ഥലവും ഏതാതെ ട്രെട്ട് ലൈസൻസുകൾവെട്ടി റിസർവിൽനിന്നും തിരിച്ചു ശേഖരമായി കൃഷിക്ക് കൊടുക്കണം. സർവ്വേ ചെയ്യേണ്ടതില്ല. ശേഖരമായി കിടക്കുന്നതുകൊണ്ടു് റിസർവിലേക്കു കടന്നു് ആക്രമിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു ഫാറസ് റുഹി കാരും നോക്കുവാൻ സൗകര്യമുള്ളതുകൊണ്ടും ആക്രമിച്ചു കൃഷി ചെയ്താലും മൂന്നിലൊന്നു് വാരം നെല്ലായി ഗവണ്മെന്റുവേക്കു് കൊടുക്കണമെന്നുള്ളതുകൊണ്ടും അതിർത്തിയെ ലംഘിച്ചു കൃഷി ചെയ്യാൻ ഇടയില്ല. മൂന്നാം വർഷത്തെ കൃഷിയോടുകൂടെ അതാതു് റേഞ്ചുകളിൽ വെട്ടുകൃഷിസ്ഥലങ്ങളിൽ വയ്ക്കുവാൻ തേക്കുതൈകൾ നെട്ടു സിറിയുണ്ടോ

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

കി കൃഷിക്കാർക്ക് ഫാറസ്റ്റ് ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിൽനിന്നും കൊടുത്തു വരികയും ൧,൦൦൦ ഏക്കർ സ്ഥലത്ത് തേക്കുവൃക്ഷങ്ങളുള്ളതും കൊണ്ട് കായ്കൾ പാകി തൈകൾ കൊടുക്കുവാൻ ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിനു പ്രയാസമില്ലാത്തതാണ്. എല്ലാ ഫാറസ്റ്റ് റെയിഞ്ചുകളിലും തേക്കിൻതോട്ടങ്ങളുണ്ട്, അതാതു സ്ഥലത്തെ ആവശ്യത്തിനു അവിടവിടെ നട്ടുസരികൾ ഉണ്ടാക്കാനും നാലുലക്ഷം ഏക്കർ ഈ വിധം കൃഷിക്കുകൊടുത്താൽനാലുകോടി പറ്റ് നെല്ല് പ്രതിവർഷം വിളയിക്കാനും മുന്നിലൊന്നു വാരത്തിനു ഒരുക്കോടിയിലധികം പറ്റ് നെല്ല് ഗവണ്മെന്റിനുപ്രതിവർഷം കിട്ടും. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടേയും തീരെ ദരിദ്രന്മാരുടേയും ആവശ്യങ്ങൾക്കു ഇതുവരുമാനം ചെയ്യാം. മറ്റൊന്നെൽകൃഷിക്കാരിൽനിന്നും അധികം എടുക്കാതെ കഴിക്കാം. സാധുവായ നെൽകൃഷിക്കാരനെ ജ്ഞാനഭാരത്തിൽനിന്നും ജ്ഞാനവാർത്തയിൽനിന്നും മൂലം കരുണാപരസ്സരം രക്ഷിച്ചു ഗവണ്മെന്റ് പൂർണ്ണരക്ഷയിലെത്തുന്നതിനു മുഖേതന്നെ അവന്റെ വിളവെല്ലാം കുറഞ്ഞ വിലക്കെടുത്ത് മറ്റുള്ളവർക്കു കൊടുത്തു അവനെ കഷ്ടപ്പെടുത്താതെ നോക്കണം. യുദ്ധം നിമിത്തം വലിയ ആദായം കിട്ടുന്ന പ്രവസായശാലക്കാർക്കും അവരിൽനിന്നും നല്ല കൂലി കിട്ടേണ്ടവരായ കൂലിക്കാർക്കും, അമാതലാഭമെടുത്ത് സമ്പന്നരായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന വ്യാപാരികൾക്കും കൂടുതൽ വില കിട്ടുന്ന ഉൽപ്പന്നങ്ങൾ കൃഷി ചെയ്യുന്ന കരകൃഷിക്കാർക്കും സാധുവായ നെൽകൃഷിക്കാരന്റെ നെല്ല് കുറഞ്ഞ വിലക്കെടുത്ത് കൊടുക്കുന്നതു സങ്കടകരമാണ്. ആണോടാണ്ടു കൃഷി ചെയ്താൽ കടംകൂടാതെ ഒരേയൊരു വാങ്ങുവാൻപോലും സാധാരണകൃഷിക്കാരന് സാദ്ധ്യമല്ല. ആറു രൂപയുടെ കാളക്ക് ൨൦ രൂപയായി വില വർദ്ധിച്ചതുപോലെ മറ്റു കൃഷിയുപകരണങ്ങളുടെ വിലയും കൂടിനിരക്കും വർദ്ധിച്ചുവരികുന്നു. ഈ നില നെൽകൃഷിക്കാരന് ഒട്ടുംതന്നെ കൃഷിക്കു പ്രോത്സാഹനമല്ല. നെൽകൃഷിക്കാരെ വേണ്ടവിധത്തിൽ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചാലെവിളവു വർദ്ധിക്കുമുള്ളത്. കണ്ടെഴുത്തു നിരക്കിനെ മാനദണ്ഡമാക്കി നെല്ലെടുത്തിരുന്നെങ്കിൽ, റവന്യൂ അധികൃതന്മാരുടെ മനോധർമ്മം ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ കർഷകന്മാർക്കു കഷ്ടതകളിൽ നിന്നെങ്കിലും രക്ഷപ്പെടാമായിരുന്നു. കൈക്കൂലിയും കുറയുമായിരുന്നു ശരിയായ ഒരു തോതല്ലാത്തതാണ് ഉദ്യോഗത്തെ കഴുപ്പത്തിന്റെ പ്രധാന കാരണം. മേൽ പ്രസ്താവിച്ച വിധം നാലുകോടി പറ്റ് നെല്ല് കൂടി വനത്തിൽനിന്നും വിളയിക്കാതെ കർഷകനെ കഷ്ടപ്പെടുത്താതെ തന്നെ കഴിച്ചു കൂട്ടാവുന്നതാണ്. നെൽകൃഷി ആദായകരമാണെന്നിരിക്കിലും

[Mr. Turiathu Kunjthomman.]

കൃഷി ചെയ്യാൽ തങ്ങൾക്കു അനുഭവിക്കാമെന്നുള്ള വിശ്വാസം കൃഷിക്കാരനുള്ളവർക്കിടയിൽ അവൻ ശരിയായറിയത്തിൽ പരിശ്രമിക്കുന്ന വിളയുന്നിടത്തു എററവയ്ക്കു വിളയിക്കും എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ആ വിശ്വാസം വളരെ കുറഞ്ഞുപോയി.

ഒരേക്കർ തേക്കത്തോട്ടത്തിൽ നിന്നു നാൽപ്പതു കൊല്ലമായാൽ അഞ്ഞൂറുകണ്ടി ഒന്നാംതരം തേക്കതടി മറച്ചെടുക്കാം. ഇപ്പോൾ കണ്ടിക്ക് ൧൫൦ രൂപാ വിലയുണ്ട്. സാധാരണ കാലങ്ങളിൽ ൫൦ രൂപയെങ്കിലും വിലയുണ്ടായിരിക്കും. അമ്പതുരൂപാവച്ചു കണ്ടിക്കിടയിലും ഒരേക്കറിൽനിന്നു ൨൫,൦൦൦ രൂപാ കിട്ടും. ആയിരം ഏക്കറൽ നിന്നു രണ്ടരക്കോടി രൂപയായി. തോട്ടം രക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള ചെലവു മുഴുവനും അധികവും ഇടക്കാലത്തു വെട്ടുന്ന കഴകൾ വിറക്കുകയും നാലുലക്ഷം ഏക്കർ സ്ഥലത്തു തേക്കവച്ചു പിടിപ്പിച്ചാൽ ഇപ്പോൾ നാൽപ്പതു വർഷമായ തോട്ടങ്ങളിൽനിന്നു ഒന്നിടയിട്ടു വർഷം ആയിരം ഏക്കർ വീതം തടികൾ മുറിച്ചു തുടങ്ങാം. സാധാരണ കാലത്തെ വിലക്കാരണകിലും രണ്ടുകോടി രൂപാ നമുക്കു ശുദ്ധമാനം കിട്ടും. എന്നതനികതി ചുമത്താതെ പകുതിതോറും ആസ്തികളും നല്ല റോഡുകളും ഹൈസ്കൂളുകളും ഉണ്ടാക്കുവാൻ ഈ സംഖ്യ ഉപയോഗപ്പെടുത്താം. പിന്നീട് കൂടുതൽ തടികൾ വെട്ടിത്തുടങ്ങുമ്പോൾ ഏററവും പരിഷ്കാരമുള്ള പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെപ്പോലെ നമ്മുടെ രാജ്യത്തിലെ ജനങ്ങളുടെ ജീവിതസൗകര്യങ്ങളും സാഹസികതയും ഉയർത്തിക്കൊണ്ടു വരുവാനുള്ള സംഖ്യ പ്രതിവർഷം ഇതിൽനിന്നു ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. അതോടുകൂടി ആമാസാധനത്തിന്റെ ഭർദ്ദിക്കുവും പരിമുരിക്കും മൂന്നുകൊല്ലത്തിലധികം യുദ്ധം നീണ്ടനിൽക്കുകയാണെങ്കിലും ആണ്ടു തോറും ഗവണ്മെൻറിനു വാങ്ങു കിട്ടുന്ന ഒരുക്കോടി പറ്റനെല്ലിന്റെ വില്പന കൊണ്ട് റിസർവിൽകൂടെ പുതിയ റോഡുകൾ തീർത്തു അതിന്റെ തീരങ്ങളിലും ഈ വിധം ടോങ്കിയാ സിസ്റ്റമ്പുകാരും കൃഷിനടത്തി നമുക്കു ക്ഷാമം കൂടാതെ കഴിച്ചുകൂട്ടാം. കേരളത്തിനു പുറത്തുള്ള ബ്രിട്ടീഷ് ജില്ലകളിൽ മഴ കുറവായതുകൊണ്ടു വെററ ലാൻഡിൽ അല്ലാതെ ഡ്രൈ ലാൻഡിൽ ഈ വിധം കൃഷി ചെയ്യുവാൻ സാധ്യമല്ല. നമുക്കു ഈ ശുപാർശഗ്രഹത്താൽ ലഭിച്ചിട്ടുള്ള സൗകര്യത്തെ ശരിയായി ഉപയോഗിച്ചാൽ ക്ഷാമത്തിൽ നിന്ന് രക്ഷനേടുകയും അതോടുകൂടെ രാജ്യത്തിന്റെ ഐശ്വര്യം ഉച്ചസ്ഥാനത്തിലെത്തിച്ചു നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുപോകയും ചെയ്യാം. ലോകത്തിൽ ഏതെങ്കിലും തടികൾക്കു വിലയുണ്ടായി

മിക്കുന്നടത്തോളം കാലം നമ്മുടെ തേക്കിനു വിലയില്ലാതെ വരികയില്ല കറേ സ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാം പ്ലാവു, ആഞ്ഞിലി മുതലായ വൃക്ഷങ്ങളും ഈ വിധം കൃഷി ചെയ്യാം. സമുദ്രതീരമുതൽ ൪൦൦൦ അടി ഉയരമുള്ള സ്ഥലങ്ങൾവരെ പ്ലാവുവൃക്ഷങ്ങൾ സമൃദ്ധമായി വളർന്നു കാണുന്നുണ്ട് ഈ പദ്ധതി എത്രയും പ്രായോഗികമായട്ടുള്ളതാണെന്നു മലയോരത്തെ ഒരു കർഷകന്റെയും കർഷകരുടെ പ്രതിനിധിയുടേയും നിലയിൽ പ്രത്യക്ഷാഭാവത്തിൽ നിന്നുതന്നെ എനിക്കു ഉറപ്പു പറവാൻ കഴിയും എന്നാൽ അതിലേക്കു വേണ്ട കാര്യങ്ങൾ ഉടനെ തന്നെ ആരംഭിക്കണം കാലം വൈകരുത്. കൃഷിക്കാർക്കു വളരെ മുൻകൂട്ടിത്തന്നെ ഭൂമിയിൽ പ്രവേശിച്ചു കൃഷി ചെയ്യുവാൻ അനുവദിക്കണം. എന്നാൽ മാത്രമേ സമയത്തു കൃഷിയിറക്കുവാൻ സാധിക്കയുള്ളൂ.

മരൊന്നെന്നിന്നു പറയുവാനുള്ളത് കൃഷിക്കാർക്കെ സംബന്ധിച്ച് ഇപ്പോൾ ഏർപ്പെടുത്തുവാൻ പോകുന്ന ആദായനികുതിക്കാര്യത്തെപ്പറ്റിയാണ് ഭൂനികുതിയും വൃക്ഷക്കർവും വിളവിന്മേലുള്ള കയററമതിത്തീരുവയും, ആദായനികുതിയും എല്ലാംകൂടെ കർഷകൻ വഹിക്കണമെന്നു വരുന്ന് സങ്കടകരമാണ്. വിളവിന്മേലുള്ള നികുതി (കയററമതിത്തീരുവ) മരൊന്ന രാജ്യത്തും ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ബങ്കാളിൽ ചണ്ണത്തന്ന മാത്രം കയററമതിത്തീരുവയുണ്ടെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ആ കൃഷി അവർക്കു മോണോപ്പൊളി ആയിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് വിലയിടിവോ തന്നിരിക്കണം കൃഷിക്കാർക്കു നഷ്ടമോ സംഭവിക്കുന്നില്ല. നമുക്കു മോണോപ്പൊളിയായി ഒന്നുമാല്ല. കൃഷിക്കാരിൽ നിന്നു ആദായനികുതിയും മരൊന്നിടത്തും ഉള്ളതായാ കേട്ടിട്ടില്ല.

Mr. C. RAMASWAMY NADAR: (Thovalu cum Agastisvaram). Sir 1119-ம் வருஷத்திற்குத் திட்டப்படுத்தியிருக்கும் உன்னத வரவுசிலவுகிட்டத்தை நானும் பாராட்டாமலிருக்க முடியாது. ஆனால் சிலவு திட்டத்தில் இன்றையக் கால நிலைமைக்குத் தகுந்தவாய் அமைக்கப்படாமல் சில குறைகள் காணப்படுகின்றன. நமது சமஸ்தானம் கிருஷிக்கே பேர்ப்பாணம். தற்காலத்தில் நமது சமஸ்தானத்தில் கிருஷி எந்நிலையில் இருக்கிறதென்று கவனிப்போம். கிருஷிக்கு பொறுப்பான கிருஷி இலாகாவை உற்று நோக்குங்கால் அதற்கு உத்தேசம் இரண்டு லக்ஷம் ரூபாய் வரையிலும் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது ஒரு பெரிய துசையென்றே, கிருஷியின் அபிவிருத்திக்கு இத்தொகை போதுமானதென்றே சொல்ல முடியாது. ஆனால் இந்தச் சொற்பத் தொகை எந்தெந்தவிதமான செலவினங்களில் செலவு செய்யப்படுகிறதென்பதை உற்றுநோக்குங்கால், கிருஷியை அபிவிருத்திசெய்யக் கூடியமார்க்கங்களில் செலவு செய்யப்படவில்லை என்பது நன்கு புலனாகின்றது.

[Mr. C. Ramaswamy Nadar.]

ஸர், கொதையாறு பிராஜெக்டில் அகஸ்தீஸ்வரம் தோவாழை இவ்விடத்தில் நாலுகாக்களிலும் கூடி உத்தேசம் 40,000 ஏக்கர் சிருஷி நிலங்கள் உள்ளன. அதில் பழைய நிலம் எத்தேசம் 27,000 ஏக்கரும், புதுவல் நிலம் 13,000 ஏக்கருமாகும். இவைகளை ஒன்றுமுதல் பல தாங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு, ஒவ்வொரு தாத்துக்கும் இவ்வளவு நெல்காம், கொடுக்க வேண்டுமென்று நிர்ணயிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் நெல்காம் கொடுப்பது சிருஷிகர்களுக்கு இயலாது என்று கவண்மென்று அறிந்து, அதற்குப் பதிலாக ஒரு நிரந்தர வத்து பணக்காம் வசூலித்து வந்தார்கள். ஆனால் இப்பொழுதுள்ள புட் கண்காணிப்புக் கமிட்டியார் (Food Control Committee) ஆரம்பித்திருந்தது போலவே நெல்காம் வசூல் செய்யவேண்டுமென்று தீர்மானித்திருக்கிறார்களென்று தெரிகிறது.

பி. டப்ளியூ. டி. (P. W. D.) யைப் பரிசீலனை செய்துப்பார்ப்போம். எஞ்சினீயரிங் டிபார்ட்மெண்டுக்கு உத்தேசம் 42 லக்ஷம் ரூபாய் வரையில் துதிக்கவைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது மொத்த வருமானத்தில் எட்டில் ஒன்று ஆகியில்லை. இதிலிருந்து இரிகேஷனுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட தொகை உத்தேசம் 4½ லக்ஷம் ரூபாயாகும். ஆனால் கூடுதல் எஞ்சினீயர்கள், சாண்ட்ல்கள் வெட்டவேண்டிய அல்லது சிருஷிக்கு உபயோகப்படக் கூடிய தண்ணீர் வசதிகளுக்காக ஏதாவது ஒரு தொகை ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று பார்த்தால், யாதொன்றும் காணப்படவில்லை. இன்று சிருஷியானது அச்சாணியில்லாத ரகம் போலிருக்கிறது.

ஸர், இதற்கு முன்னால் சிருஷி டிபார்ட்மெண்டிலிருந்து எங்களது சிருஷிக்கு கொஞ்சம் உரம் கிடைத்து வந்தது. இது தவிர பிரிட்டிஷ் இந்தியாவிலிருந்தும் உரம் கொண்டுவந்து சிருஷி செய்து வந்தோம். தற்போது எங்களுக்கு நான் முன்சொன்ன இவ்விருமார்க்கங்களிலும் உரம் கிடைக்கவில்லை. அதன்னிமித்தம் நாங்கள் கன்றுகாலிகளை வாங்கி அதிலிருந்து உரம்சேகரிக்க ஆரம்பித்தோம். கெட்டகாலம் தனித்துவராதது என்பதுபோல், எங்கள் கன்றுகாலிகளுக்கு ஒருவிதமான தொத்து நோய் வந்து, ஆபிரக்கணக்கான கன்றுகாலிகள் மடிந்து போயின. இவ்விதமாக எங்கள் கன்றுகாலிகளையும் நாங்கள் இழந்தோம். நாங்கள் உத்தேசித்த உரமும் கிடையாமைலாகிவிட்டது. மிருக வைத்தியத்திற்கென்று ஏற்படுத்தியிருக்கும் வெட்டர் நெரிடாக்டர்கள் வந்து எங்களது கன்றுகாலிகளைப் பார்வையிட்டு, இந்த நோய்க்கு வேண்டிய மருந்து—அதாவது இஞ்சக்ஷனுக்குள்ளே மருந்து சிரும் இல்லையென்று சொல்லி நூற்றுக்கு தொண்ணூறு கன்றுகாலிகளும் அவர்களால் கைவிடப்பட்டன.

எஞ்சினீயரிங் டிபார்ட்மெண்டையும் பற்றிச் சொல்லிக் கொள்கிறேன். தோவாழை அகஸ்தீஸ்வரம் தாலுகாவில் கொதையாறு பிராஜெக்டில் உத்தேசம் 40,000 ஏக்கர் நிலம் வரையில் உள்ளதில், பாதி பழையநிலமும், பாதி புதுவல் வெட்டுத்திருத்து

நிலங்களுமாகக் காணப்படுகின்றன. இதில் சானல்ட்ரை லேண்டுகளு முண்டு. சானல் டிசை லேண்டுகளில் குறிப்பிட்ட ஒரு பாகத்தை எடுத்துச் சொல்கிறேன். மைலாடி செக்ஷனில் உள்பட்ட நிலப்பறை மருத்துவாழ்மலை சானல்களில் தண்ணீர் உள்ள காலத்தில் இருபு கிருஷிக்கும் தண்ணீர் குறைவுள்ள காலத்தில் ஒரு பு கிருஷிக்கும் ஜலம் தருவதாக ஒரு ஆர்டர் வெகுநாலத்துக்குமுன்னதாகவே இருந்துவருகிறது. ஆனால் நடைமுறையில் எப்படியென்றால் வெள்ளம் உள்ள காலங்களில் எல்லா நிலங்களும் கிள்கின்றன. வெள்ளமில்லாத காலங்களில் எல்லா நிலங்களும் கரிகின்றன. இப்போது இந்தக் கன்னிப்பூவில் மைலாடி செக்ஷன் ஆபீஸர் கிருஷிக்கு வெள்ளம் தர முடியாது என்று முன் ஆர்டர் காண்பித்து கன்னிப்பூக் கிருஷியை ஆடிமாதம் ஒன்றும் தேதி வரையில் தடை செய்து அதனால் நூற்றுக்கணக்கான ஏக்கர் கிருஷி செய்ய முடியாத கஷ்டநஷ்டங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. மேலும் திருவனந்தபுரம்—கன்னியாகுமரி ரோடு 49-ம் மைல் புத்ததூற்றின் அருகில் பாழாய் கிடந்த ட்ரை லாண்டுகளை உத்தேசம் நூற்றுக்கணக்கான ஏக்கர்களை வெட்டித்திருத்தி நிலமாக்குவதற்கு ஒரு சிலர் முயற்சி செய்து, உத்தேசம் 8 அல்லது 10 ஏக்கர் வெட்டித்திருத்தி நிலமாக்கியுமிருக்கிறார்கள். ஆனால் அந்த நிலங்களைப் பண்படுத்திக் கிருஷி செய்வதற்கு மைலாடி செக்ஷன் ஆபீஸர் சில குதர்கங்கள் செய்ததினால் மற்றுமுள்ள ட்ரை லாண்டுகளும் நிலம் திருத்தாமல் பாழாய்க் கிடக்கின்றன. இதன் உண்மை டிவான் பிரஸிடென்டு அவர்கள் கவனம் செலுத்தினால் நன்கு தெரிய வருமென்று நினைக்கிறேன். ஸர், கன்னிப்பூக் கிருஷி ஏங்களுக்கு நான்கு மாதங்களாகும். அது மேடம் 10-ம் தேதி முதல் ஆரம்பித்து சிங்கம் (ஆவணி) 10-ம் தேதியில் முடிவாக வேண்டும். கும்பப்பூக் கிருஷி கன்னி 10-ம் தேதி ஆரம்பித்து கும்பம் 10-ம் தேதியில் முடிவாகவேண்டும். கன்னிப்பூ கிருஷி சம்பாவும், கும்பப்பூக் கிருஷி வால்சின்மீன் டாஹும்தான் ஏங்களுக்கு நல்ல பலன் கிடைப்பதும் கிடைத்துவருவதுமாகும். அதற்குப் பதிலாக இப்போது நமது சமஸ்தானத்தில் நெல்லுக்குப் பதில் புல்லை நம் மக்கள் உண்பதைப் போல நாங்கள் கன்னிப்பூவில் மேடமாதம் ஆரம்பிக்க வேண்டிய கிருஷியை மிதுனமுதல் கர்க்கடகம் வரையும் செய்கிறோம். இதன் உண்மை எஞ்சினிபரிங் டிபார்ட்மென்டு அதிகாரிகளிடம், அவர்களுடைய ரிசுர்ட்டுகளைப் பார்த்தாலும் தெரியவரும். இதுபோலவே கும்பப்பூ கிருஷி சிங்கமாதம் ஆரம்பிக்கவேண்டியதை, துலாமாசம் ஆரம்பிக்க வேண்டியதாயிருக்கிறது. இதனால் என்ன குறை ஏற்படுகிறதென்றால் மிதுனமாதம் பெய்யக் கூடிய மழையினால் கிருஷி தோஷப்பட்டு, நாம் நெல்லுக்குப் பதில் புல்லைச் சாப்பிடுவதுபோல், நெல்லுக்குப் பதில் புல்லை அறுக்கவேண்டி இருக்கிறது. கும்பப்பூக் கிருஷியும் விருச்சிகமாதம் ஏற்படும் பனி சிமித்தம் கிருஷி தோஷப்படுகிறது. இந்தவிதமான கஷ்டநஷ்டங்களை நிவர்த்தி செய்ய காரணிய கவர்ன்மென்டார் இதுவரை ஒருவிதமான நடவடிக்கையும் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை என்பதை மிக்க வருத்தத்துடன் இச்சபையில் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இன்று காஞ்சிநாட்டிலுள்ள நிலங்களைப் போய் பார்வையிட்டால்—சித்திரைமாதம் விதைத்த நிலம் என்ன நிலைமையிலிருக்கிறதென்றும், ஆனிமாதம் விதைத்த நிலம் என்ன நிலைமையிலிருக்கிறதென்றும்—இதன் உண்மை தெரியவரும்.

[Mr. C. Ramaswamy Nadar]

ஸார், இப்போது நடப்பிலிருந்து நிலக்கரத்தை செட்டில்மெண்டுப்படி நெற்கரமாக அளக்கவேண்டுமென்று ஒரு தீர்மானம் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. மேலே சொன்ன காரணங்களால் முன்செட்டில்மெண்டு காலத்தில் ஏற்படுத்திய 1-ம் கம்பர், 2-ம் கம்பர், 3-ம் கம்பர் என்ற நிலங்கள் தற்காலநிலை.

மற்ற வடக்குள்ள குட்டநாடு முதலிய தாலுகாக்களில் காக்குறைவும் சினைவு அதிகமாகதலால் அதற்குள்ள நெல்கரத்தை மாற்றி ஏக்கரு என்றுக்கு இவ்வளவு நெல் தரவேண்டுமென்று ஒரு ஏற்பாடு செய்திருப்பதுபோல நாஞ்சினாட்டிற்கும் செட்டில்மெண்டுப் படியுள்ள நெல்கரத்தை மாற்றி, மற்ற தாலுகாக்களில் செய்திருப்பதுபோல ஏக்கர் ஒன்றுக்கு இவ்வளவு நெல் தரவேண்டும் என்று திருத்தி அமைக்கவேண்டும்.

மேலும் இன்று நாஞ்சினாட்டில் பல பகுதிகளில் நான் முன் சொன்னதுபோல் ஏராளமான நிலங்கள் அபிவிருத்தி செய்யவேண்டியிருக்கின்றன. அவைகளைக்கவனித்து, கிருஷி செய்வதற்கான சௌகரியங்களை கவர்ன்மென்டார் செய்துகொடுக்க வேண்டுமென்றும், கன்னிப்பூ, கும்பப்பூ ஆகிய இரண்டு கிருஷிகளும் முன் சொன்னதுபோல் அதனு காலத்தில் பயிற் செய்வதற்குள்ள வசதிகளை டிப்பார்ட்மென்டாரால் செய்துதரும் படி கவர்ன்மெண்டு வேண்டிய நடவடிக்கை செய்துதரவேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

MR. J. W. TOLSON: Sir, I would like to congratulate the Government on the Budget for 1119. The decision to conserve the excess funds for reconstruction after the war is a policy which should be commended by all. I trust that the Government will be able to see their way to investing some of these funds in War Loans to help the war effort. Those of us who remember the suffering and hardship of many who had given of their best to the country's service after the last war cannot but appreciate the efforts which the Government is today taking to meet the difficulties of a post-war period.

I note that new taxation is to be imposed and that a distinction is to be made between the small holder and the large scale planter or agriculturist. This being so I shall be grateful if the House may be favoured with an explanation of this taxation. First of all I will take the Tea Companies. Is the total income derived from the land to be taxed or only the 25% which was previously the case or is 25% to be taxed at the income tax rate and 75% at the agricultural rate. Then if a distinction is to be made between the small holder and the large scale agriculturist what is the position of the export duty on tea—the alleged justification for this in the past being that British India charged income tax on 40% of the profits whereas in Travancore only 25% was taxed. Then again if income tax is to be charged on agricultural incomes is the incidence of land taxation to be continued.

Now take the case of rubber. Is the new tax to be 100% on the profits plus the export cess plus the land tax, which will place rubber in Travancore at a disadvantage to rubber in British India and Cochin? The industry of tea and rubber will appreciate an explanation from the Government with regard to the incidence of this new taxation.

Now I would like to say a few words with regard to food and the difficulties of keeping labour forces supplied. As you are aware most of the tea districts of Travancore are situated on the ghats where transport is difficult especially during the rains when roads are apt to be blocked and bridges washed away. It is, therefore, of the utmost necessity that supplies are guaranteed and those responsible feel that unless this can be done, it will be necessary for the industry to close down as they cannot take the responsibility of riots and the exodus of a starving population to their homes during which many would die of starvation and cold.

I have read, Sir, the various statements made by the members of the Central Government on the Food shortage. I also understand that lack of transport is one of the chief reasons for the scarcity. Is it impossible for the Central Government to realise this fact and in order to ease matters allow a further increase in the petrol and tyre rations. If the Railways cannot cope with the situation, cannot the various Governments control and organise their motor transport services so that supplies are moved quickly and efficiently to the points at which they are required.

To-day throughout India there is the constant demand to grow more food, but this effort has always been left to the individual which has resulted in a great deal of waste of energy without the required increase in production being obtained. I would draw the attention of this House to the magnificent work which has been done by the Labour Units in Assam, a work, which I hope, one day will receive full recognition by the public of this State. These units, I am informed, are a compact and complete body with their own police and medical outfits, they move from place to place as required and undertake any works that are required of them. May I suggest Sir, that units of this kind be recruited under a Director of Food Production, who would be advised by the Agricultural Department and the Medical Department and an effort made on a large scale to open up large tracts for cultivation. By this means large areas could quickly be brought under cultivation and bigger schemes of Lift Irrigation could be undertaken, colonies under Government direction would be formed which would be of enormous benefit to the State, thus demonstrating to the smallholders of this State what can be achieved by a co-operative effort.

MR. K. KUNJU PANICKER : സർ, ഫിനാൻഷ്യൽ സിക്രട്ടറി അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന വിശദമായ ബഡ്ജറ്റിനെ സംബന്ധിച്ച്, അതിന്റെ വിശദീകരണകൊണ്ടും അതിന്റെ ലക്ഷ്യപര്യന്തരം നമുക്കു വളരെ സന്തോഷത്തിന് വകയുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടതെ നിവൃത്തിയില്ല. ഈ സ്റ്റേറ്റിന്റെ നാനാമുഖമായ അഭിവൃദ്ധിക്കായി അങ്ങ് ഇവിടെ ദിവാൻപദം സ്വീകരിച്ചപ്പോൾ മുതൽ പലവിധത്തിൽ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നു ജിതുകൊണ്ടു ഞങ്ങൾക്കെല്ലാവർക്കും ഒരുപോലെ സന്തോഷമുണ്ടെന്നു മാത്രമല്ല, ആ അഭിവൃദ്ധ്യനുവമായ കാര്യത്തിൽ മേൽനോട്ടം വഹിച്ച അങ്ങയോട് കടപ്പാടുമുണ്ട്. നാട്ടിന്റെ പൊതുക്ഷേമത്തിനുവേണ്ടി

[Mr. N. Kunju Panicker]

ധനപരമായ കടംതന്നെയുണ്ടായാലും ധൈര്യത്തോടുകൂടി മുന്നോട്ടിറങ്ങി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു അങ്ങ് സന്നദ്ധതയുള്ള ആളാണെന്ന് ഇവിടെ അങ്ങ് ദിവാനായിവന്ന കാലംമുതൽ നാളിതുവരെയുള്ള ബഡ്ജറ്റ് നോക്കിയാൽ അറിയാവുന്നതാണ്. ൧൧൧൩-ൽ ആണ് ആദ്യത്തെ ബഡ്ജറ്റ് തുടങ്ങുന്നത്. അന്നത്തെ വരവ് ൨൪൯ ലക്ഷം രൂപയും ചെലവ് ൨൭൧ ലക്ഷം രൂപയുമാണ്. വരവിനെക്കാൾ കൂടുതൽ ചെലവു വരുമെന്നറിയാമായിരുന്നിട്ടുപോലും രാജ്യക്ഷേമത്തിനുവേണ്ടി അത്തരത്തിലുള്ള ഒരു ബഡ്ജറ്റ് രൂപീകരിക്കുവാൻ അങ്ങ് മടി കാണിച്ചില്ല. ൧൧൧൪-ലെ കഥയും, ൧൧൧൫, ൧൧൧൬ ഈ കൊല്ലങ്ങളിലെ കഥയും മേൽപ്രകാരംതന്നെയാണ്; വരവിനെക്കാൾ കവിഞ്ഞ ചെലവായിരുന്നു ഉണ്ടായിരുന്നത്. ഈ കാലങ്ങളിൽ രാജ്യശ്രേയസിനു അതു നാപേക്ഷിതങ്ങളായ പള്ളിവാസൽ ഫൈഡ്രോഫുലക്ട്രിക് സ്കീം, സെറാമിക് ഫാക്ടറി, ഓൻസ്പോർട്ട് പദ്ധതി മുതലായ പലകാര്യങ്ങളും പദ്ധയാലോചനക്കും അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും, അവയെ വകവക്കാതെ മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുവരുകയും ഫലപ്രാപ്തിയിലെത്തിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിന്റെ ഫലമായും, യുദ്ധപരിതസ്ഥിതിയുടെ ഫലമായും ൧൧൧൭ മുതൽ ൧൧൧൯ വരെയുള്ള ബഡ്ജറ്റ് മിച്ചമുള്ള ബഡ്ജറ്റായിട്ടാണ് തീർന്നത്.

ഇത്രയും മുഖവുരയായി വച്ചുകൊണ്ടു ഈ നാട്ടിനെ അഭിമുഖീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ഭക്ഷ്യസാധനസംബന്ധമായ കാര്യങ്ങളിലുള്ള വിഷമസ്ഥിതികളെ അങ്ങയുടെ ശ്രദ്ധയിൽ സമർപ്പിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. തിരുവിതാംകൂറിലെ പ്രധാന ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങൾ നെല്ല്, അരി ഇവയാണ്. ഇവകളേസംബന്ധിച്ചുമാത്രം തവണെൻറ് ശക്തിയായ നിയന്ത്രണങ്ങളും ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. തിരുവിതാംകൂർ ജനങ്ങൾക്കു നെല്ല്, അരി, ഇവ കൂടാതെ ഭക്ഷണത്തിനു മരച്ചീനി, പയറു വസ്തുക്കൾ ഇങ്ങനെ അനേകം സാധനങ്ങൾകൂടി ഉണ്ട്. എന്നാൽ ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങളിൽ ഒന്നോ രണ്ടോ വിഭാഗത്തേ സംബന്ധിച്ചുമാത്രം ശക്തിയായ കൺട്രോൾ ഏർപ്പെടുത്തുകയും, ബാക്കിയുള്ളവയ്ക്ക് നിയന്ത്രണം ഇല്ലാത്തതായും ചെയ്താൽ നാട്ടിൽ കൺട്രോൾ ഇല്ലാത്ത സാധനങ്ങൾ ഉള്ളവർക്കു ധനസമൃദ്ധിയും മറ്റെല്ലാവർക്കു ധനമില്ലാഴികയും ഉണ്ടാകും; അതുകൊണ്ടു വലിയ കഴുപ്പങ്ങൾ ഉണ്ടാകും. നെല്ല്, നമ്മുടെ ആവശ്യത്തിനുമത്രം ഇവിടെ ഉണ്ടാകുന്നില്ല. അതി

നാൽ നെല്ലരി പുറമേനിന്നുകൂടി കൊണ്ടുവരണം. അതുകൊണ്ട് മരച്ചീനി മുതലായ എല്ലാ ഇതര ഭക്ഷണസാധനങ്ങളും വേണ്ടതുപോലെ റേഷൻ ചെയ്ത് എല്ലാ ജനങ്ങൾക്കും വേണ്ടിടത്തോളം ഭക്ഷ്യപദാർത്ഥങ്ങൾ ന്യായമായി നൽകണം. മാത്രമല്ല, ഇവിടെയുള്ള പ്രധാനപ്പെട്ട ഭക്ഷ്യ സാധനങ്ങൾക്കുപുറമെ, വസ്ത്രങ്ങൾ ചൊതുങ്ങുവശ്യത്തിനുള്ള ഇതരസാധനങ്ങൾ ഇവയ്ക്കും അതേവിധത്തിൽ റേഷനിങ്ങ് ഏല്പിക്കത്തക്കപക്ഷം, പ്രധാന ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങൾക്കുള്ള കൺട്രോൾകൊണ്ട് സാഹചര്യം ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. ഇന്നലെ അങ്ങ് പ്രസ്താവിച്ച ഒരു പ്രസ്താവനയിൽ കാണുന്നതു നാട്ടിലുള്ള സകല നെല്ലും ഗവണ്മെൻറു എടുക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നാണ്. അതായതു മുഴുവൻ നെല്ലും ഗവണ്മെൻറു എടുത്തു ജനങ്ങൾക്ക് വിതരിക്കുമെന്നാണ് ഒരു പ്രായമെന്നു തോന്നുന്നു. ഇതു ഏകദേശം ബോർഷിവിക് രാജ്യയിലെ സമ്പ്രദായം പോലെയാണ്. ഇവിടെ നെല്ലുമാത്രം ഗവണ്മെൻറു എടുത്തു വിതരണം ചെയ്യാൻ ആലോചിക്കുന്നു എന്നു ഇന്നലെ പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി. അങ്ങനെ ആലോചിക്കുമ്പോൾ അടുത്ത കൃഷിഎങ്ങനെ നടക്കും. കൃഷിക്കാരൻതന്നെ അടുത്ത കൃഷിചെയ്യുമോ? ചെയ്യാൻ സാധിക്കുമോ? കൂടാതെ അതിന് ആവശ്യമുള്ള വിത്തുകൂടി വളം ഇവ എങ്ങിനെ ഉണ്ടാകുമെന്നുള്ള കാര്യങ്ങൾകൂടി ഗാഢമായി ആലോചിക്കണം. ഇപ്രകാരം നാനാമുഖങ്ങളായ സംഗതികളെ സംബന്ധിച്ച് ഒരു സ്കീം ഉണ്ടാകത്തക്കപക്ഷം അടുത്തതവണ കൃഷിതന്നെ ഉണ്ടാകുമോ എന്ന് സംശയിക്കുന്നു. കഴിഞ്ഞ മേടമാസം മുതൽ അകാലവൃഷ്ടി അനസ്യുതമായി ഉണ്ടായതു നിമിത്തം കൃഷി മോശപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. ചിക്കപ്പു, കുന്നിപ്പു ഈ കൃഷികൾ പാടേ നശിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഏററവും ഐശ്വര്യമുണ്ടായിരുന്നൊണ്ടാട്ടുകരനിലങ്ങളിൽ പലും കവടയും കിളിത്തൂ നില്ക്കുകയാണ്. മുമ്പ് ഒരു പാട്ടു ചാണകത്തിന് ഒരു ചക്രമായിരുന്നത് ഇപ്പോൾ മൂന്നരചക്രം മുതൽ അഞ്ചുചക്രം വരെ വിലയായിരിക്കുന്നു. കുമ്മായത്തിനും വില വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. കർഷകൻറെ പ്രധാനധനാഗമമാർഗ്ഗമായ നെല്ല് ഗവണ്മെൻറു എടുക്കുകയാണെങ്കിൽ നാട്ടിലുണ്ടാകുന്ന കഴപ്പമെന്താണെന്ന് മനോധർമ്മത്തോടുകൂടി ആലോചിച്ചാൽ മനസ്സിലാകും. ഒന്നോരണ്ടോ സാധനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുമാത്രം നിയന്ത്രണം ഏർപ്പെടുത്തുന്നത് എപ്പോഴും അപകട സമ്പൂർണ്ണമാണ്. നാനാമുഖങ്ങളായ ആവശ്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചും ഗവണ്മെൻറു പുണ്ണമായ ഒരു സ്കീം തയ്യാറാക്കി പ്രവർത്തി

[Mr. K. Kunju Panicker]

കാത്തപക്ഷം നാട്ടിൽ വലിയ കഴപ്പങ്ങൾ ഉണ്ടാകും. നെല്ല് അരി ഇവയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ മാത്രം ഗവണ്മെന്റിന്റെ ശ്രദ്ധ പതിയുകയും, അത് നടപ്പിൽ വരികയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ചില പട്ടണങ്ങളിലും സർക്കാർ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കും ഏതാണ്ട് ഒരു വിതരണം നടക്കുന്നുണ്ട്. നാട്ടിൻപുറങ്ങളിൽ ഒരു മാസത്തിൽ ഇടങ്ങളിനെല്ലു് ഒരു വ്യക്തിക്ക് കിട്ടുന്നു. രണ്ടുനാഴി പതിനാലുദിവസത്തിലൊരിക്കലാണ് കിട്ടുന്നത്. അതിൽതന്നെ അളവിൽ കുറയുകയും കുറെ പതിക്കുകയും ചെയ്യും. ഇതുകൊണ്ട് മനുഷ്യന് ജീവിക്കാൻ സാധിക്കുമോ! ഇങ്ങനെ സാധ്യക്കൂലായ ആളുകൾക്ക് മതിയായ ആഹാരസാധനങ്ങൾ കിട്ടാതെ വരുമ്പോൾ, അവൻ കയ്യടക്കിപ്പറ്റുന്ന സകല ഭക്ഷിച്ചസാധനങ്ങൾക്കുടി തിന്നുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഫർട്ടിൽ മുതലായ രോഗം ഉണ്ടാകുന്നു. ഭക്ഷണസാധനങ്ങളുടെ വൈകല്യം കൊണ്ടാണ് ഇപ്രകാരം ഉണ്ടാകുന്നത്. മനുഷ്യന് ആവശ്യം ഉള്ള ഭക്ഷണം കൊടുത്തു് ഭക്ഷിച്ചുപോയ്ക്കൊടുക്കണം പരിതസ്ഥിതിയിൽനിന്നു അവനെ സംരക്ഷിക്കുക എന്ന ചുമതലയും ഈ സങ്കടകാലത്തു ഗവണ്മെന്റ് ഏറ്റെടുക്കാതെ നിവാഹമില്ല. അതു് എത്രയും വേഗത്തിൽ ഗവണ്മെന്റ് ചെയ്യേണ്ടതാണ്. അല്ലാത്തപക്ഷം ജനങ്ങൾ എല്ലാം ചത്തു ഒട്ടക്കിപ്പോകും. അങ്ങിനെയുള്ള ഒരു പരിതസ്ഥിതിയാണ് നമ്മെ ഇന്നു അഭിമുഖീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈ പ്രധാനമായ സംഗതിയിൽ രാജ്യത്തെമുഴുവൻ ഒരു കടുംബമായി കരുതി അതിന്റെ കാരണവനായി അങ്ങ് നിന്നു പ്രവർത്തിക്കണം. അങ്ങനെ പ്രവർത്തിക്കുന്നതായാൽ ഇൻഫ്ലുവൻസ മറ്റും ഉണ്ടാകുകയില്ല. ജനങ്ങൾക്കു ആവശ്യമുള്ള ഭക്ഷണസാധനം എല്ലാം ഗവണ്മെന്റ് നിയന്ത്രണത്തിൽ വരുമ്പോൾ സാധനങ്ങൾ വിറ്റു വർദ്ധിക്കുന്ന പണം വർദ്ധിക്കുകയില്ല.

ഇനി എനിക്ക് പ്രത്യേകം ചില ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റുകളുടെ നടപടികളെ സംബന്ധിച്ചു രണ്ടുവാക്കു പറയുവാനുണ്ട്. ഫിഷറിഡിപ്പാർട്ടുമെന്റ് യൂണിവേഴ്സിറ്റിയുടെ കീഴിൽ വച്ചതിന്റെ ഫലമായിട്ട് അവിടെ ശരിയായ ഭരണം പ്രല്ലാതായിരിക്കുകയാണ്. വേമ്പനാട്ടുകായലിൽ കക്കാവുവസായം ഒരു വലിയ മൊണോപ്പൊളി വ്യവസായമായിട്ടാണ് ഇന്നു നടക്കുന്നത്. രണ്ടു പരസ്പരസഹായസംഘങ്ങളും ടെട്ടുപാസു വാങ്ങിയ ഏജൻസികളും കൂടിയോജിച്ചാണ് ആ വ്യവസായം നടത്തുന്നത്. മുമ്പു ൧൦൪ പരെ അതിന്റെ മൊണോപ്പൊളി രൊൾക്കു കൊടുത്തിരുന്നു. അന്നു ഒരുപാട്ടു കക്കായ്ക്കു് ഒരു വിലയായിരുന്നു. ആ

വിലനിരക്കു കൂടുതൽ എന്നു പറഞ്ഞാൽ മോണാപ്പൊളി നിറുത്തിയത്. ഇപ്പോൾ വേമ്പനാട്ടു ലയിംഷെൽകമ്പനി പർസ്പരസഹായസംഘം വിലയ്ക്കു വാങ്ങി, ഈ വ്യവസായം വീണ്ടും മോണാപ്പൊളിയായി നടത്തുന്നു. ഇപ്പോൾ രണ്ടു വിലയ്ക്കാണ് കക്കാ വിൽക്കുന്നത്. കക്കാ രൂ 0-0, 00-00 പേരെക്കൊണ്ടുമാത്രം ഇന്നുവാരിക്കുന്നതിനാൽ കക്കാകിട്ടുന്നില്ല. ഈ വ്യവസായം ഗവണ്മെൻറ് നേരിട്ട് നടത്തണമെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യത്തിന് വേമ്പനാട്ടുകായൽ കക്കാ ഒരു പൊതുസ്വത്താണ്. ഈ കായ്ക്കത്തിൽ ഗവണ്മെൻറ് നേരിട്ടു ചുമതല ഏറ്റെടുക്കണം. ഇതു നടത്താൻ ഒരു ചെറിയ മൂലധനം മതി.

എനിക്കു അടുത്തതായി കൃഷിഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിനെ സംബന്ധിച്ചാണ് പറയുവാനുള്ളത്. സാമാന്യനിലയിൽ നാട്ടിൽ ഈ ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറുകൊണ്ടു ഒരു ഇണവും ഇല്ല. കമ്പോസിറ്റു വളം ഈ ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിൽനിന്നും കൃഷിക്കു സഹായമായി കൊടുക്കുമെന്നു പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ആ ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിനെക്കൊണ്ടു ആവിധം സഹായവും ഉണ്ടാകുന്നില്ല. ഒരുപാട്ടു ചാണകത്തിനും ഒരുപാട്ടു ചുരത്തിനും ഒരുപാട്ടു കുമ്മായത്തിനും നാലരചക്രം 10 ചക്രം വിലയായിരിക്കുമ്പോൾ, കമ്പോസിറ്റു വളം ഈ ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിൽനിന്നും കൊടുക്കുന്നതായാൽ അതു വളരെ ഉപകാരപ്രദമായിരിക്കുമായിരുന്നു. ഈ ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറു ഒരു അലങ്കാരത്തിനുമാത്രം വച്ചുകൊണ്ടുരിക്കാതെ പൊതുജനങ്ങൾക്കു പ്രയോജനമുള്ള വിധത്തിൽ ഇങ്ങനെ നിയന്ത്രിക്കണമെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം.

എനിക്കു അടുത്തതായി ബോധിപ്പിക്കുവാനുള്ളതു പബ്ലിക് സർവ്വീസിനെ സംബന്ധിച്ചാണ്. നെല്ലെടുപ്പു സംബന്ധിച്ചു ധാരാളം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ നിയമിച്ചിട്ടുണ്ട് ഈ നിയമനം സർവ്വീസു നിബന്ധനയനുസരിച്ചല്ല നടത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. പബ്ലിക് സർവ്വീസുകമ്മീഷണറുടെ വ്യവസ്ഥപോലെ ഈ നാട്ടിലെ എല്ലാ നിയമനങ്ങളും നടത്തുകയും അങ്ങനെ ചെയ്യുന്ന നിയമനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച ആണ്ടുതോറും, എത്ര എത്ര ആളുകളെ നിയമിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു ഒരു ജാതി തിരിച്ചുള്ള പട്ടിക പബ്ലിക്സെക്രട്ടറിയുടെ ചെയ്യുന്നപക്ഷം, ഈ സ്കെയിൽ തന്നെ ഉണ്ടാകുന്ന അനേകം ചോദ്യങ്ങൾ ഒഴിവാക്കാമെന്നുള്ളതിന്നു പുറമേ തെറ്റിദ്ധാരണ ജനങ്ങൾക്ക് ഇല്ലാതാകുകയും ചെയ്യും. പബ്ലിക് സർവ്വീസുനിയമനത്തിൽ ജാതിക്കുതുന്വണ്ണധികാരികൾ കാണിക്കുന്നു എന്നു പരാതിതന്നെ അസ്സമിക്കും.

MR. KOTTALIL P. ABRAHAM : Sir, on a comparison of the present budget with the budgets of previous years, I am obliged to say that the budget-figures disclose a policy of administration that is continuous as well as progressive. I am thankful to the Financial Secretary for his short but plain speech, and I also take a lesson from him. Let me congratulate the Dewan-President on the achievement of his ambition to have the revenues of the State raised to over Rs. 3 crores from what it was over seven years ago when he became the head of the administration.

Sir, this morning a reference was made to the Periyar dam. I asked the Chief Engineer whether it was not an annual occurrence causing very serious damage and trouble to the river-side dwellers. The answer was that it was not, at any rate, it was not brought to the notice of Government annually. To my knowledge it is a real fact of annual occurrence. Every year either during Mithunam or Karkadagom, there is a flood on account of the rains, and then the sluices in the dam are also opened. With the opening of the sluices, the area on the sides of the river gets abnormally flooded. This year the water suddenly rose up to a height of four feet above the normal level, and it caused serious havoc and inconvenience to the residents on both sides of the river, especially in Parur. I would here submit that thanks to the immediate and ready response by the Chief Secretary to Government, the distress of the people in Parur was, to their temporary satisfaction, much relieved. But this is a matter of annual occurrence, as I said before. Two years back when you visited Parur, this fact was brought to your notice and a request was made to see whether any means could be found out for stopping this annual nuisance. This morning it was stated that it was the defect of some rules somewhere. If that be so, I would request, on behalf of the dwellers on the sides of the River Periyar, that some remedy should be found out soon.

PRESIDENT : The question has been taken up by the Madras Government.

MR. KOTTALIL P. ABRAHAM : The people of the locality will be highly thankful to this Government on this account. I now turn to the budget. The present problem which compels our serious attention is the Food Supply in the State. I do not wish to repeat what has already been said by several of my friends. I only adopt the view taken by the honourable member Mr. Sivathanu Pillai in regard to the methods of collection and distribution of our local paddy.

As regards the new proposals in the budget for additional taxation, I respectfully follow the view expressed by the honourable member Mr. S. Krishna Aiyar. The argument adduced by the Financial Secretary for levying income-tax on the agricultural income does not appeal to me. It may be necessary on account of the policy to be adopted by this Government, to keep in line with the policy of the Central Government. Of course that is no argument on merits. It is, by itself, a matter of policy or expediency. Even if it is necessary to adopt such a policy, my request is to exempt paddy cultivators

if possible from the list. It may be, Sir, that people whose income is below Rs. 5,000 do not come in the list, and therefore the poor ryots and cultivators are exempted. It is all true. But it may be expedient apart from all other considerations, for this Government to appease the paddy cultivators here at least by exempting them from an apprehension of special taxation especially when it is admitted by Government that such taxation is not at all necessary for immediate revenue purposes. The paddy cultivators are feeling some sort of grievance that in every way they should be put under trouble. They are not given the freedom of using their own paddy, they are not given the full measure of the quota which they think they deserve, and they do not get the adequate price for their paddy, in comparison with the prices they have to give for articles of daily use which they require to buy. If Government are pleased to exempt these paddy cultivators that will be a sort of relief, at least a supposed form of relief.

SADASYATILAKA T. K. VELU PILLAI: I wish to put a question. May I know from the member how many paddy cultivators are there in the taluks comprised within his constituency who have got paddy worth more than Rs. 5,000 per year?

MR. KOTTALIL P. ABRAHAM: I am sorry I have not made a calculation and I have not got any statistics prepared.

The next subject which I want to bring to the notice of this House is the allotment made in regard to the P. W. D. which is about Rs. 29 lakhs. Reading the budget I was able to understand that Rs. 8 lakhs within this Rs. 29 lakhs were some nominal adjustments on account of transfer from one department to another. If that be the case the allotment for this particular department is very, very small and considering the importance of this department, it is very inadequate.

As regards the increasing of the prices of Anchal cards and covers, my submission is that it is a matter which could be conveniently delayed for some time.

MR. K. DOMINIC JOSEPH: Sir, it is often stated that sweet are the uses of adversity. If that is true, with equal force it can be stated that 'beneficent are the uses of war with a big proviso, that one is situated far from the danger of incendiaries. It will be admitted on all hands that the surplus of 38.33 lakhs for the year 1117, the surplus of 80.84 lakhs for the year 1118 and the anticipated surplus of 57.75 for the year 1119, are the resultants of the adventitious and abnormal conditions created by the present war. That the war condition had a similar effect upon the revenues of other States, as well will be apparent from a comparison with Mysore and Cochin. It is seen from an examination of the Mysore budget that the estimated income for the current year has risen from Rs. 474.55 lakhs to Rs. 568.48 lakhs thus showing an actual increase of Rs. 113.93 lakhs on the side of revenue.

PRESIDENT: But you will also find on scrutiny, that Rs. 102 lakhs of that, are a kind of windfall on account of the revenue from Kolar Gold Mines.

MR. K. DOMINIC JOSEPH: Yes, Sir. The position with regard to Cochin is not different too. The estimated surplus of Rs. 4.5 lakhs for the current year has actually turned out to be Rs. 18.75 lakhs. These figures are stated so that we may not overlook the distinction between the income on account of abnormal conditions and normal income. It is gratifying to note that the Financial Secretary has been fully alive to this distinction.

Another blessing which has been brought about by the war, I find in the allotment of Rs. 6.6 lakhs for coastal transport, a measure fraught with immense possibilities for the good of the country, both commercial and industrial. Sir, if this is going to be the small beginning of a revival of the seafaring traditions of ancient Travancore, it is a thing which Travancoreans should welcome. Similarly if it is going to be small beginnings which will be the foundation for a Travancore merchant fleet, then also it is a thing which is doubly welcome. History tells that three ships were built at State expense for the first time during the administration of that far-sighted statesman, Raja Kesava Das. The next attempt in the direction has been made during the present administration. I hope that this attempt at the development of shipping will give free play and free scope to Travancore and its resources.

But the War has not been an unmixed blessing to us. It has brought in its train, famine and pestilence. Perhaps the Public Health Director may not agree, that the prevalence of cholera has been helped by the famish condition of the people. But it has to be admitted that the fatality on account of these epidemics has been accentuated by the low resistance power of the people on account of starvation and under-feeding. Malaria also has been inflicting havoc. In this connection I may invite the attention of Government to the recent Press Note issued by the Government of Madras announcing certain concessions and encouragements to would-be Cinchona cultivators. This is worthy of imitation by the Travancore Government.

The food situation has reached a critical stage. No money has been stinted by the Government and no effort has been spared by the Government to get at whatever food supplies, from whatever province in India. If the attempt has not been wholly successful the blame has to be thrown elsewhere. It is due to factors beyond our control. But I honestly doubt whether in the pressure of preoccupations to get at supplies from elsewhere to grant immediate relief, sufficient thought and attention has been devoted to formulate and work out an efficient and effective scheme to produce as much food as possible in this country. I am not oblivious of the scheme published by the Government to throw out on lease 34,000 acres to grow more food stuffs. That scheme has certain obvious shortcomings. First, 15,000 acres of the above lands ear-marked, were grass lands in the High Ranges unfit for paddy cultivation. Secondly, the terms of the lease contained harassing and impracticable conditions. Thirdly, the scheme itself was belated, so as

to make use of the lands for hill paddy cultivation in last Medom. The result was that out of the 34 thousand acres ear-marked, only 6000 acres were leased. I suggest that these defects should be set right and sufficient suitable areas should be made available for cultivation in good time for the next cultivation. The conservancy and integrity of the Forests are good things, in normal times. But at present we are confronted with a life and death question. Forests are not more precious than human lives. I do not plead for a permanent disafforestation. These forests will again become forests after a few years. I suggest that out of the 16 lakhs of acres of forests, a minimum of hundred thousand acres of suitable forest areas should be made available for the next hill paddy cultivation. There is more or less a parallel road to the east of the M. C. Road running from North Travancore to South Travancore which passes through roughly Thodupuzha, Maenachil, Manimala, Ranni, Konni, Pathanapuram, Anchal, Kulathupuzha, Nedumangad and other places. In between these two roads there are various small reserve forests which are surrounded on most sides by human habitations abutting into inhabited areas. These reserves like the Valiakavu Reserve, the Alapra Reserve and the Kodumon Reserve can be conveniently given for cultivation. Such a scheme will go a great way in easing the food situation.

Under the Grow More Food Scheme an extent of 171281 acres of land has been granted for cultivation in Mysore as stated by the Mysore Dewan in his speech before the Assembly there. A recent announcement stated that the Orissa Government has set apart 9 lakhs of rupees for the Grow More Food campaign. I urge that the Grow More Food campaign should be intensified, that the campaign should be brought under a unified command and that adequate munition should be supplied by making a generous allotment of funds and providing for propaganda.

Of the big surplus that is expected next year (57.75 lakhs) 9 lakhs is set apart for the Revenue Reserve Fund and the rest for the Post War Reconstruction Fund. I wish it could have been made possible to find funds also for some urgent and crying needs of the present. I would only mention two cases. The lot of the grant school teacher is notoriously pathetic even in normal times. His contribution to the spread of education in the State and his contribution for acquiring the first place for Travancore in the matter of literacy should have been generously recognised by giving a dearness allowance. In the sister State of Cochin, this year's Budget provides for a dearness allowance to the grant school teacher. This House will be at one with the Government in all the measures taken to see that the payments made to the grant school teacher reach his hands.

Another matter which the Government should have addressed itself is the tackling of the Beggar problem. In the town of Kottayam the Beggar nuisance has become a veritable menace largely after the migration of hundreds of people from Shertalai and other places. They refuse to return to their villages even after conditions have improved there. Somehow an impression has gained ground that Kottayam has

[Mr. K. Dominic Joseph.]

tackled the beggar problem. It is far from truth. It will not be an overstatement when I say that beggars in their hundreds actually live in the streets of Kottayam, beggars are born in the streets and beggars die in the streets. Either the beggars must be compelled to return to their own places or they must be segregated in the outskirts of the town in suitable centres. Not only in the name of humanity but also in the name of Public Health, the tackling of this problem is urgently called for as an All-Travancore question.

Finally, a word about the new taxation proposals. The necessity and the propriety of new taxes when we have an unprecedented high surplus, will be gravely doubted. If the money were required and spent for the crying needs of the present, one could have appreciated it. To lay hands on agriculture for the new taxes is not equitable. It is already paying land tax. It is paying export duty. Now it is called upon to pay income tax. That is triple taxation. Agriculture is made the target for simultaneous taxation of all kinds. Its effect upon agricultural progress has to be seriously considered. I welcome the pronouncement from the Chair that a committee representing all interests, of officials and non-officials is to be appointed to formulate a simple but comprehensive and equitable scheme of taxation, adaptable to the whole State. Agriculture will not and do not shirk to pay its fair share of taxation. But the incidence of taxation should be equitable.

MR. P. SIVARAMA PILLAI: Sir, I am glad to note that the Financial Secretary has been successful in presenting the financial position of the State in a short but lucid speech. The revised figures for 1943 show that the revenue would be Rs. 375.41 lakhs and the expenditure during the same period is 294.57 lakhs, thus resulting in a record surplus of Rs. 80.84 lakhs. I do not know whether I should congratulate the Financial Secretary or the present international situation for this unprecedented rise in our revenues. It is all the more gratifying to see that it is proposed to credit this surplus to the Post-War Reconstruction Fund. Since the conditions after the war are bound to be uncertain, and it is very probable that we will have to face unthought of circumstances, both economically and socially, it is essential that we must look to the future with a telescopic vision. It is true that now we may have to spend all the amounts that are at our disposal. But I am one of those who believe that after the war, the situation will be much worse than at present. To day it is a question of semi-starvation; it will become a question of full starvation after the war. Therefore it should be our endeavour to set apart funds for the purpose of reconstruction after the war.

From the items of increase in revenue we find that it is more or less due to war conditions; so I do not know how far we are justified in basing our estimates for the next year on the extraordinary circumstances and conditions prevailing now. I wish fervently that the Financial Secretary would realise his expectations during the next year.

The revenues for 1119 is estimated at Rs. 385.54 lakhs which is really a conservative estimate under the present extraordinary conditions. The expenditure for 1119 is expected to go up to Rs. 327.79 lakhs which is in excess of the revised estimates for the current year by Rs. 33.22 lakhs. This phenomenal increase on the expenditure side has to be explained. Though the Financial Secretary has tried to give certain explanations they are not very convincing. I admit that under the present circumstances, expenditure is bound to be on the increase. But should it not bear some reasonable proportion to the increase in revenue. When we are trying to create a Post-War Reconstruction Fund, it is highly necessary to scrutinise every item of expenditure. There is an army of Assistants and such other appointments in various departments, whose utility for an efficient administration is questionable.

At any rate I am glad to find that certain very useful and necessary items have been included namely investigating the possibilities of the manufacture of hand made paper, opening of new hospitals and such other items. But more funds should have been allotted to the P. W. D. for the construction of new roads in different parts of the State. The Financial Secretary himself admits that Rs. 4 lakhs which is the additional amount provided for the next year is due to rise in the price of materials and labour etc.

Of the new proposals, the one which is of far reaching importance is the proposal to levy a tax on the agricultural incomes. There is very little scope for our Land Revenue to grow any more than at present. In 1113, during the course of my speech I observed that we shall have to find some means or other by which our revenue can also expand in proportion to our expenditure and that we must explore other sources of revenue. I am glad to find that the Government has come forward with this courageous proposal to tax agricultural incomes. It is bound to be a controversial matter. Not only there is nothing wrong either in principle or in effect, but this is exactly the time when these big land owners and agriculturists who are earning large incomes from the land, should be asked to pay more. This is the least opportune moment to go into the question of resurvey and resettlement and so the best way is to levy a tax on the agricultural incomes. I may even go a step further and ask why not abolish the land tax altogether and levy a reasonable tax on all agricultural incomes. In this connection, I would urge on the attention of Government to study the whole question of taxation in the State and reorganise the whole scheme of taxation. Even though imposition of tax on agricultural incomes may not be found elsewhere, why not experiment it here. I was glad to hear from Mr. Janardana Pillai that such a system of taxation is prevalent in Ceylon. Therefore why not that be tried here and now.

MR. DOMINIC JOSEPH: May I know whether there is a land tax in Ceylon?

MR. P. SIVARAMA PILLAI: But, there is export duty. It is rather heartening to hear that the Rubber Factory, the State Transport and even the Railways have begun to yield substantial incomes to the

[Mr. P. Sivarama Pillai.]

State. What about the Ceramic Factory? During the last five or six years I have been repeatedly saying that the Ceramic Factory would never prove a success, under the management of Mr. Doger Singh, who has fortunately left us for good. Though it is too late, I am glad that the Government have realised it, and have acquired the services of a new expert, who I am told has got the necessary qualifications and experience. Let us hope that he will be able to tell us a totally different story from what we used to hear during the last two or three years. It was a relief to many of us when you referred to the reorganisation of our educational system. We had the experience of certain educational Enquiry Committees. But nothing tangible has come out of those enquiries. We hope that with your valuable guidance, and the experience of our able Pro-Vice Chancellor and the Director of Public Instruction who are two of the foremost educationists of South India we will be able to do something practical and useful in this respect. We are really in need of new outlook on education and a bold departure from the present system. I hope that this will prove an accomplished fact very soon.

MR. M. K. MACKAR PILLAI (*Kunnathnad cum Parur*): സർ, ഞാൻ ഫിനാൻഷ്യൽ സെക്രട്ടറിയെ ചെറുതായി അനുമാദിക്കുന്നു. അതു എന്തിനാണെന്നുവെച്ചാൽ കൃഷിക്കാരുടെ മേൽകൂടി ഇങ്കുടാക്സ് ചുമത്തിയതുകൊണ്ടാണ്. കച്ചവടക്കാരുടേയും വ്യവസായികളുടേയും മേൽ ചുമത്തുന്നതുപോലെ നികുതി കൃഷിക്കാരുടെമേലും ചുമത്താത്തതുകൊണ്ടാണ് ചെറുതായി മാത്രം അനുമാദിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞത്. കച്ചവടക്കാരുടേയും വ്യവസായികളുടേയും മേൽ ചുമത്തിയതുപോലെ കൃഷിക്കാരുടെ മേലും ചുമത്തിയിരുന്നു എങ്കിൽ ഞാൻ ഫിനാൻഷ്യൽ സെക്രട്ടറിയെ ധാരാളം അനുമാദിക്കുമായിരുന്നു. ഗവണ്മെൻറ് ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയാണ്. ജനങ്ങളുടെ സമാധാനവും ക്ഷേമാഭിവൃദ്ധിയും നോക്കുകയാണ്. ഗവണ്മെൻറിന്റെ ചുമതല. ജനങ്ങളുടെ സമാധാനപരിപാലനത്തിനും മറ്റുമായി ഗവണ്മെൻറ് വേണ്ടതു ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഇതിലേക്ക് പലവിധത്തിലുള്ള പണച്ചെലവും ഉണ്ട്. ഇതിനുവേണ്ടിയാണ് ഗവണ്മെൻറ് കരം ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ സമ്പന്നന്മാരും സമ്പന്നമല്ലാത്തവരും ധാരാളമുണ്ട്. ധാരാളം പണം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളവരും ഉണ്ട്. ഇവരിൽ ഭൂസ്വത്തുടമസ്ഥന്മാർ, കച്ചവടക്കാർ, വ്യവസായികൾ ഈ മൂന്നു കൂട്ടരാണ് കൂടുതൽ സമ്പാദിക്കുന്നത്. വ്യവസായികൾക്കും കച്ചവടക്കാർക്കും കൃഷിക്കാരെപ്പോലെ ആദായം കിട്ടുന്നുണ്ട്. കൃഷിക്കാർ മൂന്നുതരം കരം കൊടുക്കുന്നവരാണ് എന്നു അവർ പറയുന്നു. അതുപോലെ കച്ചവടക്കാർക്കും പലതരത്തിൽ ചെലവുകൾ ഉണ്ട്. കൃ

ഷിക്കാരന്റെയും അറ്റ ആദായം ചെലവുകൾ എല്ലാം കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണ്. കച്ചവടക്കാരനാകട്ടെ ൨ ൦ ൦ ൦ രൂപ വരുവുണ്ടെങ്കിൽ ടാക്സ് കൊടുക്കണം. അവർക്ക് ൫ ൦ ൦ ൦ രൂപയ്ക്കു മന്ദര കാശ് നികുതി കൊടുക്കണം. പക്ഷെ കൃഷിക്കാരായ ഭൂസ്വത്തുടമസ്ഥന്മാർക്കു അയ്യായിരം രൂപ ആദായമുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രം വ്യ. കാശ് വാതം കൊടുത്താൽ മതി. ഗവണ്മെൻറ് ഇത്ര ദയാപൂർവ്വം ഇവരോടു് പെരുമാറാനുള്ള കാരണം എന്താണെന്നു ഞാൻ ആലോചിച്ചപ്പോൾ ഇവിടെയുള്ള ബഹുമാനപ്പെട്ട മെമ്പറന്മാരിൽ അധികഭാഗവും ഭൂസ്വത്തുടമസ്ഥന്മാരും അവരെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നവരുമാണെന്നു മനസ്സിലായി. പക്ഷെ ഗവണ്മെൻറിനു ഭൂസ്വത്തുടമസ്ഥന്മാരെന്നോ വ്യവസായികളെന്നോ കച്ചവടക്കാരെന്നോ ഒരു വ്യത്യാസം ഉണ്ടാകാൻ പാടില്ല. അഞ്ചുലക്ഷവും പത്തുലക്ഷവും രൂപാ ആദായംകിട്ടുന്ന കൃഷിക്കാരുണ്ടു്. ഒരു കച്ചവടക്കാരനുമുണ്ടു് രഖക്കുറുപയിൽ കൂടുതൽ ആദായമുണ്ടെങ്കിൽ അവൻ കൂടുതലുള്ള ഒരു രൂപയ്ക്കു ൨൪ കാലേ അരയ്ക്കാൽ ചക്രം കൊടുക്കണം. ആ രീതിയിലുള്ള കൃഷിക്കാരന് മുൻപകൂടം വാതം കൊടുത്താൽ മതി. ഇതു അനീതിയാണു്. മി. ജോസഫ് പറഞ്ഞപ്രകാരം ടാക്സിനെപ്പറ്റി ഒരു കമ്മറ്റി കൂടി നിശ്ചയിക്കാൻ പ്രസിഡൻറവർക്കു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അപ്രകാരം കമ്മറ്റി കൂടുമ്പോൾ ഈ അസമത്വം കൂടി പരിഹരിച്ചാൽ കൊള്ളാം. പക്ഷെ കൃഷിക്കാർ പറയുമായിരിക്കാം കച്ചവടക്കാരും വ്യവസായികളുമാണു്. കൂടുതൽ പണം സമ്പാദിക്കുന്നതെന്നു്. അതു ശരിയല്ല. ഇവരുടെ എല്ലാം ആദായം രൂപാ ചക്രം കാശാണു്. ഞാൻ വസ്തുതാമന്ദനല്ലാത്തതുകൊണ്ടല്ല ഇപ്രകാരം പറയുന്നതു്. ഞാൻ ൫ ൦ ൦ ഏക്കറിൽ കൂടുതൽ ഭൂമി സമ്പാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഒന്നാമതായി പരമാത്മബുദ്ധിയും ന്യായബോധവും വേണം. അതാണു് സുഖജീവിതത്തിനും പുരോഗതിക്കുമുള്ള മാറ്റം. കൃഷിയിൽനിന്നും കച്ചവടത്തേക്കാൾ കൂടുതൽ ആദായം ഉണ്ടാക്കാം. കച്ചവടംകൊണ്ടും ധാരാളം ആദായം കിട്ടും. ഇവിടെയുള്ള ആളുകളിൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ ആദായനികുതി കൊടുക്കുന്നവരിൽ ഒന്നു ഞാനായിരിക്കുമെന്നു എനിക്ക് പറയുവാൻ കഴിയും. മി. തയ്യത്തുക്കുഞ്ഞിത്തൊമ്മനെപ്പോലെയുള്ളവരും അപ്രകാരം തന്നെ ആയിരിക്കാം. അവരും അപ്രകാരം നികുതി കൊടുക്കണം.

ഇനി മെഡിക്കൽ ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിനെപ്പറ്റി എനിക്ക് കുറെ പറയുവാനുണ്ടു്. ആസ്പത്രിയിൽ മരുന്നിനു ചെന്നാൽ അവിടെയുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ മരുന്നു ഇല്ലെന്നു പറയുന്നു. ഇപ്പോൾ വരുത്തുന്ന മരുന്നു ആവശ്യത്തിനു മതിയാകുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് ധാരാളം മരുന്നുവാ

[Mr. M. K. Mackar Pillai.]

ജി ആശുപത്രികൾക്കു കൊടുക്കണം. നമുക്ക് ഇപ്പോൾ വരവ് ധാരാളം ഉണ്ട്. അതിൽ അഞ്ചോ പത്തോ ലക്ഷം രൂപ കൂടി മരുന്നുവാങ്ങാൻ കൊടുക്കണം. ഇപ്പോൾ മരുന്നിനു മൂന്നു ചക്രം വീതം വില കൊടുക്കുന്ന ഒരേർപ്പാടുണ്ടല്ലോ. മൂന്നു ചക്രം വാങ്ങുകയെന്നത് ജനങ്ങൾക്ക് പേമെൻറ് ചെയ്യാനുള്ള സ്വഭാവം ഉണ്ടാക്കുകയാണെന്നു പറയുന്നുണ്ടല്ലോ. മാസം ൫൦ രൂപയായി കുറവായി വരവുള്ളവർ മരുന്നിനു വില കൊടുക്കണ്ടാ എന്നുണ്ട്. തന്മൂലം നണപറയാനുള്ള ഒരവസരംകൂടി ജനങ്ങൾക്കു ലഭിക്കുന്നു. ആശുപത്രികളിൽ മറുവിധത്തിൽ തെളിവെടുപ്പും മറ്റും ഇല്ലല്ലോ. ക്രാസ് എക്സാമിനേഷൻ അവിടെയില്ല. അതുകൊണ്ട് പണക്കാരോടു മാത്രമായാലും മൂന്നു ചക്രം വാങ്ങിക്കുന്നതു ശരിയല്ല. അവരാണ്ല്ലോ അധികം നികുതി കൊടുക്കുന്നത്. അതിനുവേണ്ടി ഗവണ്മെൻറ് പത്തോ പതിനൊന്നോ ലക്ഷം രൂപ ചെലവാക്കിയാലും തരക്കേടില്ല. മൂന്നു ചക്രം വച്ച് വാങ്ങിക്കാത്തതുകൊണ്ട് ഗവണ്മെൻറിന് പതിനായിരം രൂപ നഷ്ടമുണ്ടായെന്നു വന്നേക്കാം. അതു സാരമില്ല.

MR. P. SIVARAMA PILLAI : ഗവണ്മെൻറിനു നഷ്ടംവരുന്ന പതിനായിരം രൂപ ബഹുമാനപ്പെട്ട മെമ്പർ കൊടുക്കുന്നതിനു തയ്യാറാണോ?

MR. M. K. MACKAR PILLAI : ഗവണ്മെൻറു നഷ്ടപ്പെടണമെന്നു ഞാൻ പറയുന്നില്ല. വേണമെങ്കിൽ കൂടുതൽ നികുതി ചുമത്താമല്ലോ. സാധാരണയായി മരുന്നു വിലവാങ്ങുന്നതും മറ്റും കമ്പൗണ്ടർമാരാണ്. ഒരു രൂപയും കൊണ്ടുചെന്നാൽ ഖാക്കിയില്ല എന്ന് പറയും. അതുകൊണ്ട് ഈ ചാഷമസന്ധിയിൽ ഈ ഏർപ്പാട് നിറുത്തണമെന്നാണ് ഞാൻ പറയുന്നത്. ഇത് എന്റെ നിർബന്ധപൂർവമായ ഒരപേക്ഷയാണ്.

പെരിയാറണയെപ്പറ്റി മദ്രാസ് ഗവണ്മെൻറുമായി എഴുത്തുകത്തുകൾ നടത്തുന്നു എന്നു പറഞ്ഞല്ലോ. പാണ്ടിയിലെ കൃഷിക്കർവേണ്ടിയാണ് അണ കെട്ടിയിരിക്കുന്നത്. അവർക്ക് വേണ്ടാത്തപ്പോൾ മാത്രമാണ് വെള്ളം ഇങ്ങോട്ട് അയച്ചു നമ്മുടെ കൃഷിയെ നശിപ്പിക്കുന്നത്. ഇത് അശേഷം അനുവദിക്കത്തക്കതല്ല. അവർക്ക് വേണമെങ്കിലും വേണ്ടെങ്കിലും അവർതന്നെ എടുക്കണം. അടുത്തതായി എനിക്കു പറയാനുള്ളതു ൧൫ രൂപയായി കുറഞ്ഞ ശമ്പളമുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ഇവിടെ ഉണ്ടായിരിക്കരുതെന്നാണ്. ഇതു ഞാൻ പലപ്പോഴും ഇവിടെത്തന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള സംഗതിയാണ്.

ബജറ്റ് നല്ല ഒരു ഭക്ഷണസാധനമാണ് എന്ന് എനിക്കറിയാം. അതു പക്ഷെ നിവൃത്തിയുള്ളവർക്കും വക്കീലന്മാർക്കും കച്ചവടക്കാർക്കും വലിയ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കും മാത്രമേ കൊടുക്കാവൂ എന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. അതു സാധുക്കൾക്കു കൊടുത്താൽ വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടാണ്. അവർക്ക് അതു കത്തി അരിയാക്കുവാൻ ഉരലും ഉലക്കയും ഒന്നുമില്ല.

PRESIDENT : What is the honourable member's opinion with regard to wheat? It is very likely that we shall get very large quantities of wheat in the near future, almost immediately, and what is the reaction of that on the honourable member?

MR. M. K. MACKAR PILLAI : ഗോതമ്പു നല്ലഭക്ഷണപദാർത്ഥമാണ്. അതും കിട്ടുന്നിടത്തോളം വരുത്തണം ബജറ്റ് ചീത്തയാണെന്നു ഞാൻ ഒരിക്കലും പറയുകയില്ല. അതും കിട്ടുന്നിടത്തോളം വാങ്ങുകയുംവേണം. പക്ഷെ സാധുക്കൾക്കു കൊടുക്കരുതെന്നു മാത്രമേയുള്ളൂ.

PRESIDENT : I wish we had the choice. We are told by the Government of India that they have got only so much of wheat, bajra, or whatever that be, and we have no other alternative than to accept what they offer.

MR. M. K. MACKAR PILLAI : അവ കിട്ടുന്നിടത്തോളം വാങ്ങിക്കണം. വാങ്ങരുതെന്നു ഞാൻ പറയുന്നില്ല.

നെല്ലെടുപ്പുപദ്ധതിയെക്കുറിച്ചു ചില കാര്യങ്ങൾ എനിക്കു പറയാനുണ്ട്. അതു സെറ്റിൽമെൻറു പാട്ടമനുസരിച്ചു എടുക്കുകയല്ലാതെ ഒരു നിവൃത്തിയുമില്ല. അഞ്ചുക്കേർ വസ്തു ഉള്ളവർ പറയും, പത്തേക്കേർ ഉള്ളവന്റെ പക്കൽ നിന്നെടുക്കണമെന്നു. അഞ്ഞൂറുപറ നാലുമുള്ളവൻ പറയും, അവന്റേതു തൊടരുതെന്നു. കൃഷിക്കാർക്കു ദോഷമില്ലാത്തരീതിയിൽ ഉള്ള ഒരു പദ്ധതിയാണു കഴിഞ്ഞ പ്രസ് നോട്ടിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം.

സർ, നമ്മുടെ ജയിലിൽ ൧൧ ടൺ യെൻസൻ രൂപാ വരവും ൧൦൩൧൩൩ രൂപ ചെലവും ഉണ്ടെന്നു കാണുന്നു. ഈ ജയിലിൽ പത്തായിരം ആളുകൾ താമസിക്കുന്നു. അവിടം എത്രകൊണ്ടു സെൽഫ് സഫ്ഷ്യൻ ആകുന്നില്ല എന്നാണ് ഞാൻ ചോദിക്കുന്നത്. ഗവണ്മെൻറു ഇക്കാര്യത്തിൽ വേണ്ടത്ര ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കണം. സാധാരണ വേലചെയ്യാത്തവരും മറ്റുമാണു ജയിലിൽ പോകുന്നത് അവരെക്കൊണ്ടു ഭംഗിയായി വേലചെയ്യിക്കുതന്നെവേണം. എന്നാലെ അവർ നന്നാകുകയുള്ളൂ. അതിനുവേണ്ടി ജയിൽ ഭരണം ശരിയായ രീതിയിൽ കൊണ്ടുവരണം. ആയിരം കൃഷിക്കാരെ എനിക്കു കിട്ടിയാൽ ഞാൻ ചെലവു കഴിച്ചു ലക്ഷം രൂപയിൽകൂടുതൽ

[Mr. M. K. Mackar Pillai]

ആദായം ഉണ്ടാക്കാം പലതരത്തിലുള്ള കൃഷിചെയ്യാൻ അവരുടെ ധാതാളും സ്ഥലമുണ്ടു വേണ്ടവിധത്തിൽ വ്യവസായവും കൃഷിയും ചെയ്തു ചുരുക്കം യാതൊരു ബുദ്ധിമുട്ടുകളും ഉണ്ടാക്കാതെ കൂടുതൽ ആദായം ഉണ്ടാക്കാം.

PRESIDENT I believe they have grown tapioca and a lot of vegetables.

Mr. M. K. MACKAR PILLAI: അതു മാത്രം പോരാ. എനിക്ക് ഇത്ര മാത്രമേ പറയാനുള്ളൂ.

MR. P. V. MATHAI CHEMPARATHI (*Minnochil cum Todupuzha*). Sir, I congratulate the Financial Secretary for the extraordinary surplus budget that he has presented. It is true that this abnormal surplus is due to abnormal conditions prevailing in the country. The Financial Secretary in framing the budget has kept in mind the expenditure side also and he has framed it more or less in a conservative way keeping himself within the limits of our reserves in normal times. It is true that a large sum of money is spent on our capital works and still we are not in a position to realise the full benefit of such expenditure.

PRESIDENT: The house will now adjourn and meet again tomorrow at 12 noon.

The House adjourned at 6 p. m.

B. PABAMU,
Secretary to the Sri Mulam Assembly.